

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhunu Selamlıyoruz!

Çeşitli kaynaklardan ve haber ajanslarının verdiği haberlerden aldığımız bilgilere göre, 15 Ağustos 1984 gecesi, ağırlıklı olarak Orta Kürdistan'da olmak kaydıyla Kuzey-Batı Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde, sömürgeci-faşist cuntaya karşı bir dizi direniş ve saldırı eylemleri meydana gelmiştir. Halk tarafından çokkuyula karşılanan eylemler dünya çapında büyük yankılara yol açmış, sömürgeci-ler ve emperyalistler duydukları korku ve telaşı gizleyememişlerdir. Değişik kaynaklardan aldığımız bilgilere göre bu eylemler şöyle gelişmiştir.

15 Ağustos gecesi, eylemlerin merkezini teşkil eden Orta Kürdistan'da bulunan Hakkari, Siirt, Van, Bitlis ve Mardin'in çeşitli köy ve ilçelerinde sömürgeci karakol merkezlerine değişik türden Partizan saldırıları düzenlenmiştir. Bu saldırıların en büyük çapta olanları Eruh, Şemdinli, Çukurca, Sırnak, Şirvan, Silvan, Silopi, Derik, Başkale ilçelerinde ve bazı köylerinde gerçekleştirilmiştir. Eylemlerin planlı ve örgütlü bir tarzda geliştirildiği anlaşılmaktadır.

BBC ve çeşitli haber ajanslarının verdiği haberlere ve bize ulaşan bilgilere göre, Siirt'in Eruh ilçesinde gerçekleştirilen bir eylemde jandarma karakolu yoğun ateşe tutulmuş, ve sömürgeci askeri birlikler ağır can ve mal zıyatına uğratılmıştır. Sömürgeci subay ve askerlerden en az beşinin öldüğü, 9'u ağır olmak üzere çok sayıda sömürgeci asker ve subayın da yaralandığı bildirilmektedir. Eylemi gerçekleştiren partizanlar, ilçe cezaevini de basmış, ve cezaevinin tüm kapılarını açarak tutukluları serbest bırakmışlardır. Jandarma komutanlığı deposu ve tesbit edilen diğer yerlerdeki silahlara da el koyan partizanlar, çok miktardaki ağır silahı beraberlerinde götürmüşlerdir. Belediye hoparlöründen uzun bir süre halka yönelik sözlü propaganda yapmışlar, ayrıca Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK)'ın kuruluşu bildirilerini

halka dağıtmışlardır. İlçe kaymakamı ve belediye başkanını da rehin alan partizanlar, dağa çekilirken serbest bırakmışlardır. Partizanlar hiçbir kayıp vermeden, eylemi başarı ile tamamlayıp kendi üstlerine dönmüşlerdir.

Diğer ilçelerde yapılan eylemlerde de en az 10 düşman askeri, ya da subayı öldürülmüş, en az 6 olmak kaydıyla bazı subaylar da esir alınmışlardır. Esirlerin kesin sayısı ve nereden alındıkları öğrenilememiştir.

Eylemlerin halkın destek ve katılımıyla gerçekleştiği ve derin bir coşku ile karşılandığı gelen haberler arasındadır.

Kürdistan'ın diğer bazı yörelerinde de eylemlerin geliştirildiği haberleri ulaşmakla birlikte, henüz kesinlik kazanmamıştır. Ancak şu ana kadar alınan bilgilere göre, tüm eylemler başarıyla gerçekleşmiş, hiçbir kayıp vermeyen eylemci partizanlar uygun alanlara çekilmişlerdir.

Sömürgeciler Korku ve Telaşlarını Gizleyemediler

15 Ağustos eylemleri, sömürgeci-lerde adeta çok etkisi yarattı. Basına yansıyan ve ulaşan haberlere göre, uğradıkları bozgundan telaşa kapılan Sıkıyönetim Bölge Komutanı, olayın hemen ardından eylem bölgesine giderek saldırı ve operasyonları yönetmek için komutanı bizzat eline almıştır. Yine, İçişleri Bakanı Ali Tanrıyar, Jandarma Genel Komutanı ve Emniyet Genel Müdürlüğünün de içinde bulunduğu MİT'in bazı üst düzey yetkilileri ve diğer bazı gedikli faşistlerin oluşturduğu bir grup faşist köpek sürüsü de incelemelerde bulunmak üzere bölgeye gelmişlerdir.

Ulaşan haberlerde, savaş uçak ve jetlerinin uçuşlar yaptıkları ve bölgenin yoğun bir operasyon altına alınmış

Devamı 2. Sayfada

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZDE 15 AĞUSTOS EYLEMLERİ YENİ BİR DÖNEMİN İLANIDIR

Emperyalizmin faşist-sömürgeci askeri yönetime verdiği sınırsız desteğe, içinde her türlü azgın karşıdevrimci teröre, kitleler üzerindeki görülmemiş baskı ve sömürüye rağmen; ve geçmişte olduğu bunalım döneminde devrimci-demokratik hareket içinde tasfiyecilik ve uzlaşmacılığın alabildiğine dayatıldığı, bunun özellikle multitecilik koşullarında görülmemiş boyutlara vardığı, klasik işbirlikçi güçlerin modern gysileri altında burjuva-reformist milliyetçiliğini dayatmak istediği, her türlü teslimiyetçiliği körüklediği; Partici içinde ve dışında yıkıcılığın, çürümenin, tasfiyeciliğin görülmemiş boyutlarda dayatılması için çabaların yoğunlaştırıldığı bir ortamda geliştirilen 15 Ağustos eylemleri, sadece yeni bir dönem ilanı değildir. 15 Ağustos eylemleri, Türkiye ve Kürdistan ortamına dayatılan faşist karanlığın delinmesinde bir safak vakti, Kürdistan'da soylu ulusal direnişin yenilmezliğinin sağlam bir kanıtı, devrimci Marksizm-Leninizm'e dayalı PKK'nın mücadele tarihinin en şanlı bir evresi olma anlamına sahiptir.

Dört yıldır hiçbir yasa tanımayan faşist-sömürgeci yönetim, azgın baskı ve sömürü ortamını gizlemeye çalıştığı yeni "anayasa", "partiler", "parlamento" sahtekarlığıyla, demokrasiye geçişin başarıyla sağlandığını ilan etmekteydi. Emperyalizmin Hitler'i olma yolunda hergün bir adım daha ileriye giden Reagan da, dünya çapında karşı-devrim hareketlerini en başarılı diye sunduğu, sınırsız destek vermekten çekinmediği faşist Türk generallerinin başasını övmekteydi. Faşist generallerin, faşizmin kurumlaşmasında hiç de kü-

çüsenemeyecek başarılarla adeta sarhoş oldukları, bu başarılarını içte ve dışta herkese onaylatmada da epey mesafe aldıkları, bunu sadece emperyalizm ve işbirlikçilerine değil, sol'a da dayattıkları ve sol'un tasfiyesinde önemli oranda başarılı oldukları bir anda geliştirilen bu eylemlerin tarihi anlamı çok iyi kavranmalıdır. Yapılan eylemlerin, bunun dışında, doğru, tutarlı ve gerçek anlamına uygun bir tarzda anlaşılması mümkün değildir.

Sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın tüm parçalarında klasik önderliğin işbirlikçiliği bir türlü aşamadığı, sömürgeci-lik ve emperyalizmle işbirlikçiliğin Ulusal Direniş Mücadelesini sürekli kemirdiği, önemli çıkmazlara soktuğu ve bunun ulusal direniş mücadelesinin gelişiminde en önemli bir ögeyi teşkil ettiği bir dönemde, bu eylemler, modern Ulusal Direniş Mücadelesi için yeni bir aşamamın hangi ideoloji ve politika ile yaratılabileceğinin sağlam bir kanıtıdır. Sadece halkımızın varlığını kanıtlamakla da kalmayan 15 Ağustos eylemleri, halkımızın çağdaş ulusal kurtuluş akımıyla kaynaşmak için göstermiş olduğu cesaretin de yeni bir tanığıdır. Bütün bunlar doğru bir biçimde bilince kazanmak zorundadır.

Partimiz bu döneme kendiliğinden gelmedi. Nasıl ki, muazzam ulusal inkarın, durgun toplumsal koşulların yaşandığı, baştan aşağıya provoke edilmiş, birbirlerine karşı kısırtılmış toplumsal güçlerin kendii öz çıkarlarını ifadesi olan devrimci ideoloji ve politikaları yabancılaştığı, kendini tanımayan bir hale getirildiği bir ortamda, Partimizin ideolojik temel-

lerinin atılması, başlangıçta küçümse-nmiş, ama bu adının tarihi anlamı sonradan anlaşılma; ve yine, Kürdistan için devrimci partiler ilan etme-nin bir çılgınlık olarak görüldüğü, sömürgeci-lik karşı böylesi partiler ilan etmenin zamanının gelmediği söylenerek, "katliama yol açar" denildiği ve kendi adlarını bile ilan edemeyen partilerin açığa çıktığında adlarını değiştirdikleri, on yıllık sosyalist(!) etiketli örgüt olduğunu iddia edip, ama ad ve programlarını ancak polis açığa çıkardıktan sonra ve dışarda ilan etmenin hüner sayıldığı bir ortamda, şanlı Hilvan ve Siverek direnişleriyle Partinin politik ilanı ne kadar zorluklarla göğüs gerilerek, hangi fedakarlıklarla ve neye karşı boğuşarak gerçekleştirilmişse, ve bunlar tüm yetersizlikleri, hataları ve tarihi kazanımlarıyla kavranmak zorunda, 15 Ağustos eylemleri de aynı biçimde değerlendirilmek zorundadır.

Çağdaş Türk egemen sınıflarının tarihindeki yeni burjuva egemenlik döneminde en uzun vadeli askeri yönetimin başa getirildiği, ağırlıklı olarak Kürdistan'daki Ulusal Direniş'e karşı başa getirilen bu yönetimin, bu direnişin yaratıcısı - öncü gücü PKK'ye karşı 1980'lerden itibaren baskı, imha, işkence, katliam çabalarının insanlık tarihinde eşine ender rastlanan bir örneğini sunduğu yıllarda, halkımızın en değerli evlatları Mazlum, Kemal ve Hayri'ler görülmüş direniş örnekleri sundular. "İdeolojimizden vazgeçemeyeceğiz, bu konuda oynamak istediğiniz tüm oyunlara karşı duracağız" diyerek, yıllarca

Devamı 3. Sayfada

Cuntanın Çıkmazı ve Özal'ın Stolipin'çiliği

Faşist cunta ve hükümeti, Kürdistan üzerinde geliştirdikleri politikalarıyla, rejimin ayakta kalmasının son çarelerini de -ya da çaresizliğini- sergiliyorlar. Dünya halklarının çeşitli dönemlerde ve çeşitli ülkelerde tanık oldukları benzeri uygulamalar bir kez de Kürdistan'da denerirken, rejimin beklenitleri ve fakat doğacak sonuçlar da daha şimdiden açıkça görülmüyor.

Ekonomik ve siyasi olarak tam bir batağın içinde bulunan rejim için bir çok kereler belirtildiği gibi Kürdistan, varlık ve yokluğunun düğümlediği bir alan durumunda. Fakat aynı zamanda bu alan, dünya emperyalist sisteminin de bölge kapadığı kaderinin belirleneceği bir konumu itade etmektedir. Dikkat edilirse, özellikle son yıllar ve hızlanan biçimde son aylarda, Kürdistan en hareketli siyasal gelişmelerin odağı durumuna gelmiştir. Özellikle sömürgeci-faşist rejim tarafından ekonomik ve siyasi politikalarının vücut buldurulmaya çalışıldığı bir zemin olarak askeri hareketlilik de dahil olmak üzere tüm gücün yığıldığı ve sonuç alınmak istendiği bir politik manevra alanı durumundadır.

Ekonomik politikası toplum açısından açık, işsizlik ve sefaletle sonuçlanan, bir avuç tekeli dışında, toplumun tüm kesimlerini neredeyse açlıktan ölmekle karşı karşıya getiren rejim, ekonomik tıkanıklıklarını ve siyasi çözümsüzlüklerini bu düğüm noktasından hareketle açmak istemektedir. Daha açık biçimile iki yani olan tek bir politikayı Kürdistan üzerinde sonuna kadar uygulayarak, kendisiyle birlikte tüm bir emperyalis: sistemi de bu sahada rahatlatmayı-kurtarmayı amaçlamaktadır. Özal hükümetinin özellikle son aylarda Kürdistan üzerindeki uygulamaları kendi siyasi geleceğinin seymesi haline getirmesi, bunun önemini açıkça gösterir niteliktedir.

Sömürgeci askeri-faşist rejim, hükümeti, parlamentosu, devlet kurumları ve ordusuyla Kürdistan'da neyi gerçekleştirmeye çalışmaktadır? Onların deyimile "doğunun talih"i neden birden böylesine ilginç merkezi haline gelmiştir? ABD'sinden F. Almanya'sına, İsveç ve Fransa'sına kadar tüm emperyalist güçler bu sahada neyi gerçekleştirmek istemektedirler? Aslında cevapları bilinen bu soruların sormak, okuyucu açısından yadırganabilir. Fakat, "doğunun makus talih"i ile ilgilenen güçlerin her cepheinden hızla çoğalmaları karşısında, bu sorulara bir kez daha eğilmemizi okuyucu anlayışla karşılayacaktır.

Devamı 18. Sayfada

Kürdistan'dan gazetemize ulaştırılan aşağıdaki bildiri yayınlıyoruz.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!

Yüzyıllardan beri yabancı egemenler, işgalci ve sömürgeciler yurdumuzu egemenlikleri altına almak ve halkımızı köleleştirmek için çalıştılar. Sayısız katliam ve imha etme planını uygulamaya koydular. Bunların sonuncusu olan Türk burjuvazisi, 1925-40 yılları arasında ülkemizin her yerinde en vahşi katliam ve sürgün politikası uyguladı. Katliam uygulamalarını asimilasyon politikasıyla birleştirerek halkımızı ulusal varlığını yitirmeye, yurdumuzu kendi toprakları haline getirmeye çalıştı. Her türlü ekonomik, toplumsal, siyasal ve ulusal-kültürel yaşamımıza elkoymuş; çıplak zor uygulamasıyla toplumumuzun bağımsız gelişimini durdurmayı ve her türlü değerimizi kendisi için kullanmayı hedefledi.

12 Eylül faşist-askeri darbesi ile faşist bir nitelik kazanan barbar Türk sömürgeciliği, baskı ve katliam politikasını en ileri düzeyde ve en vahşi yöntemlerle uygulamaya başladı. Yurdumuzun her tarafını askeri bölge ilan etti; köy köy, mahalle mahalle ülkemizi yeniden işgale kalkıştı; insanlarımızı sorgusuz sualsiz kurşunladı, astı, boğdu, yaktı, yüzbinlercesini işkenceden geçirdi ve zindanlara doldurdu; ulusal değerlerimizle ve insanlık onurumuzla oynamaya çalıştı. Bütün bu vahşetini emekçi Türk halkı üzerinde de uyguladı.

Faşist-sömürgeciliğin dört yıllık uygulamaları gözler önündedir. Ekonomik sömürü ve talan hadsafhaya çıkarılmıştır; yurdumuzun her türlü zenginlik kaynakları talan edilmektedir; halkımızın yanı sıra yağmalanmakta ve elinden alınmaktadır; herşey bir avuç tekelci burjuva ve feodalın hizmetine koşulmuştur. İşsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk en yüksek noktaya çıkarılmış, insanlarımız, halkımız açık tehlikesiyle yüz yüze getirilmiştir. Sosyal yaşamda burjuva-feodal yozluğu, ahlaksızlığı geliştirilerek toplumumuz çürütülmeye çalışılmıştır. Siyasal yaşama egemen olan biçim, en kaba ve açık askeri zor kullanımıdır. Sömürgeciliğin üzerine örtmeye çalıştığı savaş hali açığa çıkmış, halkımıza karşı faşist-sömürgeci savaş geliştirilmiştir. Kürdistan'da herşey askeri güçlerce ve savaş içinde yürütülür olmuştur. Baskı, katliam, operasyon, işkence, tutuklama ve zorbalık günlük uygulama haline gelmiştir. Yüzlerce dürüst ve yurtsever insanımız katledilmiş, onbinlercesi zindanlara doldurulmuş, yüzbinlercesi işkenceden geçirilmiş, Kürdistan'da bu vahşet uygulamasına uğramayan insan kalmamıştır. Bütün bunlar, faşist-sömürgeciliğin Kürdistan'daki günlük uygulamalarıdır, bu uygulamaların devam ettiği ve bu rejim yaşadıkça devam edeceği açıktır.

Faşist-sömürgeciliğin amaçları ve halkımızı için ongördüğü gelecek açıktır: sömürgeci kölelik altında ulus ve halk olarak yok etme; Kürdistan'ı ve Kürt halkını Türkiye'nin ve Türk ulusunun bir parçası haline getirme; insanlarımızı efendilerine hizmet eden köleler durumunda yaşatma. Bunu gerçekleştirebilmek için baskı, katliam, eritme, soykırım uygulamalarını vahşice geliştirme. Bütün bunlar sonderece açık şeylerdir. Faşist-sömürgeci egemenlik altında halkımızın ulusal ve toplumsal geleceği tehlikededir. İnsanlarımız açıkla tehdit edilmektedir. Kölelik, halkımızın kaderi haline getirilmek istenmektedir. Kürdistan'da insanca ve onurlu yaşamın olanağı kalmamıştır. Bugün, bu gidide dur demek, kesin ve en önde gelen insanlık görevidir. Faşist-sömürgeciliğin ongördüğü geleceği tersine çevirmenin, ulusal ve toplumsal kurtuluşu sağlamanın, toplumumuzun bağımsız gelişiminin yolunu açmanın olanakları vardır. Bu, her alanda, faşist-sömürgeciliğe karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna topyekün direniş mücadelesine atılmakla mümkündür. Böyle bir mücadele PKK Hareketiyle başlatılmış ve geliştirilmiştir. Bugün de bütün zorluklara karşın yığıtçe sürdürülmektedir. Halkımız bu mücadeleden yana olduğunu açıkça göstermiştir. Faşist teröre karşı direniş mücadelesini geliştirmek bugün kesin bir zorunluluk haline gelmiştir. Sürdürülen faşist-sömürgeci savaş ve katliam ortamında halkımızın silaha sarılmaktan ve silahlı mücadeleye başvurmaktan başka çıkar yolu kalmamıştır.

İşte bu ortamda, faşist-sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme amacıyla HÊZÊN RIGARIYA KURDISTAN (HRK) (Kürdistan Kurtuluş Birliği) kurulmuştur.

HRK, halkımızın, PKK önderliğinde, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli uşaklarına karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokratik toplum, özgürlük ve birlik mücadelesini silahlı sürdürme amacındadır. Bu açıdan faşist-sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet uygulayacak, halkımızın devrimci gücünü bu alanda da ortaya çıkarıp örgütleyecektir. HRK, halkımızın devrimci silahlı kuvvetleridir; halkımızın kahramanlıklarla dolu direniş tarihi ve PKK'nin altı yıllık şanlı mücadelesi üzerinde yüksel-

mektedir; gücünü, PKK'nin doğru devrimci önderliğinden, devrimci siyasal-askeri bilimden, halkımızın devrimci-yurtsever dinamizminden, bağımsızlık ve özgürlüğe olan derin özlem ve inancından, kendi bilinçli ve örgütlü yapısından almaktadır.

HRK, en vahşi yöntemlerle sürdürülen faşist-sömürgeci terör ortamında ve buna karşı mücadele içinde doğmaktadır. Faşist-sömürgeci caniler, kan emiciler, siyasal ve askeri zorbalara, halk düşmanları eyleminin hedefi olacaktır ve devrimci mücadeleyi geliştirme yolunu açacaktır. Faşist teröre karşı Kürdistan ve Türkiye'de devrimci pratik mücadele platformunu açıp devrimci mücadeleyi kitlelerin katılımıyla süren bir düzeye yükselttiğinde esas hedeflerine ulaşmış olacaktır.

HRK, her türlü faaliyetinde halkımızın ulusal-demokratik bilincinin geliştirilmesini, ulusal kurtuluşu örgütlenmesini ve birliğinin yaratılmasını esas alır. Bu nedenle, halkımızın ulusal direnişçi örgütlenmesini ve birliğini engelleyen, düşmanla birlik içinde olan ajan, işbirlikçi, ihbarcı yapı ve güçleri dağıtmayı ve etkisiz kılmayı hedefler. Faaliyetini, siyasal propaganda ve ajitasyonu silahlı şiddetle birleştirerek yürütür.

HRK'nin mücadelesi, halkımızın, PKK önderliğinde yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin, bu en demokratik, haklı ve onurlu mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadele, dünya çapında ilerici insanlığın ve bölge halklarının emperyalist, sömürgeci ve faşist barbarlığa karşı yürüttüğü bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve barış mücadelesinin Kürdistan'daki koludur. Bundan dolayı HRK, ilerici insanlığa buradan sunu bir kez daha bildirmek ister: halkımız, faşist Türk sömürgeciliğine karşı ulusal bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi uğruna mücadele etmede kararlıdır. Bu mücadelede her türlü zorluğu yenmek için azimlidir, ve son ferdine kadar mücadelesini sürdürecektir. Bu tamamen haklı ve demokratik mücadelesinde halkımızı desteklemek ve faşist-sömürgeci barbarlığa karşı çıkmak tüm ilerici insanlığın gerçek ilericilik görevi olmalıdır.

HRK'nin mücadelesi, faşist barbarlığa karşı emekçi Türk halkının yürüttüğü direniş mücadelesiyle butünlük oluşturur. HRK'nin faşist-sömürgeciliğe vuracağı her darbe Türkiye'de faşizme indirilmiş bir darbe olacaktır. Bu nedenle, Türkiye'li tüm devrimci ve demokratlar, emekçi Türk halkı! HRK, sizleri, yaşamızı ve geleceğinizi karartan faşist barbarlığa karşı direniş mücadelesini yükseltmeye, bunu Kürdistan halkının yürüttüğü kurtuluş mücadelesiyle birleştirmeye, Kürt halkının haklı mücadelesini desteklemeye, faşist zindanlarda ve Kürdistan dağlarında yükselen direniş mücadelesine sahip çıkmaya çağırır!

Yurtsever Kürdistan halkı! Yüzyıllardır ulus ve halk olarak bizi yoketmek isteyen sömürgeciliğe karşı mücadeleyi yükseltme, yüzyıllardır süren ve özellikle son dört yıldır en barbar biçimleriyle uygulanan baskı, işkence ve zorbalığın, ağıttığımız kanın hesabını sorma zamanı gelmiştir. Bu, onurlu yaşamak isteyen her Kürdistanlı'nın yurtseverlik görevidir. Yurdumuzun kurtuluşu ve geleceğimizin yaratılması davasına sahip çıkın! Gücünüzü ulusal kurtuluş uğruna direniş mücadelesinde birleştirin! Faşist-sömürgeci zorbalara karşı çıkın, evlatlarınızın onlara hizmet etmesine ve faşist orduya katılmasına izin vermeyin! Kurtuluş Kuvvetlerine katılın ve destekleyin! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte faşist-sömürgeci düşmanı yoketmeye ve yurdu kurtarmaya çalışın!

Faşist ordu içindeki Türk ve Kürt emekçi halklarının evlatları, askerler! Silahlarınızı Türk ve Kürt halklarına ve Kurtuluş Kuvvetlerine karşı değil, faşist yönetime ve faşist subaylarınıza karşı çevirin! Subaylarınızın emirlerini dinlemeyin, halka baskı yapmayın, Kurtuluş Kuvvetlerine karşı silah kullanmayın! Faşizme ve sömürgeciliğe karşı Kurtuluş Kuvvetleriyle birleşin, Kurtuluş Kuvvetlerine katılın!

Erkeği ve kızılı Kürdistanlı Genç! Faşist-sömürgeci zorbalığa karşı halk kurtuluş mücadelesine aktif olarak katıl! Faşist ordunun emrinde askere gitme, firar et, Kurtuluş Kuvvetlerine katıl! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte düşmanı yoketmek ve yurdu kurtarmak için cesaretle savaş!

**FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ ZORBALARDAN VE UŞAKLARINDAN HESAP SORALIMI!
PKK'NİN AYDINLATTIĞI KURTULUŞ YOLUNDA YILMADAN YÜRÜYELİM!
KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİNE KATILIM VE ONU DESTEKLİYELİM!**

**HÊZÊN RİZGARİYA KURDISTAN
(HRK)
(KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİ)
15 Ağustos 1984**

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhunu Selamlıyoruz!

Baştarafı 1. sayfa

olduğu bildirilmektedir. Yapılan bir operasyonda koy ve ilçeler baskınlarına uğramış, halk dayak ve işkenceden geçirilmiş, çok sayıda yoksul, yurtsever kişi karakollarda işkence altına alınmıştır. Katliam provalarının yapıldığı bölgede, sömürgeci-faşistlerin azgınca halka saldırırları, partizanları ele geçirememenin bir-sayıla gozaltına aldıkları köylüleri yakalamış eylemciler gibi göstermeye çalıştıkları belirlenmektedir. Korku ve panik içindeki sömürgecilerin, onlerine gelen herkesi partizan zannetmeleri, halkımızdan duydukları korkuyu ele vermektedir.

Basına yansıyan haberlerden, olay karşısında duyulan panigin tüm emperyalistlerin ortak tutumu olduğu gözlenmiştir. NATO Başkomutanı Rogers, olayın hemen ardından İstanbul ve Ankara'ya gelerek, Evren ve Urug'la görüşmelerde bulunmuştur. NATO Başkomutanı Rogers'in Türkiye'ye yaptığı bu yıldırım ziyaretinde ele alındığı belirlen "çok önemli askeri konular"ın neler olduğu basına açıklanmamıştır.

Bu arada Alman Haber Ajansı (DPA), "Türk silahlı kuvvetlerinde azel olarak yetiştirilmiş 4000 kişiden oluşan bir komando birliğini, ayrılıkçı güçleri takip için her iki sınırda (İran-İrak-ın) 50 kilometre içeri girdi-

gi"ni duyurmuştur. Helikopterlerle desteklenen operasyonlara, yerel birliklerin yanısıra hava indirme timleri ve komando taburu da katılmıştır. Sıkıyönetim Komutanlığınca operasyonlarla ilgili olarak yapılan açıklamada, Bitlis, Muş, Siirt, Van, Hakkari, Mardin illeri ile ilçelerinde bütün dağlar, ormanlık bölgeler ve her turden sahanın didik didik arandığı belirtilerek, ugranılan bozgun sonrası hangi planların uygulamaya geçirilmek istendiği itiraf edilmiştir.

Olay sonrası, orduda da değişiklikler yapılmış ve 2. Ordu Komutanlığına Korgeneral Adnan Dogu getirilmiştir.

Cunta ve hükümet yetkilileri ve MIT mensuplarının surekli toplantı halinde oldukları ve bölgeye yönelik yeni saldırı planlarının geliştirilmek istendiği anlaşılmaktadır. Cuntanın Başbakanı Özal'ın, genel Kurmay Başkanı Necdet Urug ve Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu ile 22 Ağustos günü yaptığı 3 saatlik toplantı ardından, "İran ve Irak'a herhangi bir operasyonun söz konusu olmadığını" imindeki açıklaması, bu yönlü planların geliştirildiği yolundaki kanıyı daha da güçlendirmiştir.

Cunta başı Kenan Evren'in de, halka yönetilen uçaklı saldırıları biz-zat yakından denetlediği ve Genel

Kurmay Başkanı Necdet Urug'la sık sık bir araya geldikleri görülmektedir.

Tum saldırılarına ragmen, hiçbir sonuç alamayan sömürgeci-faşistler bölgede bir yandan terör estirirken, diğer yandan da hoparlörlerden isim listeleri açıklamakta ve halka gozdağı vermeye çalışmaktadır.

**Hêzên Rizgarîya Kurdistan
(HRK)'nin Kuruluş İlanı
ve 15 Ağustos Eylemlerini Halk
ve 15 Ağustos Eylemlerini Halk
ve 15 Ağustos Eylemlerini Halk
ve 15 Ağustos Eylemlerini Halk**

Coşku ve Sevinçle Karşıladı

15 Ağustos günü gerçekleştirilen bir dizi saldırı eylemiyle birlikte, dağıtılan bildirilerden Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK)'nin kuruluşunu öğrenen halk kitleleri, bekledikleri anın geldiğini gormenin sevinç ve coşkusunu yaşıdılar. Halk, gerçekleştirilen bu başarılı eylemlerin şahsında kendi direniş ruhunun dirildığını hissettirdiğini dolaylı, hangi dozda olursa olsun baskı, zulüm ve işkence-ler mücadele ve direniş azmini bile-mekten, PKK'ye daha fazla bağlanıp, destek vermelerini sağlamaktan başka bir şey yapamadı. Yüzyılların uyusluluğu, korkulu yaşamı, ızdırpan-günleri adım adım mücadele ve dire-nişe dönüşmüş durumdadır. Devam

edecek saldırı eylemleriyle bu direniş ruhunun daha da gelişip güçleneceği, çünkü bir güce dönüşeceği şimdi daha da açıktır.

Bazıların iddia ettiği ve edeceği, gibi, bu eylemler, kendiliğinden doğmuş geçici isyan olayları değildir. Bu eylemler, bilinçli, örgütlü bir ça-banın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Kökünü direniş mirasından almaktadır. Bu eylemler, PKK'nin kuru-luşu ile yakın bağ içerisinde.

Bilindiği gibi, PKK, uzun bir süre-den beri pratik-örgütsel hazırlıklarını yurt dışında sürdürmekteydi. Gerçek-leştirdiği II. Kongre ile kendi Parti taktiğini daha da netleştirmiş, dene-nerek doğruluğu sınanmış olan siyasî çizginin hayata geçirilmesi için pratik mücadelenin ülkeye aktarı-lmasını karara bağlayarak yeni bir dönemine açıldığını ilan etmiştir. Bu taktiğine uygun bir biçimde pratik-örgütsel mücadeleyi geliştirip yükselt-mek için, ülkenin uygun stratejik bazı alanlarına yerleşmiş bulunmak-taydı.

Yaklaşık iki yıldan beridir ya-pılan bu hazırlıklar belirli bir evreye ulaşmış, faşist-sömürgeci savaş ve katliamlara karşı pratik ve özellikle silahlı mücadele artık kendisini dayatmıştır. Her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de PKK, buna doğru bir mudahalenin yapılması gerektigini inanmış, pratik-örgütsel faaliyetle-rini yoğunlaştırmıştı. İşte bu amaçla, 15 Ağustos tarihi bildiride de açıkla-nan, "...faşist-sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtu-luşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini

silahlı yöntemle sürdürme amacı-yıla HÊZÊN RIGARIYA KURDISTAN (HRK)- (Kürdistan Kurtuluş Birliği) kurulmuştur"

"HRK, halkımızın, PKK önderli-ğinde, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli uşaklarına karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokratik toplum, özgürlük ve bir-lik mücadelesini sürdürme amacında-dır. Bu açıdan faşist-sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet uygulayacak, halkımızın devrimci gücünü bu alanda ortaya çıkarıp örgütleyecektir." biç-i-minde belirlenen amaca uygun b- reket edilmiştir. HRK, eylem hedeflerini de, "HRK, en vahşi yöntemlerle sürdü-rülen faşist-sömürgeci terör ortamında ve buna karşı mücadele içinde doğ-maktadır. Faşist-sömürgeci caniler, kan emiciler, siyasal ve askeri zorbalara, halk düşmanları eyleminin hedefi olacaktır ve devrimci mücadeleyi geliştirme yolunu açacaktır. Faşist teröre karşı Kürdistan ve Türkiye'de devrimci pratik mücadele platfor-munu açıp devrimci mücadeleyi kit-lelerin katılımıyla süren bir düzeye yükselttiğinde esas hedeflerine ula-smış olacaktır" şeklinde belirlenmiştir.

HRK'nin onüne koyduğu görevle-rden açıkça anlaşılacağı gibi, bu eylemler devam edecek ve yeni direniş odakları doğacaktır. Düşmanın odunu patlatmasına içine korku salan bu eylemler, halktaki coşku ve sevinci ofkeli bir direnişe dönüştürecekler. Halkın bu eylemlerle gücü ve cesareti artacak, silahlı mücadele içinde bilinçlenip örgütlenecekler. Devrimci

Devamı 23. Sayfa

15 Ağustos Eylemleri Yeni Bir Dönemin İlanıdır

Bastaraflı 1. Sayfada

İşkenceye göğüs gerdiler. Bunu başlarıyla ödeyerek, PKK'nın kararlılığının birer sembolü olan ve teslimiyete karşı direnişçiliği yenilmez bir noktaya getiren bir cadda, böylelikle tarihimize en büyük direnme mirasını bıraktılar. Böyle bir mirasın devralındığı ve bu temelde yurt dışında da derinleştirilen ulusal direniş kararlı hazırlığın korkunç engellemelere rağmen sürdürüldü. Türk faşist cuntasının bu adımı bosa çıkarmak için iç ve dış dayanaklarını harekete geçirerek, sol maskeli ve açık terör yöntemleriyle Partiyi karşı gördükleri muazzam cesaretle ve fedakarlığıyla değil, açık ki doğru siyasal çizginin ürünü olabildi. Nitekim, 15 Ağustos eylemleri, direniş ruhu, cesaretle ve fedakarlıkla birlikte doğru bir politik hat olmadan başarılabileceğini göstermiş bir kez daha kanıt olmuştur.

Sol'a içinden geçmekte olduğu bunalım döneminde, görülmemiş provakasyon ve tasfiyecilik dayatıldı. Bu tehlikeden ancak çok az sayıdaki örgüt yakaşını kurtarabildi. Bunun için, özellikle cezalandırılma sonuna kadar ve görülmemiş direnişçilikle, fakat yine de Türk burjuvazisi, devrimci-demokratik hareketi dayatmış olduğu tasfiyeciliği küçümsemeyecek boyutlarda basırdı. Tasfiyecilik ve yıkıcılığa karşı en çok direnen Partimize karşı, içerde ve dışarda bu faaliyetlerin görülmemiş boyutlarda geliştirildiği gözardı edilmemelidir.

Direnin adının atılmaması için, özellikle Avrupa üzerinden (çılınca faaliyetlere girildi). Faşizmin kararlılığına karşı yeni dönem direniş şafağını atmak için, görülmemiş zorluklara göğüs gerekerek ve sayısız kurbanlar vererek ilerlemeye çalışıldığı bir ortamda, buradan gelen teslimiyet ve ihanet rüzgarının onunda durmak hiç de kolay olmamıştır. Basit kişisel yaşamlarını kurtarmak, bulunmuş oldukları ülkedeki en sefil bir multeci yaşantısının garantiye alınması için, çılınca çabalarla Partimize saldırdılar, bildiri üstüne bildiri yayınladılar. (O "kutsal ittifak"ları, bu basit çıkarları için sergilediler. Kendi örgütsel bünyelerini kemirmekle ve özellikle de içerideki direnişlere karşı aşalığı bir ihaneti sergilemekle yetinmeyen, kendi suçlarını ört-bas edebilmek ve kendi örgütlerinin gelebilecek muhalefeti de bastırabilmek için bu hainler, PKK'nın susturulması için verilen ilk emirde bu direniş adını bosa boşuna saldırmadılar.

Türkiye devrimci-demokratik ve sosyalist hareketinin tarihinde yer alan tasfiyeciliğin bile çok gerisinde kalan bir tonda uygulanan bu tasfiyeciliğin tam da başıya ulaştığının sanıldığı bir anda atılan bu direniş adının değeri çok büyüktür. Hapishanelerdeki onbinlerce kişinin direniş umutlarını sürekli canlı tuttukları bir ortamda, direnişin gurur sesini onlara ulaştırmak, derin bir anlam ifade eder. Yine, sayısız sosyalist ve demokrat unsura direnişin mümkün olabileceğini bu kadar açık ilan etmek, Türkiye devrimci-demokratik ve sosyalist hareketi için de büyük bir kazançtır. Ve özellikle de, sosyal-sovlenizmi, reformizmi, oportünizmi ve revizyonizmi yıkmak temeline gelişen, 60 yıllık komünist hareketin, fazla gelişmemiş de olsa, Kürdistan halk gerçekliğini kabul etme temeline birikimini devralan, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'lardan, Mahir, Deniz ve İbrahim'lere kadar gelen direniş halkasını oluşturan, burjuvazinin 1980'lerde faşist generaller eliyle Kürdistan halkının bağında yürüttüğü tüm bastırma hareketine rağmen direnişin başarıyla yükseltilmesi temeline gelişme sağlayan devrimci-demokratik ve sosyalist hareketine, son onbeş yılın şanlı devrimci gençlik hareketine karşı da sorumluluğunun gereğini yerine getirmişlerdir.

Kürdistan'da baskı ve somurunun en yoğun biçimde yaşandığı, bir ulusu imha etmek ve bunu geri dönmez bir noktada tutmak için Türk somurğecilerinin iç ve dış bağlantılarını tüm gücünü kullandığı, ortaçağdan kalma işbirlikçiliği, uzlaşma zehrinin modern giysiler ve daha tehlikeli biçimler altında tekrar kustugu, sürekli "zamani gelmiştir" diyerek halkımızı dnyanın en geri bir halkı durumunda tutmak istediği bilinir. Ama, dünyada somurğere bir halkın neredeyse kalmadığı bir ortamda hala

Bin kere selam olsun direniş bayrağı elde düşmana korku salanlar!

Selam olsun 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhuna!
Selam dağda savaşan partizana!

bize teslimiyet ve kesin olumu dayatan boğun egmeni anlayışların, halkımıza verebilecek bir şeyleri artık kalmamıştır. "Direnişin zamani değil, halkımıza zarar verir" diyen bu anlayışın sahipleri, sefil yaşantılarını sürdürmek için tüm örgüt sekreterleri ve merkezleri Avrupa'da yaşamaya vakit bulabiliyorlar. Onlar için direniş vakit yoktur, ama o soyuz yaşam için tam zamandır. Onlar, o utanç verici yaşantılarını sergilerken, boylesine bir direnişin tüm gorkemliliğiyle patlatmak şanlıdır, yucedir. Ve halkımızın kendi öz çıkarları doğrultusundaki bağımsız, özgür hamlarının en şanlı bir denemi olması bakımından da anlamlıdır.

Her ulusal direnişin mucadelesi, başlangıçta küçük adımlarla ileriye atılır. Vietnam, Kuba vd. de yaşanan bu ilk adımlar. 15 Ağustos eylemlerinin seviyesine göre fazla ileri değildir. 15 Ağustos eylemleri, ülkemizin yalnızca bir bölgesinde değil, dört bir yanında yaygın ve şanlı bir biçimde sürdüğü gibi, güçlü hazırlıklar temeline oluşturulmuş, bir sonuç değil, bundan sonraki gelişmelerin mevzuatı bir başlangıçtır ancak. (O halde, halkımızın ulusal direniş mucadelesinin tarihinde yeni bir aşama olan 15 Ağustos eylemleri, tarihimize sürekli olumsuz sonuçlanan adımlara benzemeyeceğini ortaya koymuştur. Bu adımı üzerine yürüten düşman ordularının muazzam askeri güç seferberliğine rağmen tek bir militan bile yakalayamaması, direnişin bundan sonra daha anlamlı gelişeceğinin kanıtıdır. Partimiz, dış olanaklara bel bağlamadan, kendi öz gücüyle direnmenin neye kadar olduğunu da bu pratiğiyle bir kez daha ispatlamıştır.

Dnyanın ve halkımızın nezdinde, boylesine soylu bir direnişin cesareti edip, ona yol gösteren bir Parti ve çizgiye sahip olmak, başarının en sağlam ögesi teşkil etmektedir. Temel güç kaynağının burada aranması gerektiğini ve gelişmelerin buna dayanarak hızlandırılacağını dayatmaktadır. Şüphesiz bu, ne ilk adımdır, ne de son adım olacaktır. Partimizin şimdiye kadar yürüttüğü muazzam ideolojik-politik ve pratik faaliyetlerin geldiği seviyenin bir göstergesi olarak 15 Ağustos eylemleri, gelecekte daha güçlü çalışmalar için temel hazırlamıştır. O halde, başta yurtsever emekçi halk kesimlerimiz olmak üzere, faşist cuntaya muhalif tüm kesimler, yüzünlarca biriktirmiş oldukları kin ve öfkelerini bu adımı etrafında daha da bileyip, bu temeldeki bilinçlenme ve örgütlenme faaliyetine daha aktif olarak katılmalıdırlar.

15 Ağustos eylemleri, herseyden önce, halkımızın tasavvur edilemez boyutlara varan ve her gün daha da yoğunlaşarak artan kin ve öfkesinin, Partimizin zirvede hazırlamış olduğu muazzam bilinçli, örgütlü kin ve öfkesiyi birleşmesinin doruk noktasıdır. Burada birleşen ve dile gelen, sadece bir isyan, örgütlü direniş ve intikam değildir. Burada söz konusu olan, sosyalizmin bilinç ve örgütlülüğüyle halkımızın kin ve öfkesinin başarıyla birleşimidir. Geleceği parlamak olan bir bileşim, bu nedenle şanlıdır ve soylu bir anlama sahiptir. Ama bu tip gelişmelerin anlamı bu adımlarla özlen geliştirilirse sürekli kılınır. Direnişin sürekli olacağını, halkımızın umut konuşluğu ve yılmak bilmeyen Partimizin hazırlığı göstermiştir, gösterecektir.

Bundan sonra halkımıza dayatılan acımasız faşist baskı, dizginisiz soygun ve somurucu en anlamlı cevap, bu adına güçlü bir biçimde sahip çıkarak, bunu destekleyerek ve elden gelen tüm güçle onlarla kaynaştırılarak verilebilir. Partimize bu cevabı, bu eylemlerle sadece yeni bir örneğini sunduğu faaliyetlerini daha da örgütlenerek, özellikle çalışma tarzını yenilmez kılarak vermiştir. Halkımızın bu temeldeki gücüyle kaynaşmış güçlü kılmak ve birliği daha da ilerletmek için, düşüncenin yoğunlaştırılması masını doruk noktasına çıkarabilmektedir. Partimize, böyle bir adımı en kararlı bir biçimde geliştirdiği oranda, Partili tüm militan ve sempatizanlar, tarihimizin bu dönemini ulusal direniş yolunda güçlü bir kalkışla tamamlamak için, yeteneklerini azamiye çıkararak, direnişçi adımlarını görülmemiş boyutlarda atacaklardır. Partizan ve sempatizanlar, ulusal direnişimizi bilinçli-örgütlü hazırlıkları kendilerini cikleştirerek, ülkemizin her köyünü, kalesini, ailesini bir direniş kalesine çevirerek, tarihimizde öz gece dayalı başarmın hem mümkün ve hem de zafere giden yolun temel garantisi olduğunu unutmayacak; bunu her gunku pratikleriyle tekrar tekrar kanıtlayacaklardır.

PKK direnişçiliği tüm Kürdistan'da modern ulusal direnişin yeni temellerinde daha da yükseltilebileceğini kanıtlamakla, tüm halkımızın ulusal direniş temelineki birliğine önemli bir katkıyı yapabileceğini, reformist-uzlaşmacı çizginin hayat hakkı olmadığını, ulusal direniş mucadelemizin yeni temellerde yükseltilmesinin onunda durulamayacağına göstermektedir. Çagın halkımız için hiç de uygun olmayan yetmiş ilgi, destek ve hatta bundan da öteye mucadelesini tanımama, bilerek veya bilmeyerek tasfiye konumunu aşamaması durumuna karşılık, halkımızın öz gücüyle devrim yapma ve direnme hakkıyla karşılık vermesi, orada da gereken yankısını bulacaktır. Halkımız, hakkında verilen hükmün sadece yanlış olduğunu kanıtlamakla ve geçersizliğini ilan etmekle yetinmeyecek; tam tersine uluslararası devrimci güçlerle sağlığı bir birleşmenin de mümkün olabileceğini bizzat bu pratiğiyle her geçen gün aşikar bir biçimde dayatacak ve kabul görecektir. Uluslararası devrimci-demokratik ve ilerici kamuoyu, halkımızın bu direnişçi adımıyla ilgisiz kalmayacak; ilgisizlik olumu bir ilgiye dönüşerek, devrim hakkımızın kullanılmasını kutsalılgına inancı ve desteği arttıracaktır.

"Direnişin zamani gelmemiştir, katliama götürür". "Birleşmiş Milletler'de bizi kimse kabul etmez", "uluslararası platformlarda bu işler böyle yürümez" vb. biçimindeki kıvrımlar, kaçış, uzlaşma ve işbirliği teorilerinin gerçek yüzleri, şimdi daha da açığa çıkmıştır. Yükselen direniş, Filistin Direniş Hareketi'nde Birleşmiş Milletler'in sayısız kararları ve uluslararası platformların ne kadar başarı getirdiği ortadadır, halkımızın kurtuluşunu yüzünü hiç göstermeyecek yollarla oyalamakla tehlikeli oyunları dayatmak isteyen güçlerin, çirkin amaçlarını kursaklarında bırakmıştır. Mucadelemiz, uluslararası desteği, bu pasifist ve olumsuz biçimleri yerine devrimci biçimleri dayatarak mutlaka sonuca götürecektir. Atılan bu adı-

min, eğer daha da geliştirilirse, bunun mutlaka sonucunu alma gibi bir değeri de vardır. Bu adımı, başta Türkiye devrimci-demokratik ve sosyalist hareketi olmak üzere, tüm komşu halkların sol güçlerinin içinde bulundukları yetersiz, uzlaşmacı konumları ve kendilerine dayatılan tasfiyeciliği aşmaları için elverişli zemini ortaya çıkarmıştır.

İhtilalin sürekli gelişen bir ocagi olan Kürdistan'da devrimci, demokratik, sosyalist güçler güçlü bir muttefik bulacaklardır. Ezen ulus devrimciliğinin ezen ulus devrimciliğine yapamadığını, ezen ulus devrimciliği -Kürdistan Ulusal Direniş Mucadelesi- ezen ulus devrimciliğine yapacaktır. Sol'un oportünist-revizyonist görüşlerin etkisinden kurtulması, burjuva kuyrukçusu mirasından koku bir biçimde sıyrılmaya için gereken imceyi vereceği gibi, yeniden örgütlenmesi ve doğru devrimci temellerde birleşik bir halk cephesine girmesi için de üzerine düşen tarihi rolü her zamankinden güçlü bir biçimde oynayabilecektir. Her türlü tasfiye ve provakatif çabalara karşı, özellikle Türkiye'nin devrimci-demokratik ve sosyalist güçlerinin doğru temellerde açaga kalkması ve gelişmesi bundan sonra daha fazla anlam ve imkan kazanacaktır. Bu temellerde sağlığı bir enternasyonalist ittifakı yürütmek için şartlar her zamankinden daha fazla olgun, halklarımızın bağımsız, birleşik direnme geleceklerini tayin etme hakları her zamankinden daha doğru temellerde gelişmeye adaydır. 15 Ağustos direniş ruhu, enternasyonalizmin başıyla hayata geçirilişinde şerefli ve şanlı bir adımı olmuştur.

Başsağı duran tarihimizin ayakları üstüne oturtulmasını, hep başarısızlıklarla dolu geçen ve bir türlü sosyal-sovlenizmin, işbirlikçi milliyetçilikten yakaşını kurtaramayan iki halkın hareketinin bugün özgür temellerde birleşmesinin küçümsemeyecek koşullarının varatılmasını selamlamak gerektir.

Partimize, "İLER SİY ULUSAL DİRENİŞ CEPHESİ İÇİN" şiarı artık pratik bir şiar durumuna gelmiştir. Hiç bir güç ve karşı-devrimci faaliyet, bu adımı atılmasını şimdiye kadar engelleyemediği gibi, bundan sonra da engelleyemeyecektir. Ulusal Direniş Cephesi bayrağı altında yürümek ve yaşamak, artık halkımızın şerefli yaşam şekline dönüşmek üzeredir. Teslimiyetin, uzlaşmacılığın bayrağı altında ulusal inkarı ve çürümeyi yaşamak, bundan böyle halkımızın kaderi değildir. Artık halkımız da gozun açmıştır, kendisini için yeni bir ulusal ve toplumsal yaşamın nüvesini oluşturt-

* YAŞASIN PKK ÖNDERLİĞİNDE GELİŞEN ULUSAL DİRENİŞ MUCADELEMİZ!

* ZAFER, ULUSAL DİRENİŞ CEPHESİNDE BİRLEŞEN VE DİRENEN HALKIMIZIN OLACAKTIR!

PKK Çermik grubu davası sonuçlandı:

Bir Kişi Ömürboyu Hapis Cezasına Çarptırıldı!

Uzun bir süreden beri 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nce sürdürülmekte olan PKK-Çermik grubu davası sonuçlandı.

Başlangıçta 4 kişiyi olum cezasına çarptıran mahkeme daha sonra bu olum cezalarını çeşitli ağır hapis cezalarına çevirdi ve idama çarptırılan Bayram Çelik'in cezası ömürboyu hapse; Mustafa Deniz'in 20 yıl, Mehmet Dogan ve Recai Alpay'ın da 10'ar yıl hapse donuşturuldu.

Ayrıca, Hikmet Şimşek 13 yıl 4 ay, Necip Odabaşı 7 yıl, Celal Aladur 6 yıl 8 ay, Dogan Karaagaç 8 yıl 10 ay, Latife Fidan, Şehmus Marangoz, Remzi Gulkan, Mithat Kutluca ve Ferhat Can 5'er yıl, Muzaffer Köse 3 yıl 5 ay hapis cezasına çarptırıldı. Tutuklu bulunduğu süre gözünde bulundurularak Muzaffer Köse daha sonra salıverildi.

Tutuklu "yargılanan" M. Emin Turhan, Mehmet Marangoz, Esma Yildizhan, Mehmet Akay, Senai Çelik ve Enis Alpsan kanit yetersizliğinden serbest bırakıldılar. Necmi Öner ve Kenan Can hakkındaki davaların da ortadan kaldırılması karar altına alındı.

Somurgeci-faşist cuntanın iktidarda gelişti ardından açığına saldırıya ve adeta geçmiştiki yurtsever kitle kabarcısının hesabını sormak iste-

miştir. Bu konuda sayısız eylemlerle kendisine güç ve umut vermiş olan Partisine ve Partisinin bu en son şanlı eylemine coşkulu bir ilgiyle sarılması, halkımızın hangi yolda yürüyeceğini, ulusal direniş cephesi için zamanın gelip gelmediğini en iyi yargıcı rolünü oynamakta olduğuna da göstermiştir. Halkımız, dört taraftan abluka altına alınmak istenenin PKK değil, aslında kendisi olduğunu, PKK'nın şahsında imha edilip birtilmek isteneni kendi öz umutları olduğunu öğrenmiştir. Ve, tüm imkanlarını PKK için seferber etmekle neyi tercih ettiğini, hukmunun kesin ve bu kararın açgın faşist terör altında sergilemekte ne kadar cesareti olduğunu göstermiştir. O halde görülmüştür ki, halkımız, "İLER SİY ULUSAL CEPHE İÇİN" şiarına bağlıdır.

Partimizin tüm değerli militan ve sempatizanları, bir ulusun kefen içinde boğulmak istenmemişin asla bir kader olarak karşılanamayacağını, bu haksız hükmü kendi öz güçlerine dayatarak yıkabileceklerini, bunun için insani yeteneklerini dayadannın kafi olacağını kanıtlamışlardır.

Defalarca sergilenen ve en son 15 Ağustos direnme ve saldırı ruhıyla daha da netleşen Parti militanlığının cesaretle fedakarlık azmı, Partimize, tarihimizin yenileştirici motor gücü olduğunu kanıtlamakla kalmamış; direnişin her koşul altında mümkün olabileceğini, dolayısıyla bir halk için ulusal-toplumsal köleliğinin zaman ve mekân koşulları ne olursa olsun hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyeceğini de ilanı olmuştur. Bunu böyle ilan edenler, halkımızın öz gücü temeline avaga kalkmasını onderlidirler. Boylesine bir güç ve inançla mucadeleyi yükseltenler, "en büyük teknik insandır" şiarında ifadesini bulan, insani yeteneklerini sonuna kadar ortaya koyacak; yenilmez gibi görünen somurgeci savaş mekanizmalarının tüm hamlarını bosa çıkarmasını bilecek; halkımızın muhtac olduğu ulusal birlik ve direniş doğrultusunda üzerindeki tarihi rolü sonuna kadar oynayacaklardır. Halkımızı Ulusal Direniş Cephesi içinde toplamak için atılmış oldukları bu adımı sonunu getirmesini mutlaka bileceklerdir.

İşte Boylesine gorkemliliği sahip bir dönem daha da pekişmesi için; halkımızla onun oncusunun her geçen gün daha da cikleşen birliği için; bu birliğe sağlam bir ulusal direniş cephesi içinde anlam kazandırmak için; azim, fedakarlık, cesaretle ve bilinçliliği yüz kat, bin kat ve daha da arttıracak o utandı tarihin aşıldığı bu dönem daha da yüce kılmak için ileri...!

digi alanlardan biri de Çermik'tir. Başta Hilvan ve Siverek olmak üzere bir çok alanda gelişen ve binleri ayaga kaldıran ulusal kurtuluş mucadelemizin etkileri, Çermik halkına da yansımış ve yüzlerce kişiyi devrimci saflara çekmiştir. Bu gelişmelerin yarattığı öfkelerle cunta sonrası dönemde Çermik halkına da diginlenmemiş bir saldırı yönelten somurgeciler yüzlerce kişiyi işkencelerden geçirmiş, onlarcasını tutuklamışlardır. Dört yıl aşkın bir süre Diyarbakır zindanlarında en ağır işkence ve baskılara onları davalarından çevirmeye, inançlarına ihane ettirmeye çalışmış, düzmece iddialar ve işkencelele, cezaveinde dolardığı bu insanları aleyhine kararlar çıkarmaya çalışmıştır. İnsan ve yurtsever Kürdistanlılar olmanın başka hiçbir suç bulunmayan bu kişileri mahkum etmek için her türlü yol ve yöntemle başıuran somurgeci faşistler, bu konuda oluşturdugu yalan iddialar ve "kanıtlara" dayanarak onlarcasını ağır hapis cezalarına çarptırmıştır. Yine yalan ve iftira ile dahi haklarında elle tutulur bir "kanı" gösteremediği çok sayıda yurtsever yıllarca zindanlarda çürütükten sonra salıvermek zorunda kalmıştır. Bütün bunlardan amaç açık ki, kitlele-

OKUYUCUYA;

Kürdistanlı bir yurtseverin içinden geldiği gibi, kendi yaşamının bir kesitini oluşturan askerlik döneminde yaşadıklarını yazıp gazetemize gönderdiği bu mektubunu, içinden geçtiğimiz dönemin özelliklerini de dikkate alarak yayınlamayı uygun gördük.

Kürdistan halkının önleri PKK'nın, ülke sahatında yeniden geliştirdiği mücadele gün geçtikçe daha da boyutlanmakta, yürütülen çalışmalar, çeşitli koşullara rağmen ürününü vermektedir. Hergün yeni mücadele haberleri aldığımız bu dönem, artık en güçlü tarzda birlik ve beraberlik içerisinde olmamız gereken bir dönemdir. KÜCK'nin yaratılması ve tüm yurtsever kesimleri bir cephe içinde birleştirmeleri zorunluluk haline gelmiştir. Yine önderliğe yöneltilen saldırılar, ister içte, ister dıştan olsun, direkt düşmana hizmet ettiginde, her Kürdistan insanından hak ettiği cevabı almaldır. Halkımızın kararlı yurtsever direnişi bu saldırılara güçlü bir engel olmalıdır.

Bu mektubumu benim yaşadığım ama tüm Kürdistanlıların da bilmesi gereken bazı gerçekleri açıklamak, herkesin Türk sömürgecilerini daha iyi tanımasını sağlamak amacıyla yazıyorum.

Ben 1970'de Almanya'ya geldim. Henüz 15 yaşındaydım. Üç sene meslek okuluna gittikten sonra yaşamlı işçi olarak çalışmaya başladım. Daha çocuk yaşta pazarlandığım yetmiyor-muş gibi, egemen güçler bu sefer de beni ortaçağın karanlık düşünceleri içerisine çekmek için yoğun bir çaba içerisine girmişlerdi. Ve sonuçta ba-

şarılarda da, 1973'te geldiğimizde MHP'lilerle ilişkiye girmiş ve azgın bir faşist olma yolunda ilerlemeye başlamıştım. Dünya tarihine barbar, temel bel ve istila-talanla geçimini sağlayan bir çuk olarak geçen Osmanlılarına -Kürt olduğum halde- secdede yordiyordum. Türkük adına herşeye, soyuma, halkıma dışman oluyordum. MHP'lilerin teşviki ile o dönemde ben, diskotek ve insanlık onurunu rencide eden batakıllıkları taniydim. Bu yerler sivil faşist kligin örgütlenmesinde önemli bir yer tutmaktaydı. "Turk milavetleri" gençleri kendi aralarında

“almadan önce, kendi deyimleriyle bu ‘nimetlerden’ nasibini aldırıyordı. Böylelikle de istedikleri gibi yönlendiriyorlardı. İdeolojileri de Fatih Sultan Mehmet’lerin barbarlıklarını anlatılmasından başka bir şey değildi. Ayrıca spor çalışmalarını da ihmal etmiyorlardı. Ben de bu faaliyetlerde 3 sene yer aldım. Benim bu durumum çevremde bazı yuvterseer insanları uyardıysa da bazı gericilerin de benimle gurur duymalarını sağlıyordu.”

Bu barbar yaşamın üç yıl boyunca devam etti ve 75'e aşkare gitmemle son buldu. Aslında öyle hemen askere gitmem de yine bu milliyetçi duygularının bir eseri oldu. İstisya'dan 29 yaşına kadar gitmeye bilirdim. Ama Türk milliyetçi deyip geçmemek gerek. Ben ille de mehmecik olacağım diyerek çekip askere gittim. 2 ay mehmeklete kaldıktan sonra beni önce İzmir-Foça'da 6 ay Komando Çavuş talimlag kursuna aldılar. Bu kurstan sonra Kürdistan'daki bir komando okuluna gönderdiler. İzmir'den Diyarbakır'a geldim. Daha garaja ilk indigimden değişik bir ortamda olduğumu farkettim. Gerek doğası gerekse san'larının yapıyla tamamen farklı bir ortamda hissettik kendimi. Öyle durduğum yerde çevreme bakıp düşünmeye dalmışım. Birden otobus muayininin yolculara Kurtçe bir açıklama yapmasıyla kendime geldim. Bu son olay beni daha çok etkiledi. Neydi bu? Otobüsçü, alıcı, satıcı neden Türkiye

değil de Kurtçe konuşuyorlardı? Ege-
men ulusun milliyetçileri bize şunu
aşılıyorlardı: "Türkiye'de Kurt murt
yoktur, hepimiz Türk ve müslümanız"
Yine, doğup büyüdüğüm yöre sosyal
olarak biraz daha gelişkin olduğundan
kendi çevremde de bu tür şeylerle
fazla karşılaşmamıştım. Asimilasyon
bizi daha çok etkilemişti.

Diyarbakır'dan hareket eden otobüsümüz görev yerine doğru yola çıktığında kafam alak bulak olmuş vaziyettedir. Ertesi gün eğitim yerine geldim ve göreve başladım. Bu görev süresi benim yaşımda tam anlamıyla bir dönüm noktası olması itibarıyla oldukça önemli bir yere sahiptir.

Bir gün nobetçi çayuşuyum. Taburhan yazhanesine gözume kalın bir klasör ilîştî. Açıp bir göz gezdirdim ve şöyle bir paragraf okudum: "Komando tabikatik eğitim konusu: Askerler bir iki ay önce salak bırakacaklar, gıdıp köylerden salvar ve diğer kafayefileri toplayacaklar ve bu kafayefileri giyip salak bırakılan biraz da Kürçe öğrenecekler" Bu bir tabikatik provasıydı. Bunun aynısını da hayata geçirdik. İşte bu tabikatik beni giderek Türk milliyetçiliğinden uzaklaştırmıyordu. Eskiden Kürd halkına olan kinim bu sefer vavaş vavaş Türk milliyetçiliğine doğru yöneliyordu.

Tüm prova ve hazırlıklar bittikten sonra, genel bir tatbikat için Siverek ovasına doğru konvoylar halinde yola koyulduk. Tatbikatın ismi -BUNCA 77- idi. Tatbikatı izlemek için Ankara'dan 40 tane subay ve general geliyordu. Tatbikat öncesi bu subaylara bir pusu kurularak ilk gösteri yapıldı.

Kürt kıyafetleri giyen komandolar, yolun kenarına gizlendiler. Ankara plakalı otobüsler yaklaştığında komandolar hızla pusudan çıkıp subayların arabalarına atış etmeye başladılar. Bu ateş duellosu esnasında başı-

yaşaktıysa aniden yaptığımız saldırı çıkartmasıyla çatışmaya başlattık. Aşiret kılıgına giren komandalara da bir çetenin konuşmaları ve tavırlarıyla bize karşılık verdiler. Silahlar tam bir saat konuştu ve sonuçta Kurt aşiretinin yarısı oldu, diğer yarısı da çekip dağlara kaçtılar. Onların cadılarını, kadınlarını, yayık ve eşyslarını darımadığın ettikten sonra tatbikatı cabı 4-5 ölü verdik de galip geldik. Kurt aşiret ve çeteleri de yarısı öldürülüp diğer yarısı da dağlara kaçtıgından mağlup olmuştu.

Tatbikat böylece sonuçlanınca, Binbaşlı gıdip Genel Kurmay Başkanı'nın önünde teknil verdi ve "vukuatsız olarak gurevizimi iya ettiik komutanım" diyerek tatbikatı sonuçlandırdı. Dakikalara alışılandıktan sonra istirahatah çekildiik. Herkes arabaların yanına çekildiğinden, biz 5-6 Kürt arkadaş bir araya toplandıik. Hepimiz de surati aşıkı. Bu anlamı tatbikatın etkisinden kurtulamamıştık. İcimizden biri konuyu açtı: "Arkadaşlar, bu tatbikatın anlamını çıkarabildiniz mi?" diye sordu. Biri, "ben biliyorum" dedi; "Kürtler rahat duruyor, insanları soyuyorlar, onun için bu tatbikatı yapıyorlar." Biz diğer 5 arkadaş ona karşı çıktık. İlk konuşan arkadaş başladı anlamını bize anlatmaya:

"Arkadaşlar!" dedi, "sozde Turk devleti avaz avaz bagarak ve konusarak hepimiz muslimaniz, kardesiz, Turkuz, Kurt-murd denen bir sey yoktur diyor. Peki oyleyse nedir bu frangalar? Nedir bu tabiatkılar? Hayir arkadaşlar hayir. Onlar, kimse gormesin diye bu tabiatkılarda kendi oz dusmanlarını gizli bir çarşaf altına koymuşlar ve şimdi ona karşı nasil savasacaklarını biliremeye çalışıyorlar. Gelecekteki Turk halk hareketlerine karşı girişilecek saldınların bilinci bir provasıdır bu tabiatkılar." Arkadaş da bunları tasdik etti ve daha fazla bir

***“Geleceği Yaratacak Olan Kollarınızı
Buralara Kadar Uzatın!”***

Ben, Kürdistan'ın Bingöl iline bağlı . . . köyünden İ. C... adlı, topraksız, yoksul bir Kürt köylüsüyüm. Serxwebûn gazetesi, benîm gibi yoksul ve çilekese insanların dertlerini dile getirdiğinden, ben de size durumumuzu ve sıkıntılarımızı yazmaya çalışarak, bunlardan iki örnek sunacağım.

Çok nüfuslu olan ailemin geçimini sağlamakla yükümlü olduğumdan, bunu şimdiye kadar orda-burda gündeliklik olarak çalışarak, varolan hayvanlarımızdan birkaçını satarak, kit-kanat da olsa yerine getirmeye çalıştım. Fakat daha sonra işler birden bire kesildi ve iş bulamaz oldum. Bu arada amellelik yaparak kazandığım birkaç kuruş da harcadım gitti. Çalışabilmek için başvurduğum her yerde kapılar yüzümü kapadı ve ben de çareyi köy işlerinde çalışmaya buldum. Biraz davar, biraz da keçimiz vardı; bunlardan elde ettiğimiz yağ ve çökeleği satarak idare etmeye çalıştım, ama, tüm yoksulluğun suçlusu devlet buna da müsaade etmedi. Geçen sene, yaprak kesmemizi engelledi, arazi ve otlaklarımızı öldürdünden dolayı hayvanlarımızı satmak zorunda kaldık. Şimdi elimizde birkaç davar, 5-10 tane keçi kalmış. Hayvanlar artık hiçbir derdimize derman olmuyor, biraz katkı veriyor o kadar. Geçim derdi çok büyük bir sorun olup, omuzlarımızdadır. Ne yapacağımızı şaşırdık ve çıkar yol aramaktayız.

Kış aylarımı önceden aldığımız un ile geçirdik. Şimdi, evde bir arşun kalmadı, erzağımı bitti. Herşeyden önemlisi eve biraz un almayı gerekiyordu, fakat cebimde beş kuruşum dahi olmadığından alamadım. İşçiyi, arazi yok, gelir yok, yok yok... Bazi yakın akrabalarımın ve tanış çevreden bir çuval un borç edinmeyi denedim, ama her defasında eve eli boş döndüm. Çünkü onların da kalmamıştı, ya bir çuval un da yarım çuval unlar vardı. Hiçbir güvencem de yok ki, bu güvence karşılığında biraz borç bulabileyim. Koyde ve civarda herkes parasız-

lıktan yakınıyor. Unsuz ve erazsız kalan bir tek ben miyim ki, halıllı çoğunluğu, ya aynı durumda, ya da çok daha kötü durumdadırlar. Bizim bu fakirliğimiz, sefaletimiz yetmiyormuş gibi, hergün zam üzerine yeni zamlar yapılmakta, her şey iki katına çıkılmaktadır. Şimdiye kadar bir çuval unu 3500 liraya alırken, 5000 liradan almaya başladık. Bu belki bazıları için dile kolay gelebilir, ama biraz düşünüldüğünde, benim gibiler için ne kadar anlam taşıdığı hemen anlaşılacaktır. Tarlam olmadıgından dolayı unumun tümünü parayla satın alıyorum. Bir yılda en asgarisinden 25 çuval un harcarıyım ve hesabını siz yapın. Bu sadece un için geçerlidir, ya diğer maddeler için bir demeli? Bir de Türk devletinin istisnasız hergün zamları çoğaltması buna eklenince, durumumuzun vahimliği açık olarak ortaya çıkmaktadır. Yeri gelmişken şunu da belirtiyim ki, yapılan bu zamlar bizi devlete düşman etmekten başka hiçbir işe yaramadı. Kenan Evren'den belki biraz daha iyidir diye ANAP'a oy verdik. Oylarımızın karşılığı olarak, o bize zamları müdeledi. Ve bu müjeler biraz da olsa varolan güvenimizi ortadan kaldırdı, tüm gereksileri tüm yüzüne çıkardı. Artık, bizi sömürenler, açlığa mahkum edenler, tüm bunların sorumluları ortaya çıktı ve toplu iğne başı kadar da olsa varolan güvenler yıkılıp yerlebilir oldu.

durumumuzun çok kötü olduğudur. Günlük yaşamaya, günlük ekmegimizi bulmaya çalışıyoruz. Birgun sonrasında düşünmek mümkün değil. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Çocuklarımız aç kalmakta, şeker ve çay ise lüks maddesi olduğundan aklımıza bile gelmemektedir. İşte biz topraksız ve yoksul köylünün durumu budur. Bu duruma başka yerlerde de tanık oldum.

Geçenlerde iş aramak için kente gittiğimde, bir bakkalın yanında bir dostumla dertleşiyorduk. Birden bakkal ile bir yaşlı kadının ağız münakaşasını duyduk. Mesele şuy-

du: Yaşlı kadın bakkaldan 5 kilo şeker borç almış, fakat bakkal çay, şeker, sigara gibi maddeleri borç vermediğinden, kadının elinden şeker torbasını almıştı. Kadın üzüm, tüyle, ağlamaklı yalvararak bu defa fakat da borç vermesini istedi. Evde çay hazırlamış, ama şeker yokmuş, tüm aile, çocuklar kahvaltı için şeker bekliyorlarmış... Kadın eziklik ve utançla içine bunu söylemesine rağmen, bakkal şeker vermedi. O an tüm dünyam allakı bullak oldu, üzüntüden kahroldum, param olmadığın da para da vermiyordum. Neyse ki yanımdaki arkadaşım parayı ödeyerek kadının yolu etti. Kadının dualarından geçilmiyordu, yol boyunca dönüp dönüp da ediyordu. Çok asırı üzümleme rağmen, bakkala da kızarmıyordum. Çünkü o da haklı, elinde parası olmadığı için borç vermiyor, verirse kendisi iflas edecek. Bu tel bir kişiyle olaydır. Bunun bilincinde onbinlerce hergün, her saat defa değişik biçimlerde yaşıyor. Tüm bunların tek suçlusu mevcut düzen ve devlettir. Başka kimse değil.

Kısaca, bizler bu durumlardayız. Hiçbir şekilde geleceğimiz bu düzey altında garantili değildir. Bununla yetmişyörmüş gibi, bir de askerleri dipçikleri ve namurları da hiç üzerimizden eksik olmuyor. En ufak bir olayda, en aşâşılık, en iğrence hakaretlere uğruyoruz. Öyle bir duruma getirilmiş ki, bazı şeyler ailemizden dahi gizliyoruz. Bizleri üzerinde tonlarca yukulunan insanlara dönmüşüz, boğulmak üzereyiz. Eski günlere dönmeyi gözde çıkardık. Her geçen günümüz açığa ve yokoluşa doğru gidiyor. Tüm umutlarımızı sizlere bağlamışız. Ancak bizleri, sizler bu zalimlerin elinden kurtarabilir, intikamımızı alabilirsiniz. Donuş günlerinizi de gözle bekliyoruz. Bizleri tek başımıza bırakmayın, o geleceği yaratacak olan kollarımızı burulara kadar uzatın. Son olarak size mümkün olduğu kadar durumlarımızı yazıyorum. Sonumuzun iyi olacağına inanıyorum. Hepinize hasret dolmuş selamlarımı iletirim.

mızdaki subay çat pat öğrendiği Kurtçüyle "lo askerê Tırko hat, lëxin kuro lëxin" diye bağırır. Bu karşılıklı konuşmaları daha o anda beni ve 5. Kurt arkaadışımı derinden yaralamıştı. Kafamızı zonkluyordu. Bu ne demekti? Neden böyle yapıyorlardı? Tam anlamını bir türlü kavrayamıyorduk, moralimizi düzeltemedikçüdük. Bu gosteri sonucu Ankara'dan gelen subayların yarısı -tatbikat gereği- onların deyimiyle "Kurt cetereli" tarafından imha edildi. Bu ilk hamle başarıyla sonuçlandırıldığında subaylar bizleri kutladılar ve asıl tatbikat alanına gittik.

Siverek ovasında bulunan tabiatik alanı, uygun şekilde düzeltilmiş ve konuk subaylar seyirci yerine yerleştirilmişlerdi. Yere halkı da kasıtlı olarak –kimisi de zorla– tabiatiki seyretmeye getirilmişti. Biz de gelip yerimiz aldık. Bazı arkadaşlar kadın kılığında girip etmek pismirye, bazıları yayık yayınmaya başladılar. Dergileri de asiret adamlarının kılığında girip grup grup tekler olarak asiret konuşmaları yapıyorlardı. Bu konuşmaları yere halki bilincisizce alkışlayan, generaler ve diğer subaylar da başarılı olmuştu dılsıklaştaydılar

Bu aşîret sahnesi devam ede-
dursun, benim de içinde bulunduğum
140 kişilik komando birimi, gerilla
eğitimi için bellenen, sığınma evine

arada durmadan dağılmak zorunda kaldık.

lyice karışan düşüncelerim bu sefer Almanya'da bana asıldığını biçimiyle değil artık. O köhnemis, barbar Türk milliyetçiliğinin üzerine vavav vavav sünger çekip giderek bir Kurt milliyetçiliğine giriyordum. Bu tabiatkattan önce şefaatle yaptığım askerliğim boyunca pasifleşiyordum. Askerlik sürem boyunca buca benzer birçok olay yaşadım da hiç unutamadığım bir var ki bu. Kurdistanlılara gerçekleri anlatmada epey yararlı bir örnek.

Her zaman olduğu gibi,yine sabah erkenden alarmı çalındı ve çabucak hazırlanıp yola koyulduk. Ne yapacağımız, nereye gideceğiz kimse bilmiyordu. Epey gittikten sonra etrafı dağlarla ve ormanlarla çevrili bir şehire geldik. Ekonomik ve güvenliklik durumu çok geriydi. Arkadaşlar,burası Tunceli'di dediler. Arabalarımız 5 dk. kadar yolun kenarında durdurul ve bir asker arkadaş arabadan inip yirmi metre yakınımızdaki bir eve gidip su istedi. Tam suyu içmek üzere iken basımızdaki ... Yüzbaşı askere bağırıp suyu içmemesini ve hemen yanına gelmesini söyledi. Asker arkadaş şaşırıp ve suyu içmeden kadına geri verdi. kışarak gelip arabaya bindi. Hareket

Devamı 22. sayfada

Gerekli olan ne şimdi? Öc mü? Öc evet!
Oğlunun yüreği çarpmaya devam etsin
Ve ilerlesin diye ölümün ötesinden.
Bu görevi yüklenmek bazen yüreğe düşer.

Ve cephede gökyüzü bulutlarla örtülür
Ve yeryüzünü yalayıp geçerse bahar,
Birlikte olacaksınız sonuna kadar!
Baba ile oğul, uyku nedir bilmeyeceksiniz.

Sana saldıran acıda kişisel, tekil
Bir tasaya hakkın yok.
Bırak göstereyim acı son hünerini de,
Şakağında bir namlu gibi dursa da bırak.

Hayır aldatma kendini! Çıkış yolu bu değil!
Oğlun, paramparça olmuş tüm gençliğiyle,
Merhamet ve imtiyaz dilenmeksizin,
Milyonlarca başka oğlu savaşa çağırıyor.
Ve senin oğlun olmayan sevgili oğullar
Omuz omuza ve yenilmez saflar halinde
Kendilerinininkinden daha büyük
bir hakikat uğruna
Ölmüş oğulların nöbetini aldılar.

1943
Pavel ANTOKOLSKI

“Cunta Yalnız devrimcilerin Değil; Tüm Kürdistan Halkının Düşmanıdır!”

Kars'ın Aralık ilçesinin G. köyünde bir yurtseverle yapılan ve gazetemize ulaştırılan reportajı yayınlıyoruz.

Devrimciler- Cunta geldikten sonraki durum hakkında neler söylemek istiyorsunuz?

G... Köylüsü- Askeri-cunta yeni iktidara geldiği zaman, sadece devrimcileri tutuyor, işkence ediyor ve öldürüyor zannediyordum. Sadece ben böyle düşünmüyordum, tüm köylülerimiz ve çevre köylerdeki de böyle düşünüyorlardı. Bizler çok yanlış düşündüğümüzü çok kısa zamanda gördük. Bir sabah kalktığımda, köyümüzün etrafının asker ve polislerle sandığını gördüm. Aniden aç kurtlar gibi evlerimize saldırdılar, evleri teker teker aradılar ve bizlere “devrimciler nerede?”, “sizler için buraya geliyorlar”, “bu fazla yiyecekler nedir?”, “dağda devrimcileri saklıyorsanız” diyerek, rastgele sağa-sola vurmaya başladılar. “Devrimcilerin yerlerini söyleyin” demeleri üzerine hiç kimseden çıt çıkmayınca, zorla bazı köylüleri alarak, dağdaki mağaraların bulunduğu yerlere doğru gittiler. Bu manzara bana Ağrı isyanı günlerindeki Türk ordusunun vahşetini hatırlattı. Çünkü o günlerden bu yana ilk olarak böyle bir manzara ile karşılaşmışordum. Başka yerlerde olanları duyuyordum, ama hiç yakından tanım olmamıştım. Ağrı isyanı günlerinde ben çocukum. Türk ordusu babamın başına çok şeyler getirmişti. Geldiklerinde babam dağlara kaçtı. Askerler anemi dövüyorlardı ve “kocan nerede söyle” diyorlardı. Annem bunlara karşı çok direniyordu. Ben ve kardeşlerim de ağlayarak, annemin eteklerinden tutuyorduk. Çok kereler askerlerin benim karnıma tekmeyle vurduklarını ve bağırıp yere serildiğimi çok iyi hatırlıyorum. Onun için diyorum ki; cunta, yalnız devrimcilerin düşmanı değil, tüm Kürdistan halkının düşmanıdır.

Devrimciler- Bu dönemde sizin maruz kaldığınız özel uygulamalar oldu mu?

G... Köylüsü- Tüm halkın başına geldiği gibi, cunta benim başıma da çok şey getirdi. Bunlardan bir tanesini anlatabilirim. Bir gece uyukladayken birden kapı ve pencereler hızlı hızlı vuruldu. Bağıra bağıra “açın kapıyı” diye tekme-

liyorlardı. Yerimden fırlayıp hemen kapıyı açmamla içeriye polis ve jandarmaların dolması bir oldu. Elbisemi giymeme fırsat vermeden hemen “ifaden var, haydi bizimle gel” deyip, çocuklarının gözyaşları içinde beni sürükleyerek, döverek götürdüler. İşkenceler sırasında bana sürekli olarak “altınlar nerede?”, “altınları nereye gizledin?” “filan filan adamlarla şu tarihlerde altın bulmuşsun...” diye soruyorlardı. Ben böyle bir şey olmadığından olay karşısında şaşkına döndüm. “Hayır böyle bir şey yok, yalandır” demem üzerine beni falakaya yatırdılar. Önce ellerime, daha sonra ayaklarıma ve giderek tüm vücuduma rastgele vurdular. Kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda köyümden, kazamdan ve çeşitli köy ve kazalardan benim gibi her yerleri yara-bere içinde kalmış tanıdığım, tanımadığım onlarca insanla karşılaşım. Kısa bir süre geçtikten sonra, bizleri teker teker alıp götürdüler. Bu sefer de yine en aşağılık işkenceleri yaptıktan sonra vücudumun çeşitli yerlerine elektrik verdiler. Birşey elde edemeyceklerini anlayınca, beni Savcılığa çıkardılar. Sonra bırakmamız için bizden 50.000, 100.000 lira istediler. Akrabalarımız hayvanlarımızı satarak, istenen bu parayı denkleştirip bu aç kurtlara verdikten sonra, güya kefaletle bizi tahliye ettiler. Üç gün ne bir yudum su, ne de bir lokma ekmek vermedikleri gibi, doktora gitmememiz için bizleri tehdit ettiler. Eve geldiğimde bir hayvan derisini vücuduma çekerek, günlerce yataktaki kaldım. Kendimi zor iyileştirdim diyebilirim. Ama yine de o işkencelerden rahatsızlığım devam ediyor.

Devrimciler- Askeri-cunta geldikten sonra sizin ekonomik durumunuzda ne gibi değişiklikler oldu?

G... Köylüsü- Biz bu yönetim altında geçimimizi sağlayamıyoruz. Ya da çok zor koşulları yaşıyoruz. Devlet herşeyi tekeline almış. Bizim geçim kaynağımız hayvancılıktır. Bizim ne yünümüz, ne sütümüz ne de hayvanımız para etmiyor. Yaşamımızı sürdürebilmemiz için gerekli olan

herşey son derece pahalı. Zam üzerine zamlar belimizi baktı. Bir çuval şeker 9000 lira, bir çuval un 5500 lira, bir kilo çay 2000 lira, bir tenek gazyağı 2000 lira. Paranın değeri de olmadığından geçim sıkıntımız çok fazlasıyla ağırlaşmış durumdadır. Size bir örnek vermek isterim. Benim yaşı bir amcam anlatıyordu: “Çarlık döneminde biz Ermenistan’da yaşıyorduk. O dönemde bir gün ben iki tane toğlu alıp pazara satmaya götürdüm. Toğluları pazarda sattığımda, parayı, bez bir cüzdanım vardı, onun içine doldurdum. Bu parayla çok alacağımı düşündüm. Çok acıkmıştım. Önce karnımı doyurayım diye düşünerek fırına gittim. İki ekmek aldım, elimdeki bütün parayı ben-den aldılar.”

İşte bu olayın aynısı bizim başımıza gelmiş durumda. Hayvanımızı satıyoruz, cepler dolusu para elimize geçiyor, çarşıya gittiğimizde bu para hiçbir derdimize deva olmuyor. Bütün eşyalara zam gelmesine rağmen, bizim hayvanlarımız hiç zam gelmiyor. Üstelik kımse de almıyor. Bu sene tüm hayvanlarımız elimizde kaldı. Otun kilosu 45 lira, arpanın kilosu 50 liradan satılıyordu. Şimdi biz bu hayvanı satıyoruz, bu sene yediginin fiyatını bile çıkarmıyor. Bu durumda da elimizdeki hayvanı devlet kombinesine satıyoruz. Devlet, hayvanımızın kuyruk, iç yağını ve postunu (derisini), ayak ve kafasını hesaba katmıyor, sadece hayvanımızın kuru iskeletini çok ucuz bir şekilde alıyor. Sömürüsünü bu şekilde en acımasızca yapıyor.

Devrimciler- Hapishanedeki devrimciler üzerindeki baskı, işkence ve katliamlar hakkında neler duyunuz, neler düşünüyorsunuz?

G... Köylüsü- Cunta, halkın başına getirdiğinin yüz katını devrimcilerin başına getiriyor. Bizi böyle hallere koyan, hepimizi ölüme mahkum eden bir düşmanın, devrimcileri diri yakmaktan ve en adi hakareti yapmaktan çekinmeyeceği çok açık değil mi? Çünkü bu düşmanın şeref, namus diye birşey yok. Onun için devrimcilerle şunu diyorum: düşmanın eline sağ düşmeyin. Vurun, öldürün, kaybolun. Çarpışarak

Devrimciler- Sömürgecilerin silah toplama operasyonları sizin köyde nasıl gerçekleşti?

K... Köylüsü- Bir sabah kalktığımda köyün etrafının tümüyle sarılmış olduğunu gördük. Daha sonra yüzbaşı bir grup polis ve jandarma ile köy camisine giderek, hoparlör ile köylüleri caminin önüne toplanmaya çağırdı. Biz tüm köylüler caminin önüne toplandık. Polislerin şefi elindeki listeden bir sürü isim okuyarak, bunların silahlarını getirip teslim etmelerini istedi. Köylülerin silahlarının olmadığını söylemeleri üzerine, kendi adamlarından birini içeri alarak işkence yapıyor süsü verdiler. Ben kendi gözlerimle olaya tanık olduğum için sahtekarlık yaptıklarını biliyordum. Bu oyunun sonucunda köylüleri teker teker falakaya yatırdılar. Falakadakilerin sesleri her yanı çınlatıyordu. Öylesine işkence yapıyorlardı ki, köylüler cansız yere seriliyorlardı. Köylülerin bir kısmı korkudan silahlarını teslim ettiler. Bu işkenceler sonucunda bir çok köylü hala yataklarda hastadır. Ben kendim bile bir silah teslim etmek zorunda kaldım. Vermeyeni ise iki günde bir götürüp falakaya yatırıyorlardı. Bu yöntemle bizlerden silah toplayabildiler.

Devrimciler- Sömürgeciler neden sizleri silahsızlandırmak istiyorlar?

K... Köylüsü- Bunun nedeni çok açık. PKK’lilerin bir devrim hareketi geliştirdiklerini ve bizlerin de onları desteklediğimizi bildiklerinden, kendi akıllarınca güya silahlarımızı toplamakla bizi güç-

suz kılabacaklarını, PKK’yi güçsüz kılabacaklarını zannediyorlar. Çünkü düşman Kürdistan halkının mücadelesinden çok korkuyor ve bunun bir silahlı mücadele olduğunu çok iyi biliyor. Belki 1940’ta silahlarımızı toplayarak o zamanın isyanlarını bastırdılar, ama şimdi artık bu mümkün değildir. Düşman hiçbir şekilde gelişen mücadeleyi durduramaz.

Devrimciler- Silahlı mücadeleyi geliştirebilmek için düşmana karşı nasıl savaşabiliriz, neyle savaşabiliriz? Bu konuda ne diyorsunuz?

K... Köylüsü- Bizim silahlarımız düşmanın elindedir, mücadelemiz gelişirse toplanan silahların on mislini düşmandan alacağız. Başka çaremiz yok ve en mantıklı çare de düşmanın silahıyla düşmanı imha etmektir. Nasıl savaşacağımızı da devrimcilerden gördük, görüyoruz ve hep birlikte göstereceğiz.

Devrimciler- Başka bir şey demek istiyor musunuz?

K... Köylüsü- Devrimcilerden tek istediğim, aramızda dolaşan ve bizlere çok zarar veren şu ajanları cezalandırmalardır. Düşmana en açık uşaklığı yapıp, halk arasındaki tüm şeylerden düşmanı haberdar ediyorlar. Bunu engellemek gerekiyor. Çünkü, Ağrı isyanında da düşman tüm sırrımızı bizlerin içinde bulunan bu tip ajanlardan öğrenerek isyanımızı bastırdı. Bu soysuzlar kendi şereflerini bir bardak çaya, bir tas çorbaya, birkaç kuruş paraya satıyorlar. Böyle şerefsiz insanların cezalandırılması boynumuzun borcudur.

ölün, ama sömürgecilerin eline düşmeyin.

Devrimciler- Peki size göre askeri cuntadan, yani sömürgecilerden kurtulmanın çaresi nedir?

G... Köylüsü- Sömürgeciliği yıkmak için çok güçlü örgütlenmek gerekir. Devrimciler Lenin gibi örgütlenmeli, örgüt yaratmalı, Lenin nasıl halkıyla Nikola’nın devletini yıktıysa, bu devlet de Nikola devleti gibi yıkımın eşliğine

gelmiş. Yalnız çok dikkatli çalışmak ve örgütlenmek gerekir.

Devrimciler- Başka söylemek istedikleriniz var mı?

G... Köylüsü- Diyeceğim çok şeyler var ama anlatmakla bitmiyor. Ancak bizim diyeceklerimizin yerini bulması, bu devletin yıkılması ile olur.

☆☆☆

FAŞİST CUNTA, EMPERYALİZMİN SON ŞANSI

"Türkiye, bu son gelişmeler karşısında çok güç ve nazik bir dış politikayı yürütmeye durumundadır... ABD'nin duyarlılığına tamamen ters düşmeyen bir yol izlemek zorundayız." Bir Türk yetkilisi, basına bu açıklamayı yapıyordu. Türkiye'nin Ortadoğu'da oynamakta olduğu rolünü çok iyi ifade eden bu sözler, aynı zamanda Türkiye'nin emperyalizm açısından taşıdığı önemi de göstermektedir. İspanya Savunma Bakanı ise verdiği bir demecinde şöyle demekteydi: "Batı Türkiye'yi kaybederse bu dünyanın sonu olur."

Bu ifadeler bir gerçeğin dili getirilişinden başka bir şey değildir. Ortadoğu'ya emperyalizmin verdiği önem bilinmektedir. Özellikle bu alanda tutunabilmek için yoğun bir çaba harcadığı ve tüm güçlerini buna göre hazırladığı; içine girdiği yönelimlerden açıkça görülmektedir. Bu oyunlarında Türkiye'ye biçilen veya verilen değerin ayrı bir önemi olduğu da bilinmektedir.

Faşist cuntanın iktidara gelişinden bu yana yaptığı hazırlıklar ve bölge üzerinde geliştirdiği oyunlar, bu rolü ortaya koymaktadır. Türkiye'nin bugün böyle bir rolü oynamakla yükümlendirildiği ve emperyalizmin esas olarak dayanak seçtiği bir güç olduğu açıktır. Denilebilir ki, emperyalizm bölgede esas olarak, faşist cuntaya dayanarak, planlarını uygulamak ve uygulamak istemek, bölgede egemenliği kurma şansını cuntaya denemektedir. Bu, emperyalizmin son şansdır. Bu nedenle her ne pahasına olursa olsun, TC'ye üstlendiği rolü mutlaka oynamak istemektedirler. Başta NATO çevreleri olmak üzere, tüm bir karşı devrim güçlerinin, cuntaya her türlü desteği sunmaları ve adeta onun ayakta tutmaya yoğun bir çaba göstermeleri, bundan dolayıdır.

TC'nin rolünü oynayamamasının yaratacağı sonuçları düşünmek bile emperyalizmi iktidare getirmek; tedirginlik içinde tutmaktadır. Bu nedenle bölgeyi bir sonuçla karşılamak için, şimdiden tedbirlerini alarak, saldırı ve provakasyonlarını yoğunlaştırmak istemektedir.

Son aylar içinde, Türkiye'de yoğunlaşan diplomatik, siyasi ve askeri görüşmeleri, böylece bir gelişmeye yorumlamak gerekmektedir. Hemen her alandan gericiilerin Türkiye'ye akarcasına gelmeleri, cuntaya bağlanan umutları göstermektedir. Türk cuntasının rolünü oynayıp, oynayamaması, emperyalizmin bölgede varlığını da belirleyecektir. Bölgenin diğer gerici güçlerine bakıldığında, emperyalizmin lehine sonuç yaratmakta içine düştükleri yetmezliklerden dolayı böylece bir rolü oynamaları mümkün görünmemektedir.

Türkiye'yi böylece bir konuma çıkaran en önemli neden hiç kuşkusuz KUKM'nin ulaştığı seviye ve katettiği gelişmelerdir. KUKM'nin zaferinin Ortadoğu'da yaratacağı gelişmeler sadece cuntanın yıkılması sonucu ile sınırlı kalmayacak, emperyalizmin bölgeden topyekun çıkarılması doğrultusunda halk hareketlerinin gelişimini de hızlandıracaktır.

KUKM'nin bu rolü, cuntanın emperyalizm açısından önemini daha da arttırmaktadır. 12 Eylül darbesi sonrasında, faşist cunta devrimci hareketleri "ezdim, bitirdim" derken, bugün KUKM karşısına bir güç olarak çıkmış durumdadır. Her türlü saldırı ve provakasyonuna rağmen, mücadelemizin gelişimini engellememiş; direniş daha da büyüyerek yaygınlaşmıştır. Son 15 Ağustos direnişleriyle de mücadelenin verdiği aşama kendiliğinden anlaşılmaktadır. Açık ki, bu durum TC'yi ve emperyalizmi alabildiğine korkutmaktadır. NATO'nun ikinci, Ortadoğu'nun en büyük askeri gücüne sahip olsa da, halkı kağan Kürdistan halkı karşısında "kâğıtın kaplan" olmanın öze geçemeyeceği açık olan TC'nin desteklenmesi emperyalizm için vazgeçilmez bir görev durumundadır.

Türkiye'nin önemli konumu ve karşı karşıya olduğu sorunlar, emperyalizm için çözümlenmesi gereken sorunları daha ciddi boyutlara çıkarmaktadır. Şimdiye kadar bu veya bu güce dayanarak, statükolarını korumayı başabilen emperyalistler, gelen noktada ancak TC'nin rolünü oynaması ile sürdürebileceklerini kavramış durumdadırlar.

Başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin Türkiye'ye ilişkin her konuda tam bir görüş birliği

NATO İÇİNDE ABD-FAC İŞBİRLİĞİ VE TÜRKİYE

ğinde olmaları, bu önemden kaynaklanmaktadır. Fakat, buna rağmen, Türkiye konusunda politikayı hayata geçiren bazı güçler öne çıkmaktadır. Veya bu güçler Türkiye'ye yönelik politikaların esas yürütücü güçleri durumundadırlar. NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, Türk Milli Savunma Bakanına bu konuyla ilgili olarak yaptığı konuşmasında "ben de Türkiye'nin daha çok yardım görmesi gerektiği kanısındayım. Ancak Türkiye'nin de NATO ittifakı bünyesinde en çok yardım alan ülke olduğunu kabul etmek gerekir. ABD, F. Almanya ve Hollanda size bu konuda yardımcı olmaya çalışıyor" derken, bu gerçeği dile getirmektedir. Bu güçlerin TC'ye her türlü yardım için olmak şartıyla yoğun bir destek sağladıkları açıktır.

Hatta, Almanya'nın NATO içinde Türkiye'yle ilgilenen batılı devlet olma göreviyle yükümlendirildiği de açıkça çıkmış durumdadır. Bu nedenle, ABD kendisi de bizzat fiili desteklerde bulunsa da, fakat daha çok Almanya'nın eliyle Türkiye'ye uzanmaktadır. Bunu da yine belli bir işbölümü temelinde geliştirmektedirler. Bu konuda bir Alman grubunun yayınladığı bir yazıda şu belirlemeler yer almaktadır: "Avrupa'daki NATO ittifakı birliklerinin eski NATO yüksek emir komutanı ve şimdiki görevden alınan Haig'in yardımıyla, 4 yıldızlı General Gerhard Schmuck bir açıklamasında şu sözleri söylemiştir: '1979 ilkbaharında Bahama adalarında Başbakan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden 'Türkiye'ye yardım' konusunda önder rolü Almanya'nın almasını istemişti. Nihayet, Amerikalılar bazı görevleri NATO'nun diğer uluslarına (kast edilen FAC) bırakmayı kabul ettiler, bu da açık ki sorunların çözümünde, en doğru karar biçimidir." Bu alıntıda da açıkça ortaya çıktığı gibi, emperyalistler, özellikle de Türkiye ve Ortadoğu'ya ilişkin olarak kendi aralarında iş bölümünü gerçekleştirmişlerdir.

FAC, NATO İÇİNDE TÜRKİYE MASASI MI?

Bu işbölümüne bağlı olarak tüm emperyalist güçler Türkiye'ye her türlü yardımcı çeşitli kılıflar altında gerçekleştirmektedirler. Bu yardımların daha çok da Almanya vasıtası ile cuntaya ulaştırıldığı bilinmektedir. Ağırlıklı olarak deniz yoluyla Türkiye'ye gönderilen askeri yardımlar, Türk ordusunun modernleşmesinde kullanılmakta; ve böylece de saldırı gücü artırılmaktadır.

Son aylar içinde bu yardımlar hızlandırılarak, modernleştirme, iş alanları, araç-gereç vd. malzemelerin aktarımı gibi konularda ABD, Almanya ve diğer NATO ülkeleri yoğun bir girişim içinde bulunmaktadırlar. Yeni iş alanlarının açılması ve bazı alanların geliştirilmesi için, ABD Türkiye'ye yeni bir yardım paketi açmaktadır. Örneğin Şu Havaalanı'nın genişletme ve modernleştirme çalışmaları için 17 milyon dolarlık bir yardımı verecektir. Bu konuya ve yeni iş alanlarına ilişkin olarak Milli Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk şu açıklamada bulundu: "Muş Havaalanı için mutabakata varılan ödenen 17 milyon dolarlık bölümü ABD Kongresi'nce tahsis edildi." Yeni yapılacak iş alanları için ise şunları söyledi: "NATO enfastrüktür uygulamaları çerçevesinde yurdumuzda pek çok proje gerçekleştirilmektedir. Bu projeler arasında yeni havaalanları inşası ile mevcutlardan bazılarının geliştirilmesi de bulunmaktadır. Bu alanlar arasında bulunun Muş Havaalanı'yla ilgili projelendirme çalışmaları tamamlanmıştır."

Bunun dışında askeri araç-gereç konusunda da yoğun yardımlar gönderilmektedir. Silahların gönderilmesinin yanı sıra, imal konusunda da işbirliği gerçekleştirilmektedir. Hamburg Limanı'ndan Türkiye'ye gönderilen askeri malzemeler konusunda, bir AL-

man grubu değerlendirmelerinde şöyle yer verdi: "Hamburg Limanı'nda sık görülen askeri esya taşıma araçlarının üstünde sürekli şu kelimeleri okumak mümkündür: 'Derince vtu Hamburg'. Derince Türkiye'de -Marmara kıyısında olan- küçük bir liman ve askeri bir alandır; buradan askeri araçlar, Türkiye devlet sınırları içerisinde tutulan bölgelere doğru dağılıyorlar. Bu araçlar Alman ordusunun ürettiği örneklerdendir ve Hamburg yakınlarındaki Glinde depolarından yola çıkmaktadırlar. Birkâç haftada bir, bu araçlar 'Türkiye'ye yardım' adı altında Hamburg Limanı'ndan gemilerle Türkiye'ye taşınmaktadır. Yine ABD ve NATO çerçevesi içinde bulunan kontineler de buraya sık sık uğramaktadırlar."

Yine Almanya ile Türkiye arasında ortak tank ve helikopter imali konusunda anlaşma sağlanmış durumdadır. Ayrıca diğer NATO ülkeleri İspanya, İtalya, Kanada'da Türkiye'yle ortak uçak yapımı konusunda görüşmeler sürdürmektedirler. Geçtiğimiz günlerde Haig de Türkiye'ye gelerek, askeri uçak vd. araçların satımı konusunda görüşmeler yaptı.

Emperyalist güçlerin hepsi yardım göndermekle beraber, bunda daha özel yer tutan hiç kuşkusuz Almanya ve ABD'dir. Bu her iki devletin de, hem askeri ve hem de ekonomik yatırım ve yardım bakımından Türkiye'ye gönderdikleri meblağlar bir hayli yüksektir.

Örneğin; birçok Alman firması Türkiye için sipariş verilmiş, savaş gemisi, tank vd. askeri malzemeler inşa etmektedirler. "Savaş gemileri-

türlü ihtiyacını, eğitiminden planlamasına kadar her düzeyde emperyalistlerden almaktadır. Açık ki, bu durumda olan bir ordu, her şeyiyle emperyalizmin hizmetine koşacaktır. Emperyalistlerin bu kadar Türk ordusu üzerinde durmaları, Türk burjuvazisinin güçsüzlüğünden değil, Türkiye ve Kürdistan'ın öneminden kaynaklanmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin zafere ulaşmasını yaratacağı sonuçlar emperyalizmi tarihin antika müzesine devredecek gelişmeleri de beraberinde ortaya çıkaracağından; bu denli yoğun bir şekilde Türk ordusunun modernleştirilmesi ve saldırı gücünün artırılması üzerinde durmaktadırlar.

FAŞİZMİN DENEYLERİ TÜRK CUNTASINDA

Cuntanın, bugün ilişkilerini en fazla yoğunlaştırdığı emperyalist güçlerin başında, geçmişte koyu bir faşizm yaşayan devletler yer almaktadır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da geliştirilen birçok karşı-devrimci saldırı ve oyunlar, geçmişte Hitler'in, Mussolini'nin, Franco'nun devrimcilere karşı kullandığı yöntemlerin benzeri ve hatta birçok bakımdan onların daha da geliştirilmiş biçimidir.

Türkiye ve Kürdistan üzerine aktarılan bu deneyimler, bugün en vahşi ve korkunç boyutlarda uygulanarak, "sol" devrimden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Genelde Ortadoğu, özellikle de Kürdistan ve Türkiye devrimleri üzerinde geliştirilen provakasyon faaliyetlerini, bu devletler-

Cunta başı Euren akıl hocalarından Genscher ile.

den ayrı, salt TC'ye has bir olgu olarak görmemek gerekir. Şu bilinen bir gerçektir ki: TC tarihi boyunca "sol" a karşı bugün uyguladığı yöntemleri uygulamış ve başarılı olmuştur. Bugün bu provakasyonları bu devletlerle birleşerek geliştirmek ve devrimi tasfiye etmek istemektedir. Özel olarak da KUDM ve onun önder gücü PKK üzerinde provakasyonlarını yoğunlaştırmaktadır. TC'nin bu konuda tek başına hareket etmediği açıktır.

Sömürgeci-cuntanın şahsında bugün tüm karşı-devrimin deneyleri hareketle geçirilmekte, KUDM'ne karşı kullanılmaktadır. Emperyalizm, ulusal kurtuluş hareketlerinden aldığı yaranları, Kürdistan'da sarmak istemekte; hiç olmazsa bu alanda yeni bir yare almamak için, yoğun bir çaba içerisinde girmektedir. Tüm bu devletlerin destek ve deneylerinin, TC'de bütünleşmesi, açık ki, bu kavı ve korkunun bir sonucu olmanın başka bir şey değildir.

FAŞİST CUNTANIN EN ÖNEMLİ GÖREVİ

"Gerçekte ABD ve NATO emperyalistleri için, Türkiye'nin ekonomik önemi, stratejik öneminin çok gerisinde kalır." (Savaş ve Liman) Türkiye'nin emperyalizm açısından öne-

mini belirten bu alıntı, aynı zamanda emperyalizmin bu alana neden önem vermek zorunda olduğunu da açıkça çıkarmaktadır. Aynı yazıdan alacağımız şu pasaj, sanırım Türk faşist cuntasının önemini daha iyi koyacaktır. Şöyle denilmektedir: "Buradan (Türkiye ve Kürdistan- bn.), onlar ve onların NATO dostları, Akdeniz'den Sovyet limanlarını kontrol altına alabilme olanaklarına kavuşmaktadırlar. NATO programı içerisinde bu alanlar köprü başı vazifesi görmektedirler. Türkiye, 300 km. uzunluğunda SSCB'ye komşu bir sınırsahiptir, ayrıca buradan Orta ve Yakındoğu'da çıkabilecek herhangi bir devrimci başkaldırı esasında rahatlıkla Türkiye'nin her noktasından oraya ulaşabilir.

ABD, üslerini 1, 3'ünü Türkiye'de, daha doğrusu Kuzey-Batı Kürdistan'da yoğunlaştırmaktadır. Çünkü Kürdistan'ın bu parçası SSCB, İran, Irak ve Suriye'ye direkt sınır komşusu durumundadır. Yine bu parçadan Halic bölgesinin 2/3 oranındaki petrolü akarak veya geçer, özellikle Irak'tan gelen."

Bu alıntılar, aynı zamanda, TC'nin hangi konularda bir hazzırlık içinde olduğunu da ortaya koymaktadır. Tarihi azgın bir halk ve sosyalizm düşmanlığı olan Türk burjuvazisi; bugün de anti-Sovyetizmin, anti-demokratizm ve anti-halkçılığın bayraktarlığını yapmaktadır. Zaten bölgede esas olarak oynamakta olduğu rolü de budur. SSCB ve bölge ilerici-devrimci hareketlerini karşı cunta bir saldırı merkezine yitirerek ettirilmektedir, açık saldırıları yönetilmektedir.

Türkiye'nin yapmakla yükümlü kılındığı rolü esas olarak ifadesini burada bulmaktadır. Yine adı geçen yazıdan yapacağımız bir diğer aktarma, bu konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. "Türk faşist işbirlikçilerin direniş mücadelesine karşı savaşmasını, emperyalistler en önemli görev olarak kabul etmekte-dir, çünkü henüz bölge üzerindeki kesin, belirleyici egemenliklerini sağlamış veya kazanmış değildirler. Bundan dolayı da NATO'cu Türk generallerine her yönüyle ellerini vermektedirler, amaç, KUKM'nin Kürdistan'ın her parçasında, bir bütün olarak imha etmektir."

TC'nin bu rolünü oynaması açık ki, onun teşhirini daha da geliştirecek, muhalefeti hızlandıracaktır. Bölge genelinde devrim ve karşı-devrim arasında saflaşma derinleşir; bu durum yansıması tek tek ülkelerde de gösterecektir.

Kürdistan açısından ele alındığında, UDM ile faşist cunta arasındaki çatışma giderek boyutlanarak keskinleşecektir. Bu da içerde devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki saflaşmayı hızlandıracaktır. Artık, herkes yerini ve konumunu belirlemek, arada yaşamaya son vermek zorundadır. Devrim bunu zorunlu kılmaktadır.

Emperyalizmin cunta eliyle geliştirdiği bu oyunlara da tutmayacak, bölge halklarına karşı saldırıları sonuç vermeyerek, politikaları iflas edecektir. Hemen belirtelim ki, Ortadoğu her ne kadar devrim güçleri açısından zayıf bir konuma yavaşsa da, kendi içinde devrimin güçlü temellerini de taşımaktadır. PKK önderliğinde gelişen KUDM bunun en temel garantisidir. Bundan dolayı emperyalizm bölgeye yönelik politikalarını uygulamayacak ve başarı kazanamayacaktır.

Kürdistan devriminin uluslararası niteliği daha da netleşmektedir. Devrimimizin etkisinin salt bir Ortadoğu ile sınırlı kalmayacağına daha önce belirtmiştik. Bu etkisini, sistemlerarası dengede de gösterecek, güç oranında değişiklikleri beraberinde getirecektir.

Karşı-devrimin tüm gücüyle destek sunduğu TC karşısında; açık ki devrim güçleri de KUDM'ne gerekli destek ve dayanışmayı sağlamakta durumundadır. Kürdistan gerçekliği olduğu gibi görülmeli, emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinin geliştirdiği oyunlar karşısında gerekli dikkat ve duyarlılık gösterilecek; KUDM'ne karşı geliştirilen iftirlar teşhir edilmelidir.

Bu görev, tüm dünya ilerici güçlerinin omuzlanmalıdır. Halkımıza karşı takınmak durumunda oldukları tavırları göstermek, halkımıza dostluk ellerini uzatmak ve bizzat kendi mücadeleleri olan halkımızın mücadelesine destek olmak ve gerekli dayanışmayı sağlamak zorundadırlar. Emperyalizm açısından birleşme ne kadar zorunlusuy, devrim açısından da bir o kadar zorunludur.

DEVİRCİ İŞÇİ'NİN AÇIĞA ÇIKAN KİMLİĞİ

Devrimci mücadelenin bastırıldığı, karşı-devrimin güçlenerek halka ve önderliklerine azgın saldırılar yönelttiği yıllar yaman ve yakıcı yıllardır. Bu yıllar, gerek örgütler ve gerekse de bireyler düzeyinde birçok gerçekliği açığa çıkarır, devrimi ve devrimci mücadeleyi temsil yeteneklerinin gerçek terazisi olur. İşçi sınıfı ve halk hareketinin atılım kaydettiği ve devrimin gelişme gösterdiği dönemlerde gerçek kimliklerini gizleyen birçok güç ve öge tam da bu tür dönemlerde yakayı ele verirler. Günümüz Türkiye'sinde de devrim mücadelesinin bu genel kanunu kendi hükmünü icra etti ve diğer bazı güçlerin yanısıra yakayı en erken ele verenlerden birisi de Devrimci İşçi oldu.

İdeolojik-politik gıdasını nereden aldığı- nı çok iyi bildiğimiz bu çevreler, alandırıldıkları kaynakların direktifi ile Devrimci İşçi denilen bir "gazete" çıkarırlar. Herseyde olduğu gibi, basım stili ile dahi "Avrupa" olan bu gazetenin son sayısında KUKM ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yalan, demogoji, sahtekarlık ve riyakarlıklarla dolu olan bir yazı yayınlandı. Ve yine bu çevreler "Devrimci Yol" adıyla, UKM'ne karşı işi ihbarcılığa kadar varıran ve bu konumlarıyla kendilerini bir bardak biraya satacak kadar basit bir ihbarcı konumuna düşen bir yazıyı TAZ adlı bir Alman gazetesinde yayınlattılar.

Karşı-devrimin azgın saldırılarının yaşandığı gerici yıllarında, aydınlar arasında düş kırıklığı, manevi çöküntü, çözümler ve ahlaki düşkünlük en açık bir biçimde kendini gösterir. Bunlar arasında en ödek ve en çıkar düşkünü olanları ise karşı-devrim tarafından, çeşitli yöntemlerle devrime ve devrimci örgütlülüğe karşı kullanılır. Ve yine bu yıllar, ajan-provokatörlerin proletaryaya ve halka karşı en çok saldırdığı yıllardır da. Yine bilinir ki, devrimci mücadelenin bastırılmasına salt işkence, katliam ve idamlar yetmemekte, ayrıca yılgınlık döneminde devrime sırt çevirenlerin, devrim karşıtı düşünenlerin yaygınlaştırılması ve örgüt gücüne dönüştürülmesi gerekmektedir. Bu bir yandan provokatörlerle eylem "polis sosyalizmi" biçiminde geliştirilirken, diğer yandan devrimin gerektirdiği ideolojik, politik ve örgütsel sorunlara güç yetiremeyenlerin devrim karşıtı düşüncelerinin yaygınlaştırılması koşullarının hazırlanması ve dolaylı-dolaysız desteklerinin sunulması biçimlerinde kendisini gösterir.

Günümüz koşullarında burjuvazinin çıkarları demokrasiyle ters düşmekte ve genellikle de, karşı-devrimci olan burjuvazi sınıf egemenliğinin devamını, proletaryanın örgütsel varlığını dağıtmakta görmektedir. Bu açıdan da burjuvazi, tasfiyevi amaçlayan tüm düşünceleri beslemekte, yaymakta ve elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Eski hedeflerin budanması -gerçi Devrimci İşçi'nin budamadığı hedef kalmamıştır ya-, daraltılmasını ve anlamlarının sulandırılmasını istemektedir. Gerçekte tasfiyecilik, proletarya arasında dönemlik ve inkar temelinde burjuva görüşleri yayar. Tasfiyecilik sadece örgütlerin tasfiyesiyle yetmez, o, aynı zamanda proletaryanın sınıf bağımsızlığını yıkılmasına, burjuva fikirlerle sınıf bilincinin köreltilmesine çalışır. Tasfiyeciler, işçiler arasında liberal bozulmanın tohumlarını atmak üzere burjuvazi tarafından gönderilmiş küçük-burjuva aydınlardır. Tasfiyeciler Marksizm-Leninizm haini, demokrasi hainidirler.

Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'da 12 Mart sonrası dönem, sol hareketin geliştiği ve ayrıştığı dönemdir. Türkiye'deki yeni-sömürgeci bağımlılığın yarattığı düzensiz etkilenen ve işbirlikçi-tekeli burjuvazi ile çıkarları çelişen birçok sınıf

ve tabaka, çağımızın en devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizm sanılarak kendi sınıf çıkarları doğrultusunda toplum diğer sınıf ve katmanlarını örgütle-meye çalışıyorlardı. Bilindiği gibi o dönemde sayılamayacak kadar "sol" grup şekillenmişti ve hepsi de proletarya adına, Marksizm-Leninizm adına hareket ediyordu. Açık ki, bu grupların hemen hemen denilebilir ki, tümü de proletaryanın çıkarlarını değil, proletarya saflarında ve proletarya adına, proletarya dışı sınıf ve katmanların çıkarlarını temsil ediyorlardı. Proletarya dışı sınıf ve katmanların kendi çıkarlarını formüle edebilecekleri devrimci bir ideolojiden yoksun olmaları, bunları, proletaryanın ideolojisine sarılmak zorunda bırakıyordu. Bunlar, proletaryanın komutası ve önderliği altında toplanacaklarına, Marksizm-Leninizmi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yorumlayarak proletaryayı kendi sınıf egemenlikleri uğruna örgütle-meye ve savaştırmaya çalışıyorlardı.

1980'li yıllara yaklaşıldıkça sol grupların gerçek kimlikleri belirlemeye başlamışsa da, esas turnusol kâğıdı 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi oldu. Devrimin bu yaman yılları kimin ne olduğunu net bir biçimde açığa çıkaracaktı ve nitekim yaşadığımız 1983-1984'lü yıllar kimliklerin netleştiği yıllar oldu. Biz bu yazımızda tüm grupları kapsamlı olarak değerlendirmeyeceğiz. Sadece, her türlü özellikleriyle ve bağlantılarıyla açığa çıkmış olan ve salt KUKM ve onun öncü gücü PKK'ye karşı değil, bir bütün olarak Türkiye sofuluna ve devrimine tasfiyeciliği, inkarcılığı ve dönekliliği dayatan Devrimci İşçi'nin, kapsamlı olmasa da, son sayısında çıkan demogojilerle bezenmiş, iftira ve yalanlarla dolu bir yazısı üzerine bazı noktalar değineceğiz.

12 Eylül'den sonra faşist rejimin azgın saldırılarını karşısında tüm örgütler önemli darbeler yerken, bazıların da örgütsel varlıkları önemli oranda dağıldı. Bu dönemin ana görevi, düzenli geri çekilmeyi sağlamak, mevcut kadrosal birikimi korumak, yeni devrimci örgütsel sorunların çözümlenebilecek ideolojik-politik ve askeri eğitimi sağlayarak güçlü bir hazırlik yapmak ve bu temelde yeniden devrimci mücadeleyi canlandıracak örgütsel varlığı yeniden inşa etmekti. PKK Hareketi bu doğrultudaki devrimci taktiklerini başanlı biçimde uygulamış ve II. Kongresiyle bu çalışmalarının tümünü değerlendirip resmileştirmiştir. Kürdistan zemininde güç ve hazırlik birikimini sağlamak ve sömürgeci-faşist rejime karşı mücadeleyi yükseltmek için ülkeye dönüş kararını almıştır. Ve bugün, yaptığı bu denli zorlu, fedakar ve sabırlı çalışmalarının ortaya çıkardığı olumlu gelişme ve sonuçlarını görmek isteyen her göz görebilmekte, düşünmek isteyen her beyin gerçekliği kabul etmektedir. Evet PKK Hareketinin bu dönemde ortaya çıkardığı gelişmeler bu kadar net.

Pekâlâ kapağı Avrupa'ya atmış, o sefil yaşamalarını idame için Avrupa emperyalizminin tanıdığı kırımlar karşısında ağızlarının suyu akan, legal derneklerde pinekle-yen Devrimci İşçi ve onun Türkiye kormaktan utanan, hayvanı duyguları için her türlü lumpenliği meşru gören ve bu durumlarını "teori"leştirten "Avrupa" milletanları(!) ne yapmaktadırlar?

Karşı-devrimin azgın saldırılarını karşısında en ağır darbeyi yi-yen örgütlerin başında Devrimci Yol hareketi gelmektedir. Alınan bu ağır yenilginin ortaya çıkardığı bir yığın yığın, kararsız aydın kapağı Avrupa'ya attı. Bu çıkış, devrimi hazırlamak için yapılan düzenli bir geri çekilme taktiği değildi. Örgütten kopuk, herkesin kendi başının çaresine baktığı bir kaçış-maydı. Tabii ki bu, küçük-burjuva aydınlardan kaçışmaydı. Bu çıkış esasında siyasi kimliği hiç bilinmeyen birçok

"önder" taslağı da çıkmıştı. Gerek yakalanmalar ve gerekse şehit düşmeler birçok örgütte olduğu gibi en çok da Devrimci Yol'da bir yönetim boşluğu doğurdu. Rejim öncesi, mücadeleyi terkedip Avrupa'ya gelen birçok öge ve yine 12 Eylül sonrası örgüt kararı olmadan kendi başına çıkan bazı ögeler, yönetim boşluğundan yararlanarak örgüte egemen olmak istediler. Ancak bu egemenlik, mül-teci siyasilerin devrim kaçınılıklarını, döneklilik ve ihanetlerini gizlemek için örgütlerin prestijlerinden ve olanaklarından yararlanmak için sağlanmak istenen bir egemenlikti.

Avrupa, devrimci mücadelenin yükseltilmesinde olumlu bir özelliği sahip olmakla birlikte, yukarıda belirtmeye çalıştığımız gibi devrimci örgütlerin şahsında devrimci halk hareketlerinin tasfiye edilmesi istendiği ve bu konuda oldukça da başarıların elde edildiği bir zeminidir de. Hele Türkiye gibi stratejik konumu emperyalizm açısından vazgeçilmez olan bir ülkede devrimi tasfiye girişimlerinin daha da boyutlandırılacağı açıktır. Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat temsilcileri çok yönlü ilişkiler ve çalışmalarla bu oyunlarını Türkiye üzerinde oynamaktadırlar. Bu konuda önce ideolojik olarak etkilemek, arkasından politik olarak işbirlikçiliğe yönelmek taktiği güdülmektedir.

Türkiye'deki faşist rejimin uzun vadede yaşayamayacağı açıktır. O halde, halk muhalefatinin proletarya öncülüğünde gelişmesinin yolları tıkanmalı ve halkın devrimci potansiyeli devrimci olmayan başka kanallara kaydırılmalıdır. Zaten sosyal-demokrasinin bu konuda yüz yıllara dayanan bir deneyiminin olduğu da bilinmektedir. Faşist rejime karşı burjuva liberal ve sosyal-demokrat bir muhalefet şekillenmektedir. Ancak bu çevrelerin halk nezdinde teşhir ve tecrit oldukları bilinmektedir. Bu muhalefeti yedekte besleyebilecek, ona kan sağlayabilecek güdümlü bir küçük-burjuva muhalefetin örgütlenmesini, hatta uzun vadede geçici iktidarlara kadar varan uzun vadeli bir planı gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar.

Bu konuma en elverişli olan güç, örgütsel varlığı dağıtılan ve yaygın bir tabana sahip olan "Devrimci Yol" hareketidir. Emperyalizm, bu hareketin tabanını örgütleyebilecek, sosyal-demokrasinin güdümlüne sokacak olan bir devrim kaçımı "önderler" tabakasını, kendi fideliklerinde yetiştirmek istemektedir. Buna en çok yatan olan Devrimci İşçi kiliğini örgütleyip, Türkiye halkının başına salma çabası bunun en açık örneğidir.

Açık ki, emperyalizmin bu politikasının Türkiye'de gerçekleştirilmesi, devrimci direniş hattının ve KUKM'nin ezilmesiyle olasıdır. Bugün bunu temsil eden tek güç PKK Hareketidir. PKK Hareketinin şahsında, emperyalizm ve onun işbirlikçiliğine çoktan soyunmuş olan Türk ve Kürt çevreler, direnişe ve devrime en alçakça saldırılarda bulunmaktadırlar. Elbette ki PKK Hareketinin, saldırılarını odasına alınıp rastgele bir seçim değildir. Çünkü PKK, hem Türkiye'de ve hem de Kürdistan'da devrimcilik için onurunu koruyan, emperyalizmin hiçbir dayatmasına boyun eğmediği gibi onun tüm politikalarını boşa çıkartan bir güçtür. PKK'ye yönelik ilk saldırı teşhir olmuş iflah olmaz bir küçük-burjuva reformistinden gelmişti. Ancak fazla tesir yaratamayan, tersine daha çok teşhir olmasını sağlayan bu saldırının boşa çıkması üzerine, sosyal-demokrasi, bu kez cephaneliğinde tuttuğu Devrimci İşçi'yi saldırına geçirtti.

Fakat bu kez saldırıyı daha "seviyeli" tutmak istemisi olacak ki, işin içine biraz sosyal-demokratlık sokuşturulmuş,

güya ideolojik mücadeleye adına bayatlamış savlar, yeniymişçesine Türkiye devrimci-demokratik kamuoyuna sunulmak istenmektedir. Bu konuda marksist-leninist ideolojide "yeni demokrasi", "yeni sosyalizm" vb. teranelerle, leninist örgütlenmenin temel ilkeleri olan disiplin, önderlik, merkezîyetçilik, demokratik-merkezîyetçilik vb. noktalarda, saldırılmakta, yine Leninizme doğrudan saldırma yerine sosyal-demokrasi ve Troçkizmden aldığı gıda ile dünya komünist hareketinin büyük öğretmeni ve Sovyetler Birliği'nin kurucusu, sosyalist ekonominin inşasının başmimarını Stalin'e saldırmak ve oradan sefaletli İtalya ve İspanyol KP'lerinin yolunu tutmaya çalışmaktadırlar. Bilindiği gibi bunlar da saldırıyı Stalin'den başlatmış ve oradan Leninizm döneminin "kapandığı"(!) sonucuna varmışlardı. Ancak Devrimci İşçi bu saldırısında ürkek ve riyakarca davranmaktadır. Doğrudan Marksizm-Leninizmi hedefleyebilme cesaretini gösterememektedir.

Devrimci İşçi, Avrupa'da neyi geliştirmek istiyor? Avrupa zeminine taşırdığı kadroları neye göre hazırlıyor? KUKM'ne karşı tutumu nedir? Türkiye devrimci halk hareketini geliştirmek için önüne koyduğu program ve örgüt çizgisi, siyasal stratejisi nedir? Bu konuda en ufak bir çaba ve açıklaması yok. Ancak devrimci mücadelenin yükseltici gücü olan PKK Hareketine karşı sayfalar ayırabilmekte ve Türkiye proletaryası ve halkına karşı en büyük sorumsuzca tutumlara girmektedir. Devrimci İşçi, Avrupa zemininde devrimci kadroları soysuzca yaşamı tercihe zorlamış ve bir yığın devrime inançlı kadroyu adeta kendi yaşamlarından bakan ögeler haline getirmiştir. O, Avrupa'nın gelişkin olanaklarından ve kadrosal aday birikiminden yararlanıp örgütsel varlığını onaracağına, mevcut kitlesel güçten yararlanarak tüm gücünü ve enerjisini sosyal-demokrat çevrelere sunacağı dilekçelere ve bunun için "lobi" sisteminin örgütlemeye hasretmiş ve bu noktada tam bir işbirlikçiliğe, sosyal-demokrasinin cuntaya dayatmalarının yolaacağı "demokrasinin" gelişmesini sağlamaya yönelmiştir.

12 Eylül faşist darbesinden sonra, ideolojik, politik ve örgütsel hattakı yetmezliklerini giderip yeniden devrimi yükseltmek için çaba sarfetmek yerine; yenilginin nedenlerini kendisinin bu yetmezliklerinde arayacağına, bunu Marksizm-Leninizme aramaya kalkışmakta, bir bütün olarak daha da ileri giderek tüm den devrimci mücadelenin geçmişini inkara yönelerek, adeta işi geçmişte neden devrimcilik yapıldı demeye kadar götürmektedirler. Yenilgiye uğrayan küçük-burjuva devrimcilik, soluğu hızla burjuvazinin yedeğine almaya başlamıştır. Devrimci İşçi ve Demokrat Türkiye sayılarından sıkça rastlandığı üzere, burjuva liberal çevrelerin "demokrat"lığına övgü dizerek dalkavukluk etmeye başladılar. Ancak burjuvazi bu dalkavukluğu kolayca kabul etmemektedir, "takdis" etmemektedir. Cezaevlerinde teslim olan ihanetçilerle nasıl ki devrimci mücadeleye, halka ve örgütlere küfredmeleri için TV ve gazete sayfalarında yer vermektaysa, aynı şekilde Devrimci İşçi'nin dalkavukluğunu Türk burjuvazisi ve sosyal-demokrat çevrelerin "takdis" etmesi için devrimcilik, Marksizm-Leninizme ve Türk burjuvazisinin en korkulu rüyası olan KUKM ve onun öncü gücü PKK'ye saldırması gerekmektedir.

Gerçi bu saldırıların yabancısı değildir. Zira Türk burjuvazisinin borazancıbaşlığını yapan Aydınlik gazetesi bu işi "sol"culuk adına çoktan yapıyordu. Türk radyo ve TV kurumları, burjuva basını da epey bu görevi yerine getirmişti. Aynı şeyleri Şahin-Yıldırım-Semir alçakları da

tekrarlamışlardı. Tüm eski şeyleri yeni şeylermiş gibi gösterebilme "işbeceriklisi" Devrimci İşçi, yeni bir şey keşfetmişcesine, yeni şeyler söylüyormuşcasına PKK Hareketi hakkında bayatlamış şeyleri tekrarlayıp duruyor. Galiba ataları Jöntürkler gibi "yenilikçi" hastalığına tutulmuşlar(!) Ne diyor Devrimci İşçi'deki yazar taslağı, PKK, "12 Eylül öncesi halkla ilişkilerin olumsuz bir örneğini teşkil ediyormuş(!)" Bu söylediklerinizi daha önce Kenan Evren de söylemişti, acaba oradan mı öğrendiniz, yoksa şu ipliği çoktan pazara çıkmış bizim iflah olmaz Kürt küçük-burjuva reformistlerinden mi öğrendiniz? Yoksa sahibinin sesi misiniz?

Bilindiği gibi Devrimci İşçi'nin yakalandığı, diğer bir hastalık da "kimlik" arayışıdır. Eğer politik bir kimlik arıyorsa, iki kimlik var: ya kapitalizmin kimliği, ya da sosyalizmin kimliği. Bunun dışında bir başka kimlik yoktur. Üçüncü bir kimlik arayışı ne olabilir? Bu, son dönemlerde Türk basınında da tartışılmaktadır. İhsan Sabri Çağlayangil'in Milliyet gazetesinde çıkan bir demecinde de üçüncü bir yoldan, kapitalizm ile sosyalizmin "köktü" yanlarını atıp iyi yanlarını bütünleştirmek gerektiğinden söz edilmekte, M. Barlas da birçok yazısında sık sık Türk toplumuna yeni bir kimliğin gerektiğinden bahsetmektedir. Ve bu kimliğin ANAP olduğunu diziği övgülerden anlamak mümkün. Acaba Devrimci İşçi de bunu "sol"culuk adına mı yapmak istiyor. ANAP, her "dört" eğilimi de bünyesinde taşıdığını ve bu nedenle de Türkiye'de peyeni modelin kendileri olduğunu belirtiyor. Bu yeni kimliğin peşinde olan Devrimci İşçi de tüm "sol" grupları bir tek çatı altında birleştirmenin savaşını mı veriyor? Her konuda olduğu gibi yeni kimlik arayışında da yetmezliği her yönüyle açığa çıkmış olan Türk küçük-burjuvazisi, hemen, bu konuda da Türk hakim sınıflarına adapte oldu. Kemalizmin sahlanan ruhuyla yeni kimliğini mi arıyor, yoksa gerçek kimliği mi açığa çıktı.

Devam edelim. Devrimci İşçi'nin dile getirdiği diğer bir şey de, PKK Hareketinin Kürdistan UKM'ni temsil etme ya da etmem sorunudur. Bir halkın temsilcisi olup olmama onayı hiç kimseden alınmaz. Mücadeleyle, temsil ettiği ideolojik-politik hatıyla ve ortaya koyduğu direnişle bunu kanıtlar ve turnakla söküp alır. Sosyal-şovenizmin KUKM karşısındaki tutumu zaten bilinmektedir. 1977'li yıllara kadar Kürdistan gerçekliğine yanaşmayan, soruna devrimcilik adına kuşkuyla bakan bu güçler, proletarya öncülüğünde gelişen mücadelenin dayatmaları karşısında soruna karşı tavır belirlemek zorunda kaldılar. Ama bu tavır, mücadelenin yolundan sapıtılmasının inceltilmesi ve çarpıtılmasıdır. PKK Hareketi kafalara vura vura Kürdistan gerçekliğini politik arenaya soktu. Ve yine kafalara vura vura da KUKM'nin temsilcisi olması sıfatını hakkıyla aldı ve bu temsil gücünü kanıtlamaya devam edecektir. Yoksa PKK Hareketinin, Kemalizmin zehiriyle yoğrulmuş kafalardan temsilci olma onayını bekleme ve isteme durumu söz konusu olamaz. Ashında gerçeklik o değildir. Mustafa Kemal, Türkiye'de "UKM"ni geliştirirken Kürdis-

tan'a ayak basmış ve mücadeleyi o zeminde örgütlemiştir. Mustafa Kemal'in sol'dan mukallitleri de PKK Hareketinin yarattığı mücadele geleneğini ve Kürdistan halkının faşist sömürgeciliğe olan kin, nefret ve muhalefetini kendi faydacı yaklaşımlarına uygun olarak örgütlemek istediler. PKK Hareketinin iki halkın mücadelesinin ilki ve programı birliğini dayatması, halkımızın PKK gibi proleter bir öncülüğe sahip oluşu, tarihteki trajedinin, komedileşmesine olanak tanımadı. Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik ve ulusal kurtuluş muhalefetine burjuvazinin yedeğine takılmasının PKK tarafından boşu çaktırılması, Devrimci İşçi'yi böylesi sefilliklere kadar düşürüyor.

Sözünü ettiğimiz yazının bir yerinde de "PKK kitesine kişilik" kazandırma çabası içinde olduklarını belirtiyorlar. Sakın bu taşımak istediğiniz kişilik Misak-ı Milli sınırları içinde "tek ulus-tek dil" yaratma stratejisinin kişiliği olmasın! Doğru ya, atamız Atatürk de "dağı Türkler" medeniyet götürmek için az çaba sarfetmedi. Fikir babalarının emperyalistler de "hür dünya"ı kurtarmak için, Asya'nın, Afrika'nın cahil halklarına Avrupa "medeniyetini" götürmek için az çaba sarfetmediler. "İnsan haklarını savunma", "demirperde ülkelerine özgürlük" götürmek için sosyalist ülkelerin iç işlerini kanstırmak ve "tutsak edilmiş" insanları kurtarma savaşını veren sosyal-demokrat fikir babalarınızdan aldığımız ilhamla bu kez de "PKK"de tutsak edilmiş, özgürlüğünden alkonulmuş kişileri" kurtarma savaşını veriyorsunuz. Kürdistan halkına, yıllardır inkar ettiğiniz, Türk burjuvazisinin geliştirdiği katliamlara en ufak bir tavır almadığınız bir halka siz mi yeni bir "kimlik" kazandıracaksınız? Yıllardır tarih sahnesinden silinmek istenen bu halk, PKK önderliğinde çağa ve gerçek ulusal kurtuluşu kimliğine kavuştu. Bu konuda PKK etrafında kenetlenmesi bunun en büyük kanıtı değil midir?

Baylar, bir kez, sizin daha ne olduğunuz belli değildir ve üstelik hala "kimlik" peşinde koşuşturduğunuz halde, Kürdistan halkına ve PKK kitesine "kimlik" bulmaktan bahsediyorsunuz. Birahanelerde ömür tüketen, köşelere sızıp kalan ne olduğu belli olmayan -aşında belli-, bir tas çorba parası karşılığı marklara tüm fikrinizi, beyninizi ve devrimci değerleri pazarlayan kişiliğinizi önce bir kurtarın. Bir kez ne olduğunuzu, sizin deyiminizle "kimliğinizi" açıklayın ondan sonra PKK kitesine "kişilik" götürün. İlahi kendisini dünyanın merkezine koyan ukûlâ, loş odaların sızıntısı "yenilikçilerimiz".

Devrimci İşçi'nin başvurduğu diğer bir sahtekarlık ve yalan da 12 Eylül sonrasında PKK'nin halkla ilişkilerinin koptuğu, dağıtıldığıdır. Bundan büyük bir sahtekarlık ve rıyakarlık olabilir mi? Bir yığın kadronuzun Ortadoğu'ya taşınmasında PKK Hareketinin belirleyici önemde katkılanı olmadı mı? Bu uğurda PKK Hareketi değerli militanı Gürçan ÖZCAN'ı 31 Ağustos 1982 tarihinde sınır geçişinde şehit vermedi mi? Ve en önemlisi de 15 Ağustos günü Türk sömürgeciliğine karşı henüz de bir günde, burjuva basınına yansıyan alanlardan daha geniş bir sahada koyduğu güçlü eylemleri sizin bu

sahtekarlıklarınızı açığa çıkartmıyor mu? Acaba bu tür yalanlara başvurma ihtiyacını nereden duyuyorsunuz? Yoksa siz de Kenan Evren gibi PKK'nin ve devrimci örgütlerin "bittiğini", "bir avuç" kaldığını kanıtlama peşinde misiniz? Bunu yapmakla halk arasında ve devrimci-demokrat çevrelerde devrimcilerle olan güveni sarsmak, moral bozukluğu ve devrimci maneviyatı bozma çabasında mısınız? Bunu yapmakla faşist rejime "sol" adına hizmet sunmuş olmuyor musunuz?

Gelelim PKK'nin ittifak anlayışını çarpıtmalarına ve Sovyetler Birliği'ne "yanaştığı" ve KUKM çözümünün "oradan geçtiği" zıvalıklarına. PKK Hareketinin ittifak politikası çok geniş ve kapsamlı olarak Parti yazılarında izah edilmiştir. Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile olan ittifak... anlayışının nasıl olması gerektiği ve ilkel birlik önerilerini içeren kapsamlı bir değerlendirmeye "Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine" adlı yapıtta, Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Cephesi Programının ve yaklaşımının izahını ve ilkelerini KUKM ve Çözüm Yolu adlı yapıtta bulmak mümkündür. Eğer bu yapıtlar incelenirse ittifaklar sorununda PKK Hareketinin faydacı değil, tam tersine Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve başarı kazanmasının vazgeçilmez bir ilke sorunu olarak yaklaştığı görülecektir. Ve ortaya koyduğu pratik tutum da bunu kanıtlamaktadır. Yine aynı yapıtlarda, Parti Programı ve Kürdistan Devriminin Yolu broşüründe uluslararası ittifak politikası da net olarak belirlenmiş ve Sovyetler Birliği başta olmak üzere tüm sosyalist ülkelerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin stratejik müttefikleri olduğu saptaması yapılmıştır. Sovyetler Birliği'nin çeşitli konulardaki politik tutumunun eleştirilmesi farklı, onun dünya devrim sürecinde belirgin ve belirleyici konumunun inkarı gibi sosyal-demokratçılık, dar milliyetçilik olan anti-Sovyetizmin yapılması ayrı bir konudur. Bu iki nokta arasında kesin ve net bir sınır çizgisi çekilmelidir.

SSCB, dünya devrimci güçlerinin stratejik müttefik olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin de stratejik müttefikidir. Emperyalizm nasıl ki bir karşı-devrim cephesi oluşturuyorsa, sosyalizm güçlerinin de bir devrim cephesi oluşturması gerekir. PKK, dünya proletaryasının Kürdistan'daki öncü müfrezesi ise, Sovyetler Birliği de proletarya diktatörlüğünün egemen olduğu bir ülke ise, açık ki PKK Sovyet proletaryasının desteğini alacak ve almak için de çaba sarfedecektir. Bu, Kürdistan halkının yararına, emperyalizmin ise zararına. Emperyalizmin, ittifakımızın bu anlayışına saldırmasına, bu ilişkilerimizi sabot etmeye ve engellemeye çalışmasına bir anlam verilebilir. Ama Devrimci İşçi'nin bu saldırı ve sabot çabalarına ne demeli? Yoksa bir direktifi mi yerine getirmeye çalışıyor? KUKM'ni uluslararası dost güçlerinden yalıtılayp, PKK Hareketinin Türk sömürgeciliği tarafından kolayca ezilmesini mi sağlamak istiyor?

Açık ki hem PKK gerçekliğini ve hem de Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmeleri kavramak için sağlam bir proleter sınıf

bakış açısına sahip olmak gerekir. Sınıf mücadelesine yabancılık baylanımızı öyle bir noktaya getirmiş ki, bir burjuva liberalini "aklı" bulacak kadar ileri gidiyor ve burjuva liberalizmini savunabilme cüretini gösteriyor. Sorunları sınıf mücadelesinin kanunlarıyla izah etme değil, kemalist türedi aydın bozuntularından öğrendikleri, "terbiyeli", "aydın olmanın bilinci", "sivil toplum", "elit zümre" vb.lerle izaha ve çözümler önermeye kalkışıyor. Tek doğru görüşün ne olması gerektiği noktasında felsefi gevezelikler yapmaya yekiniyor. Her olgu ve gelişme mutlaka bir sınıfın damgasını taşıdığı gibi, her olgu ve gelişmeyi yorumlama da mutlaka bir sınıfın bakış açısının damgasını taşır. Bu noktada proletaryanın görüşü tek ve doğru olan bir görüştür. Ve bu noktada elbette ki proletarya kendisi ile diğer sınıf ve katmanların arasına net bir sınır çizgisi çekmeli ve saflarının ideolojik bulanıklığına müsaade etmemeli. Ashında Devrimci İşçi bunu geliştirmekle proletarya ile diğer sınıflar arasındaki sınır çizgilerini bulanıklaştırmaya çalışmakta ve bu noktada elde edeceği başarıdan sonra amacına varmak istemektedir. Marksist-leninist örgütlenme ilkelerinin ana noktalarına sürekli saldınının nedeni budur.

Devrimci-demokratik hareket, saflarının bulanıklaşmasına müsaade edecek midir? Yılgınlığın, teslimiyetin, çürümüşlüğün, moral bozukluğunun devrimci saflarda rahatça yayılmasına sessiz kalacak mı? Halka, devrime ve proletaryaya bağlılık buna asla müsaade etmemeyi zorunlu kılar. Devrimci demokratik hareket, gıdasını aldığı kaynakların gayet net olduğu Devrimci İşçi denilen ur'u vucutta daha fazla tahribat yaratan dam söküp atmalıdır.

Devrimci baltalayan, onlarca yıllık mücadele geleneği olan Türkiye devrimini ve şu veya bu oranda emeği geçen devrimci örgütleri küçümseyen, alaya alan, devrimci militan özelliği küçümseyen, devrime ihaneti öven, direniş ile teslimiyeti ayılaştıran, Marksist-Leninizmi "eleştiriyi" moda haline getirmeye çalışan, "insani ihtiyacın doğallığı" adı altında her türlü ahlaksızlığı teşvik eden, örgütleyen ve meşru gören bu devrim kaçkınlarının devrimci saflarda fazla dolaşmasına, ortalığı bulandırmasına izin verilmemelidir.

Devrimci Yol hareketinin gerçek izleyicisi militanlar ve taraftarları, bu devrimci mirası Avrupa sosyal-demokrasininin yedeğine çekmek isteyen ve "Türkiye kokmaktan" utanç duyacak kadar halka yabancılaşan Devrimci İşçi yönetici kliğine karşı savaşın bayrağı açmalı ve devrimci onuru korumalıdır. Bu konuda faşist Türk rejimine karşı soylu direniş eylemleri koyan ve bu doğrultuda yoğun örgütsel çabalar sarfeden PKK Hareketi ve O'nun öncülük ettiği KUKM ile bütünleşmeli ve bu konuda gerekli dayanışma içine girmelidirler. "Devrimci Yol" mirasının, Avrupa'ya kapağı atmış birkaç yığın "aydın" ve "mülcite politikacı" tarafından sömürülmesine, kendi sefil yaşamlarını idame ettirmenin aracı haline getirilmesine müsaade etmemelidirler.

İmpressum

V. I. S. D. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.

Diyanbakır ve Elazığ cezaevlerinden çıkan PKK taraftarlarının, gazetemize gönderdikleri yazıları yayınlıyoruz.

DİRENİŞ ALEVIDİR YÜREĞİMİZDE TUTUŞAN!

Elazığ Cezaevinde Direniş Var!

Türkiye ve Kürdistan'da siyasi tutukluların konulduğu cezaevleri tek şey amaçlar: Tutukluların teslimiyete zorlamayı, pişmanlık göstermeyi, ihaneti ve ajanlaşmayı. Ancak siyasi tutukluların cezaevlerinde gösterdikleri eşsiz direnmeler tüm karşıdevrimci oyunlar boşa çıkarılmış ve cezaevleri devrimcilerin eğitildiği, kin ve nefretlerinin artarak volkan gibi fışkırdığı yerler olmuştur.

Bu yakıcı gerçek ülkemiz Kürdistan'daki zindanlarda daha açık ve net bir şekilde görülebilir. Bu durum başta Diyanbakır olmak üzere Elazığ, Erzurum vd. yerlerde zirveye ulaşmıştır. Düşmanın teslim alma ve ajanlaşma faaliyeti Diyanbakır'daki eşsiz direnişle boşa çıkmıştır. Yiğit proleter devrimciler, halk kahramanları MAZLUMLAR, KEMALİLER, HAYRİLER, FERİTLER, EŞREFLER, ve daha onlarca PKK'li savaş esiri "ölümde yaşamı yaratarak" düşmanı kahrettiler. Şahin-Yıldırım hain güruhu kendilerini artık efendileri sömürgecilerin de kurtarmayacağı anlayarak, ne yapacaklarını, nereye saldıracaklarını şaşır hale geldiler.

Düşmanın her türlü rahat koşulları tanıma vadinin reddedip, proletaryanın kızıl bayrağını en yükseklerde tutan bir derya-bir kemik kalmış bu insanları böyle bir duruma iten nedenler nelerdir? Herseyden önce şunu iyi kavramak gerekir ki, bir tek yaşam biçimi vardır: O da şereflice yaşamaktır. Bunun dışında yaşam biçimi olarak başkası yoktur. Belki fiziki olarak yaşayabilirler, ama, onlar halkın gözünde çoktan ölmüşlerdir. Tarihi direnmelerle dolu olan Kürdistan halkı, bu gerçeği simdi çok daha iyi kavramakta ve önderi PKK'li yeni bir direniş atılmaktadır. Biz burada direnişin yalnızca çok ufak bir kesiti olan Elazığ cezaevindeki direniş anlatmaya çalışacağız.

Devrimcilerin teslim alınabilmesi için yoğun baskı ve işkence geliştirilken, onların eşsiz direnmeleri Türk sömürgecilerini şaşkına çevirdi. Başta PKK olmak üzere, birçok dürüst devrimci unsur gittikleri 20'den fazla açık grevle düşmanın oyunlarını boşa çıkardılar.

Cunta sonrası, işkence alabildiğine yoğunlaştı. 20-25 kişilik koşullara günde bir bidon su veriliyor, iki kişiye bir kepece çorba düşüyor, ziyaretçilerle görüşme yasaklanıp ardından "ne yapalım tutuklular görüşmek istemiyorlar" diyerek propagandanı yapıyorlardı. Yemeklerin çok az olmasından ötürü kantinden ihtiyaç alınmak istendiğinde; tutukluların parasıyla çalışan kantinden piyasasının iki kat fiyatla tutuklulara eşya satılmaktadır. Şöyle ki: dışarda 200 lira olan zeytinin kilosunu 400-450 liraya satılmakta, tutuklular ekonomik olarak mağdur edilmek istenmektedir. Normal banyo süresi 15 günde bir kez iken, bazen iki ay aşkın bir süre banyoya götürülmekte, her türlü hasareyle başbaşa yaşanmak zorunda bırakılmakta, banyoya götürüldüklerinde ise kişi sıcak, yazın soğuk su akıtılmayarak ya da çok az akıtılarak yeni bir işkence yöntemi denemektedirler.

Tüm bu psikolojik işkencenin yanı sıra fizik işkence de alabildiğine yoğunlaşmıştır. Tutuklular tek tek veya topluca, sakat bırakılınca kadar dövülmektedir. Bir örneği 4 Mart 1983'te yaşanan olaydır. Mazlum GÜLER adındaki DEV-SOL sempati-zanı, tahliye edildikten sonra işkence edilmek öldürülmüş, bunun üzerine devrimcilerin tepkisinde korkan idare, görüşmeleri yasaklamış, görüşmek isteyen aileler tartaklanmış ve gardiyanlar tarafından kovalanmıştır. Yapılan işkenceler sonucu birçok PKK'li savaş esiri ölüme karşı karşıya bırakılmış veya sakatlanmıştır. Savaş esirlerinden Y... T..., sakatlanmış, H... A..., Ş... B..., L... A..., Y... ve daha onlarca PKK'li ölmüş dönmüşlerdir. Bu tür uygulamaları sürdüren düşman, 17 Şubat 1984'te yeni bir direnişle karşılaşmıştır.

Teşlimiyetin ve usaklığın simgesi olan tek tip elbise giydirilmek istendiğinde ise, direnişçilerin sert tepkisiyle karşılaşıldı. Bunun üzerine koşullara saldıran direnişçiler komalık edi-

linceye kadar dövülmüşlerdir. Üzerlerindeki elbiseler parçalanarak çıkarılmış, buna rağmen tek bir direnişçi dahi elbise giymemiş, "siz bu elbiseleri ancak cesetlerimize giydirebilirsiniz" diyerek, gerekirse ölebileceklerini, direnişte kararlı olduklarını kanıtlayınca, idare geri adım atmak zorunda kalmış, gömlek ve kullotları geri vermiş, tüm ısrarlara rağmen başka bir şey verilmemiştir. Geçen kışın tüm soğukluğuna ve yapılan yoğun fizik işkenceye rağmen, PKK'li savaş esirleri fire vermeksizin diğer bir çok devrimciyle direnişi sürdürmektedirler. Görüşmelerine yaptıkları propagandada şöyle haykırırlar: "Biz davamıza inanmış, hiçbir yöntemle bizi teslim alamazlar. Sonuna kadar direnerek Kürdistan halkına ve PKK'ye layık birer insan olacağız. Bundan şüpheniz olmasın".

Dişardaki kamuoyunun etkisiyle cezaevlerinde inceleme yapmaya zorlanan Genel Kurmay heyeti, direnişçileri tehdit etmekten başka bir şey yapmamıştır. Gittikleri koşutta "ya bu elbiseleri giyersiniz, ya da hepinizi kurşuna dizeziz, kimse biden hesap soramaz" demeleri üzerine PKK'li direnişçiler "biz tavrımızı başından beri koyduk, evet, sizler ancak eli kolu bağlı insanları öldürebilirsiniz. Ama

Kürdistan'dan sevgiler, saygılar. Ben, yüzyıllardır ülkesi sömürgeleştirilmiş, her türlü varlığı (sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik) cendereye alınmış ve bağımsızlığa ölesiye susmuş olan Kürdistan halkının öz evladı olarak, halkımın güç kaynağı, umudu ve tek varlığı PKK'ye ve gazetemiz Serxwebun'a, gördüğümüz işkenceleri yazmayı ve bu vesileyle tüm dürüst insanlara bunu iletmeyi bir görev bilmekteyim.

1981 yılının Şubat ayında sömürgeci kolluk kuvvetlerince yapılan toplu tutuklamalarda yakalanıp her türlü işkenceye tabi tutulan bir yurtsever Parti taraftarıyım. Yakalandıktan sonra, beni Batman Komando Alayına götürdüler ve 2-3 gün beklettikten sonra başka bir yere götürerek, bir sandalyeye oturtuldu. Artık işkenceler başlamıştı. İçlerinden birinin "eğer doğruyu söylersen canını yaktırmayacağız, yoksa seni öldüreceğiz" demesiyle bir başkası hemen öse keşip "sen Apocusus, bize arkadaşların ismini ve nerede kaldıklarını söyle,

kinda herşeyi, tüm yaptıklarını biliyoruz. Eğer sen bize anlattırsan, senin için daha iyi olur, yoksa suçunu gizlemekten de ceza alırsın..." diyorlardı. Maddi ve manevi hiçbir şey elde edemeyince, ifademi alıp, bir grupla birlikte Diyanbakır'a gönderildiler. Orada da Askeri Savcılığa çıkarıldıktan sonra tutuklanarak Diyanbakır Askeri Ceza ve Tutukevinin 5 nolu bölümüne gönderildim. Ve asil işkenceler yeni başlıyordu.

Cezaevi, A, B, C ve D bloklarından oluşmaktadır ve yaklaşık 35-36 koğuş vardır. Cezaevine yeni gelenleri teslim almak için ilk aşamada hücrelere kapatıyorlar. Hücreler 80 tane olup, her katta 20 hücre bulunmaktadır. Bizi de bu hücrelere kapatmak istediler ve hemen buraya kapatıldım önceki işlemlere başladılar. Önce sıra dayacağına çekildik ve daha sonra tekme ve jop darbeleri altında 3. kata çıkarılarak, hücrelere dolduruldu. Hergün sistemli olarak sabah, öğle ve akşam sıra dayacağına çekiliyorduk. Bir akşam geç saatlerdeydi, bir bağırma sesile irkil-dim. Tüm gardiyanlar ve hücre onbaşısı birinin başına vampirler gibi üşüşmüşler, onu havaya kaldırıp betonun üzerine atıyorlardı ve ellerindeki jop, kalas, zincir vb. şeylerle rasgele vuruyorlardı. Manzara çok korkunçtu. Birbirlerine "bu adam 35 kişinin katilidir, Yüzbaşı emir vermiş, eti sizin kemiği benim demiş" diyerek, kahkahalar atıp, sadist uygulamayı tatmin etmeye çalışıyorlardı. Yarı-ölü bir halde, çınlıplak edilmiş şekilde onu en alt kattaki pisliğe (dışkı, idrar) olduğu bir hücreye koydular. Amaç, bizleri psikolojik olarak kökertecek, gözümüzü korkutmak ve tümüyle teslim almaktı. O gece sabaha kadar hiç birimiz uyuyamadık. Aradan 3 gün geçmişti ki, zaten açık ve susuzluktan ve bir de çıplak bir halde havanın soğukluğuna karşı direndiğimizden dolayı yarı-uyuklu, yarı-uyanık bir haldeyken, sabahın erken saatlerinde gardiyanın bağırması üzerine ayağa kalktık. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, gardiyanın "bu adam ölmüş" demesiyle bir yoldaşımızı yitirdiğimizi anladık. Hemen iç güvenli amiri olan Esat Yüzbaşıya haber verildi. Sadist ruhlu faşist Yüzbaşı geldi ve şöyle bir cesete baktı. Manzara öyle korkunçtu ki, pislikler içerisinde cansız bir beden yatıyordu.

Evet, bu cansız beden kimdi? Suçu neydi? Çok açık ki suçu: Bağımsızlık ve özgürlük savaşçı olmaktı. Kürdistanlı olmaktı. Kürdistan halkının namuslu, dürüst, överili bir evladı olarak, halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmaktı. En önemlisi de, halkımızın biricik öncü gücü olan ve düşmana korkulu rüyalar yaşatan PKK'li olmaktı. İşte bu suçlardan ötürü katledilen bu cansız beden, değerli yoldaşımız Ali EREK'ti.

Faşist Türk sömürgecilerinin zindanlardaki barbarlıklarını, vahşetlerini, yamyamlıklarını bizzat gözlerimle gördüm ve yaşadım. Sürekli bize şunu söylüyorlardı: "İstediklerimizi yapsanız da, yapmasanız da sizlere rahat yok...". Aradan bir ay geçtikten sonra bizleri topluca alıp koşullara dağıttılar ve beni de B blok 36. koğuşa verdiler.. Koşullardan bir tanesi tamamen devlete teslim olup, onların her dediğini fazlasıyla yerine

getirenlere aitti, burada özellikle de yaşı küçük olanları toplamışlardı. Bunlara sigara içmek yasak edilmişti. Her gün Atatürk ilkeleri, Kemalizm anlatılıyor, tamamen Türkleştirme doğrultusunda çaba harcanıyordu. Özellikle bu uygulamalar PKK kadro ve simpatizanlarına yöneltiliyordu. Diğer bir koşutta tutuklu bayanlara aitti.

Cezaevinde tek korkulan güç PKK'dir. Cezaevi idaresi, Hareketimizi tümünden etkisizleştirmek, teslim almak için, işe önce önder kadroları teslim almaktan başlaması gerektiğini biliyordu. Tüm koşullar arası görüşme olanakları ortadan kaldırılmış, yemekler 8 kişiye iki kişilik olarak veriliyor, suyu akıtılmıyor ve çoğu zaman bir yataktaki ikiye kişi yatmak zorunda bırakılmıştı. Cezaevi tutuklu mevcudu 3500 kişiyi aşmıyordu ve bunun yarıdan fazlası PKK kadro, simpatizan ve taraftarı idi. Bu yüzden uygulamalarının en katmerlisini üzerimizde uyguluyordu. Sağlık ihtiyaçlarımız hiçbir zaman karşılanmıyor, doktor yüzü görmek mümkün değil, avukatlarımızla görüşmek olanak dışı, zaten görüşmelerimizle görüşebilmek işe başlı başına bir işkenceydi... Kısaca cezaevi idaresi tümünden denetim kurmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Cezaevi adeta bir zorlaştırma yeri, arkadaşlar tek tek koşullardan alınıp işkenceye götürülmekteydi. Partimizin değerli önderleri ve direnişin tunçtan kaleleri Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'i ayrı ayrı hücrelere kapatıp, kitlemizden bağlanı koparmaya çalıştılar. Çeşitli yöntemlerle ve akıl almaz komplolarla ihanete zorladılar. Ama koskoca bir "NAFILE" tarihe yazıldı. Mahkemelere getirilirken, hiçbir savaş esirine uygulanmayan yöntemler bize uygulandı. Ellerimiz arkadan kelepçeleniyor ve kollarımız arasına sevk zinciri geçirilerek 20-30 kişi bu şekilde birbirine bağlı halde, 10 kişilik üstü kapalı askeri araca 40 kişi zorla sokuşturuluyordu. Üstelik arabanın içinde en büyük alanı 2-3 gardiyan işgal ediyor ve bizleri mahkemeye kadar joplayıp, döverek götürüyorlardı. Mahkemeler işe başlı başına birer işkenceydi. Mahkemelerde hiçbir zaman ihtiyaçlarımız karşılanmadığı gibi, üstelik en ufak bir harekette dahi saldırılıyor, dövülüyor, joplanıyordu. Siyasi savunma yapma yasaktı ve yapılan da geri geldikten sonra mutlaka hücreye getirilip, günlerce işkenceye tabi tutuluyordu. Amaçları çok açıktı. Partiyi savunmasız ve güçsüz bırakmaktı. Ama bu da "NAFILE"ydi. Çünkü tüm uygulamalara rağmen, Partimiz en güçlü şekilde savunuldu. Özellikle Mazlum yoldaşın siyasi savunmasının etkisi hala üzerimdedir.

Partimiz, önderleriyle, kadrolarıyla direniyordu. Açık grevlerine gidiли. Dışımızdaki diğer güçler (DDKD, İGD, KUK, Rizgarı) idare ile tam bir uyum içerisinde idiler. Ve direnişten yana hiçbir sorundan yoksun. Cezaevinde bir yanda tüm görkemliliğiyle direnen PKK önder ve kadroları, diğer yanda ise, en utandırıcı, en aşağılık ve sefil bir şekilde düşmana teslim olup, teslimiyetin ve ihanetin başını çeken Şahin Dönmez, Ali Gündüz ve Mehmet Girgin

Davam 22. Sayfada

ÜÇ KİBRİT ÇÖPÜ

Üç kibrit çöpünün öyküsüdür bu eğilmeden, kırılmadan onurlu bir yaşamın, onurlu bir son buluşu.

Üç kibrit çöpü MAZLUM DOĞAN ve 21 Mart

Derin bir öyküdür bu Bir kavga dir namet düşmanla Amanısı ve kıyasıya.

Burası Diyanbakır zindanları, köhne karalıktı ucube bir han, yerler, koridorlar, hücreler

boydan boya kan, Ve Mazlum yoldaşın hücre si düşmana hüsrân dört yanım revan oy.

Bu Esat yüzbaşı Gestapo derler buna Ekme ve su gibidir işkence ve zulüm Yedikçe acıkan çakal

Budur Mazlum yoldaşın mahkûm ettiği ağzı salıyalı general.

Üç kibrit çöpüdür yanan Mazlum'un hücresinde

şunu unutmayın ki, siz, o elbiseleri ancak cesetlerimize giydirebilirsiniz, belki cesetlerimize bile giydiremezsiniz"cevabını vermişlerdi. Bunun üzerine heyet cezaevini terketmek zorunda kalmıştır. Evet, tüm baskı, işkence ve imha yöntemlerine karşın ELAZIĞ CEZAEVINDE DİRENİŞ SÜRÜYOR!

Tüm Dünya İlerici Kamuoyu;

Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen, insanlık onurunu sürekli yükseklerde tutan bu savaş esirlerinin direnişini destekleyelim. Faşist Türk sömürgecilerinin işkenceci ve imhacı yüzlerini teşhir edelim.

Yurtsever Kürdistan Halkı;

Direnişleriyle Kürdistan ve Kürt halkının durumunu dünyaya kanıtlayan bu yürekli insanların çabaları sizler içindir. Amaçları olan Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan yaratmak için, zindanlarda, dağlarda, şehirlerdeki direnişleriyle Kürdistan halkının önderi olduğunuzu ispatlayan PKK saflarına katılın. Varlığını sürdürdürebilmeniz direnişe ve direnişçilere sahip çıkmakla mümkündür!

* Zindandaki Direnişler Onurumuzdur!
* Yaşasın Elazığ Direniş!
* Yaşasın Direnişin Önderi Şanlı PKK!

Elazığ Cezaevinden Bir Direnişçi

seni bırakalım" dedi. Açık ve net olan cevabını "bilmiyorum" diyerek verdim. "Bilmiyorum" öylesine bir kelimeydi ki, onları çıldırtıyor, zıvanadan çıkartıyor ve gözleri hiç bir şey görmeden saldırıya geçiriyordu. Beni işkenceye aldılar, sırayla ve bir arada işkenceleri yapıyorlardı. Ayrılanları falcakaya koyup, birisini de göğüsüne oturtuldu. Vücudumun en hassas yerlerine elektrik verdiler, ben bağırınca susturmak için ağızma jop sokan birisi de başımda duruyordu Yaklaşık 2 30 saat devam etti. Artık yarı-ölü vaziyete gelmişim. Bir asker beni alıp tutukevine götürdü. Bu işkence esnasında açılan yalarımın daha iyileşmeye bile yüzütmüden, tekrar ikinci kez işkenceye götürüldüm. Yani, simdiye kadar benim gibi binlercesinin uğradığı işkenceleri teker teker yapıyorlardı. Bir kez de yine en içgüç, en aşağılık işkenceleri yaptılar. Fakat benim kesin kararım vardı. Büyük bir kararlılıkla sonuna kadar direnecek, halkuma ve Par time layık bir evlat olacaktım.

Yaklaşık 25 gün yapılan işkencelerden sonra, ifadelerimiz alınıp, bir grupla birlikte Siirt Merkez Komutanlığı'na götürüldük. Burada da psikolojik işkence altına alındık. Bana "sen aptalsın, boşuna kendine acı geçiriyorsun, sen konuşma da konuşmasan da bizim için farketmez. Zaten senin hak-

Ben 1979'un başlarında, okul okumak amacıyla Urfa'ya gitmiştim. Kendimi, halkımı aydınlatılabilmek için eğitimci istiyordum. Okula devam etmeye rağmen halkın ve Partinin sorunlarıyla yakından ilgilendim. Ne yazık ki daha uzun süre mücadele etme imkanı olmadı ve 5. 4. 1980 tarihinde yakalandım.

Bütün sorgulamam Urfa Sıkı yönetim merkezinde yapıldı. Sorgulama sırasında en ağır işkencelerden geçtim. Sömürgeci güçler gözöğüt-müşesine vahşi işkenceler uyguluyordu. Kadın-erkek demeksizin en ağır işkencelerden geçiriliyordu. Sadece Kürt ve PKK'lı olmamız, bu ağır işkencelerden geçirilmemiz için yeterliydi.

Sorgulama sırasında orada bulunan canı MIT mensupları, bana birşeyler kabul ettirmeye çalışıyorlardı. Kabul etmeyince en kaba işkencelere başvuruylar, fakat bundan da sonuç alamayınca psikolojik işkence yöntemleri kullanarak, beni çözmeye çalışıyorlardı. Beni çoğu zaman çirli-çaplağ soyup ayaklarından yüksek bir yere bağlıyor, vücudumun en hassas yerlerine elektrik akımı veriyorlardı. Bu işkenceler sırasında bir çığkıktan başka ses çıkmıyordu benden. Başım lağım sulan içinde sağa-sola değmeye başlıyordum. Bu işkence seansı uzun sürdüğüne içim kuruyor, müthiş bir susuzluk hissediyordum. Bazen elimde olmadan "su" diye bağırdığımda, onlar hiç istifiliri bozmadan, "konuş kahpe, kaltak!" diye ağza alınıp, bilmeyen mahkemeye çıkarılıyorlardı. Çaresiz kalınca, dilimin yettiği kadarıyla uzanıp, pis lağım sulanını emmeğe çalışıyordum. Günlerce süren işkenceler sırasında, bu kez kollarımı açarak, sıkı bir biçimde yanlara bağladılar. Aynı şekilde yanlara iyice açarak ayağlarımı ve her zamanki gibi gözlerimi bir mendille bağladılar. Vücudumun hassas yerlerine bazen elektrik bağlayıp akım veriyor, bazen de jopla rastgele dövüyorlardı. Bu sırada reisler (MIT mensupları) "söyle kaltak, niye PKK'ye girdin; başka siyaset bulamadın mı?" diye küçük-burjuva milliyetçilerini öne sürüyorlardı. "Kız" diyorlardı "bilmiyorsun Apocular tapusuz tarla, nihahsız kanı istiyorlar?" Tabii, ha karetileri bununla da bitmiyor, Parti önderlerine, şehitlere de hakaretten geri kalmıyorlardı. O zamana kadar hiç konuşmamıştım ama artık dayanamamam "onlar sizin gibi değiller, dünyanın en sefil insanlarıdır" diye bağırdım. Bunun üzerine üzerine cullandılar, kudurmüşcasına beni tekrar dövmeye başladılar.

Artık bitkin düşmüştüm. İki dişim kırılmış, damaklarımdan akan kan çenemi yapıtırmış, açılıyordu. Konuşamaz durumda olduğumu görünce, kol ve ayağlarımı çözüp, başımı suya batırıldılar. Sonra işkenceler ordan ayrıldılar.

Bu sıra ilginç bir olay oldu. Yanımda bulunan asker hüngür hüngür ağlıyordu. Bir yandan beni ayıltmaya çalışıyor, bir yandan da söylüyor "sizden ne istiyorlar? Seni böyle görüne, anam, karım, bacım akıma geliyor. Bırakacağım askeriği, deolette karşı savaşağacağım" diyor.

18. günüm dolmuştu. Benden önce ve sonra yakalanan arkadaşlarla birlikte ellerimizi kelepçelediler. Bir belediye otobüsüne koyup, Diyarbakır'a götürdüler. Merkez komutanlığına kayıt işlemlerini bittikten sonra, bizi 1 No'lu askeri cezaevine gönderdiler. 26 Nisan 1980'de mahkemeye çıktıkdan sonra, hiç bir gerekçe göstermeden, savcılıktan bile ifadelerimizi alınmasına gerek görülmeden tutuklama karar verildi.

1980'nin ilk aylarını 1 No'luda geçirdik. Bu günlerde, bayan arkadaşlar B., N., M., Mardinli bir ana ve ben vardık. Bizim dışımızda ise iki Partizan'lı ve birkaçda tarafısız bayan vardı.

Önceleri koşullar elverişli olduğu için kendi aramızda düzenli eğitim çalışmaları yapıyor, fırsat bulduğumuzda ara koridorlarda tartışabiliyorduk. 1 No'lu cezaevinde öyle bir ortam vardı ki, biz PKK'lı arkadaşlar, düşüncelerimizi hem maddi, hem manevi olarak uyguladığımız bir alan oluşturmuştuk. Bütün konuşlarımız tek bir komüne bağlıydı. Belli zamanlarda komün merkezi olan koğuştan tüm arkadaşların ihtiyacıları eşit bir şekilde taksim edilip, gönderilirdi.

Bizim dışımızda kalan diğer siyasetler dışında olduğu gibi, içeride de bize karşı olan tavırlarını değiştirmişlerdi. Bizimle siyasi tartışmaya kesinlikle yanaşmıyorlar; fakat uzak-

"YENİ DOĞAN ÇOCUKLARIMIZIN İSMİNİ DİREN KOYUN!"

"Eskiden ülkemizde genç kızlarımız duygu ve düşüncelerini incecek kumaşlara iğne uçlarıyla motiflerlerdi, Ama şimdi; genç kızlarımız duygu ve düşüncelerini namlu ucuyla topraklarımızı işliyorlar."

-B Koğuşı-

tan uzağa kendi aralarında bizi eleştirmekle zaman geçiriyorlardı.

İçeride, kendi aramızdaki ilişkilerimiz fazla uzun sürmedi. Bu dönemde hem dışarıdakileri, buna bağlı olarak içeridekileri sindirme ve çöktürme politikasının daha yoğun uygulandığı bir dönemdi. Bu uygulamaların bir sonucu olarak, bizim koğuşa idare tarafından bir ajan kuz gönderiliyordu. Bu kız ilk geldiğinde PKK'lı olduğunu söylüyordu. Sahte bir kimlikle içeri alınmıştı. Biz buna Safo diye hitap ettik. Bu kız geldikten sonra, çalışmalarımızı daha gizli yapıyorduk, özellikle yatığı zamana denk getiriyorduk. Tabii, doğru düzgün yatığı da yoktu. Uykuyu numarası yapıp, bizi gizli den gözlüyorlardı. İdare yetkilisi yarıbay çoğu zaman hiç kimsenin mahkemesi yokken, bunu mahkeme ve hastahane numaralarıyla çağırarak, bilgi almaya çalışıyorlardı. İstediklerini elde edemeyince artık tek tek insanların üzerine gönderirdi. Bir gece saat 2 veya 3 sularında kalkıp B.'nin boğazına yapıpış, boğmaya çalışırken, arkadaşın çığlık sesleriyle hepimiz uyanırdık. Ne olduğunı sorduğumuzda, arkadaş: "Safo beni boğmaya çalışıyordu" dedi. Bütün bayanlar koğuşa Safo'nun üzerine saldırdı. Onu iyice dövüldük. Boğuşma sırasında ajan Safo "imdat" diye bağınyordu. Sesini duyan gardiyanlar içeri girdiler. Safo'nun isteği üzerine, onu aramızdan alıp, karşıma, idareye ait özel odaya yerleştirdiler.

23.7.1980'de henüz inşaat halinde olan Bağlar semtindeki 5 No'lu Askeri Cezaevi'ne taşındık. Yeni cezaevine taşındığımızdan, erkek arkadaşlarla ilişkilerimiz kesildi. Bizim için zor bir dönem başlıyordu; buna kendimizi alıştırmalıydık. Nerede olursak olalım, tek başımıza kalsak dahi, Partimizin temel ilkelerinin dışına çıkmayacağımıza karar vermiştik.

Beklediğimiz ve düşündüğümüz zor ortam, birkaç ay sonra kendini açık olarak gösterdi. Bir 12 Eylül sabahı sömürgeci-faşist cunta yönetime el koymuştu. 12 Eylül sabahı çalışan marşlar, yüksek sesle konuşan askerler, kapıların sertçe açılıp-kapanışı bizi derin uykudan uyanırdı.

12 Eylül darbesinden sonra cezaevi genelinde baskı ve işkence yoğunlaştı. Tüm koğuşlar arasında ilişkilimiz kesildiği gibi, bir aydan fazla avukat ve ailelerimizle de görüştürüldük. Kantin, günlük gazete ve acil ihtiyaçlarımız dahi karışılmaz oldu. Hastalar hastahaneye kaldırılmadığı gibi, acil hastalara da tıbbi müdahalede bulunulmadı.

İlk günün eski yöneticiler değisti. MIT tarafından eğitilmiş kişiler görev başına getirildi. Cezaevinde görevli askerlerin hepsi eğitilmiş ve birer devrimci düşmanı haline getirilmişlerdi.

Sömürgeci-faşist cunta, tüm zindanlarda ve özellikle Diyarbakır 5 No'lu cezaevinde hiç bir insanca yaşam hakkı tanııyordu.

Koğuşlarda tutuklular arasında ilişkiler yaratılmaya çalışılıyordu. Sonradan gelen bayan tutuklulara ve bizim dışımızda bulunan koğuştaki diğer tutuklulara "hiç kimse APOCULARLA KONTAKLAŞMAYACAK, ONLARLA HIÇ BİR SURETLE İLİŞKİ KURULMAYACAK" diyerek bizi kitleten tecrit etmeye uğraşıyorlardı. Çoğu zaman biz PKK'lı olan arkadaşları dahi birbirinden tecrit bölümlere koyuyorlardı. Ama buna rağmen ilişkilerimizi çeşitli düzeylerde sürdürüyor, koğuşta kitap, provakasyona getirmeleri konusunda bilgilendirmelerde bulunuyorduk.

Faşist idare, bizi direnişten vazgeçirmek için binbir yöntem denedi. Önceleri duygusal açıdan etkilemeye, teslim almaya çalışıyorlardı. "Bakınız siz daha çok gençsiniz, yazık gençliğiniz. Dışarda olup güzel günler ge-

çireceğiniz, dört duvar arasında çürüyorsunuz. Örgütlere alet oldunuz, sizi kullandılar. Bakınız, siz buradayken onlardan size sahip çıkırsanız olurdu mu? Eğer cezaevi kurallarına karşı çıkmazsanız, kısa sürede dışarda olur, istediğiniz herşeye sahip olursunuz. Hatta bu konularda size yardımcı da oluruz" gibi manstik sözlerle, teslim almaya çalışıyorlardı. Faşist idare, bizlere hiçbir insanca yaşam hakkı tanımadığı gibi, her türlü kıpırdanışımıza, öyleki soluk almışma dahi karşıyordu. Böylelikle zayıf yönlerimizi yakalayıp, bu noktadan hareketle bizi teslim alacaklardı. Kaba dayak, psikolojik baskı, hoparlörden işkence seslerini yüksek sesle gece saat 200-300 sularında dinletme, aç-susuz bırakma, yakınlarımızla görüştürülme, geceleri uyutma vb. yöntemler uygulamaları tepkilerimizi ölçmek istiyorlardı.

Bu koşullarda nasıl tavır takınacağımızı artık çok iyi biliyorduk. Ölümden, her türlü mücadeleyi yöntemini kullanılması gerektiği bizce tartışma götürmez bir zorunluluktu. Bir bütün olarak, birşeyler yapma zamanı geldiğinin kamsına varmıştı. Süresiz açlık grevine gitmeyi kararlaştırdık.

Açlık grevinin başlamasıyla, daha önce bizi hiç dikkate almayan Yüzbaşı Orhan Şahin, direnişimizi kırmak için elinden geleni yaptı. Özellikle biz PKK'lıların üzerinde duruyor; "bu eylemi siz bastırtınız, biliyorum" diyor.

Bizim koğuştaki açlık grevi 8 gün sürmüştü. Askerlerin konuşmalarından anladığımız kadanyla erkek arkadaşlar daha fazla sürdürmüştük. Bu 8 gün zarfında icimizde mide kanamaları geçirenler oldu. Bunlara herhangi bir tıbbi müdahalede bulunulmadı. Daha önce tannan olanaklar elimizden alındı, koğuştaki bulunan ilaç, ocak ve ısıtıcılar gaspedildi. Koğuş didik didik arandı, yataklarımız dahi açtılar, her türlü gazete arşivi yırtıldı, kalem-kagıt toplandı. Dişarıyla mektuplaşmamız yasaklandı.

Cezaevinde zulüm ve baskıyla beraber verilen emremler de çok beraber çıkmaya başladı. Ememlerde taş, çöp, kum vb. şeyler kırmasına rağmen ölmemek için yemek zorundaydık. Ekmeğe çok az verildi. Ekmeğin içinde undan fazla böcek iskeletleri ve canlı pireler vardı. Kantinden alarış-verişimiz yasaklanıyordu. Böylelikle hepimizin sağlığı kısa sürede bozulmaya başladı, mide hastalıkları ve çeşitli buluşacı hastalıklar ortalıkta kol geziyordu.

Faşist idare, üzerimize baskıları arttırdı, diğer taraftan kendileriyle uzlaşan KUK, DDKD, KAWA ve Özgürlük Yolu taraftarlarıyla aramızda ilişkiler koyuyor, bu ilişkileri derinleştiriyorlardı. Hakkımızda onlar vasıtasıyla çeşitli bilgiler topluyorlardı. Bir örgütlerin dışarda Hareketimize karşı düşmanca faaliyetleri, cezaevi konularında daha açık olarak görülebiliyordu. İçeri dışı ilişkileri andan itibaren karıştıktıkları zor koşullara karşı direnmeyecek teslim oluyor, koğuşların zorlulundan da bizi sorumlu tutuyorlardı.

Mahkemelerimizin açılmasına az gün kalmıştı. Son günlerde cezaevinde baskı ve işkence daha da artmıştı. Siyasi savunmamın yapılmaması, cezaevi koşulları hakkında konuşulmaması için tüm PKK'lılar ve özellikle de kadrolar üzerinde yoğun bir sindirme ve korkutma operasyonuna girişildi. "Siyasi savunma yapar veya cezaevi koşulları hakkında konuşursanız, sizi tünden imha ederiz. Sanmayın ki bunu yapmayız; çok kolay yaparız. Kimsenin ruhu bile duymaz" diyorlardı Yüzbaşı Esat Yıldırım.

Bizim hücremiz daha önce Yüzbaşının özel köpeğinin kaldığı küçük bir odaydı. Yüksekte ufak bir pen-

ceresi vardı. Odanın tabanı ve duvarları köpek pisliğinden geçiliyordu. Her taraf leş gibi kokuyordu. Önceleri bu küçük ve daracık odada pis kokudan dayanamıyorduk; daha sonra alıştık. Yatak olarak 7 kişiye 3 adet küçük askeri battaniye verilmişti. Çok az ve çok da kötü yemek verildi. 7 kişi sadece 1 ekmeğe "doymak" zorundaydı. Günde 3 kez dayak nöbetimiz vardı. Dayak zamanı gelince, Çavuş; "dayak vaziyeti al" diye bağırdı.

Hücreler kurtanmış bölgeler olarak biliyorduk. Çünkü, koğuş ve koridorların duvarları hiç bir yeri boş kalmayacak şekilde Kemalizmın milliyetçi sözleriyle "süslenmişti". Biz direnenler, hücrelerde devrimci marşlar istediğimiz şekilde bağırıp söylüyorduk. Bu marşları duyan idare daha da çileden çıkıyordu. Ne yaptılarsa da marş söylememizi engellemiyorlardı.

Bu sıralar, hücremizi kontrol etmeye gelen gardiyan; "sizin gibi inatçı bir bayan geldi, o da direniyor, Kürdüm diyor. Türküğü kabul etmiyor" dedi.

Daha sonra öğrendik; gelen arkadaş X...'miş. Direndiği için koğuştan çıkarılıp, tecrit bölümüne konmuştu.

Direnişten vazgeçemeyeceğimizi anladıklarında, faşist Yüzbaşı yanımıza geldi. "Bakın yemek dusasını kaldırıyoruz. Şunu çok iyi biliyoruz; kafalarınıza her ne kadar dayak ve baskıyla Kemalizm ideolojisini yerleştirmeye çalışsam da, boşunadır. Düşüncelerinizi kimse değiştiremez; bunu direnişinizle kanıtladınız" diyerek şunu ekledi: "Yalnız koğuşa çıktığınızda her hangi bir olay çıkarsa sizi sorumlu tutar, daha kötü koşullar yaratırım." Koğuştaki erkek arkadaşlarla ilişki kurmak ve genel durum hakkında bilgi sahibi olmak düşüncesiyle bu anlaşmayı geçici olarak kabul ettik.

Koğuşa çıktıktan sonra diğer tutuklularla ilişki geliştirmeye başladık. Kişilişizliği kabul ettirme, boyun eğdirme, teslim almaya zorlama vb. baskılara karşı çikanlar, hızla bize yaklaştılar. Daha önce çeşitli baskı ve cezalandırma korku, yavaş yavaş toplanırdı, direnişin gücü onları da etkilemişti. Cezaevinde çok yönlü bir komün oluştuldu.

Bu zor koşullar altında gerek kendi aramızda oluşturduğumuz komün ve gerekce aramızdaki güçlü bağlar küçük-burjuva reformistlerinin keyfini kaçınıyordu. Bu küçük-burjuva milliyetçileri, birakalım kendi aralarında bir komün oluşturmaya, iki kişi dahi bir arada yaşayamazdı. Her birinin bencil, çıkarıcı ve günü kurtarıcı bir yanıtsını vardı. Bu yapıları, hakim kıldığımız devrimci yaşam ve mücadele anlayışı önünde engel teşkil ediyordur. Sacma-sapan sözlerle, "eleştirmeye", bilimsiz unsurlarda kafa karışıklığı yaratmaya, morallerini bozmaya, karamsarlığa düşürmeye çalışıyorlardı. Polise düşükleri anda cözülen, ihanet eden bu unsurlar, içerde devrimciliği bırakmış, faşizmin çıkarları doğrultusunda örgütlenmeye uğraşıyorlardı. İçerdeki her türlü gelişmeyi anında idareye ulaştırır, böylece faşist idare bizi yeniden işkenceye çeker, günlerce ihtiyaçlarımız karışılmaz, aç-susuz bırakılırdık.

Mahkemelerin açılmasıyla, biz PKK'lı olanları çeşitli gruplara bölmüşlerdi. Mahkemeye ilk olarak Diyarbakır Merkez Grubu çıkarılmıştı. Ardından Urfa Merkez, Mardin ve Batman "davaları" görüldü.

İlk mahkemeye çıkan arkadaşlar, cezaevinin kötü koşulları ve uygulamaları insanlık dışı işkenceleri protesto ettirler. Siyasi bir davanın görüldüğünü, bu nedenle siyasi tavır takınıldığını, siyasi savunma imkanlarının tanınmadığı belirtildi. Bazı arkadaşların mahkemelerde Partinin ideolo-

jisini savunmaları, faşist Savcıların zor durumda bırakıyor, keyiflerini kaçınıyordu. Bu, baskıların daha da artmasına neden oldu.

Mahkemelerde yapılan siyasi savunmalardan sonra, 7. Kolordu'dan gelen son talimatlar, PKK'lılara karşı daha acımasızca davranılmasına emrediyordu. Bu dönemde PKK'lılar üzerinde uygulanan insanlık dışı işkence yöntemleri, gerçekten tarihte eşli olmayan türündü.

Ben, Urfa Merkez Grubunda yargılanıyordum. Gubumuz sayıca az olduğundan, mahkemelerimiz düzenli yürütülürdü; ayda bir kez mahkemeye çıkarılırdık. Bu "dava" böyle düzenli yürütüldüğünden, şehit olan arkadaşları, bizim gruptan olan M... veya H... anlatırdı. Yine bir duruşmada M... arkadaş, 21 Mart 1982'de Mazlum DOĞAN ve 22 Mart'ta Ferhat KURTAY yoldaşların şehit düştüğünü söyledi.

Böylesi bir ortamda bu değerli arkadaşları kaybetmek gerçekten çok acı veriyordu. Ama onların düşmana teslim olmaları, onlarla ve direnerek şehit dömleri gurur vericiydi. Orada bulunan gerek PKK'lı ve gerekse tüm tutuklular için, bu olayla da bir kez daha ortaya çıktığı gibi, ya düşmana teslim olunacak ya da ölüm pahasına da olsa direnilecekti. Ancak böylelikle var olabilecekti.

Bu iki arkadaşın şehit oluşundan kısa bir süre sonra, bazı arkadaşların Ölüm Örucuna başladıklarını öğrendik. Bunun üzerine biz de destekleme mahiyetinde çeşitli eylemlere başladık. Bir defasında mahkemede bulunurken, eylemin bizi bayanlar koğuşuna devredilmesini talep ettik. Fakat arkadaşlarımız başkalarının sırada olduğunu, bayanlara geç sıra geleceğini söylediler. İlk sırada Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ ve Akif YILMAZ yoldaşlar yer almışlardı.

Bu sırada faşist idare de boş durmuyordu, kişilişiz ve ihanetçi unsurlar karşı faaliyete geçirmişti. Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Mehmet Girgin, Hıdır Akbalık ve daha bir kaç çanak valayıcılığı yapan ihanetçilerin konuşmaları hoparlörlerde tüm koğuşlara dinletiliyordu. Direniş kırma, kitleyi ihanete zorlamak amacıyla teslimiyet çağrıları yapıyorlardı. Sık sık PKK diye bir şeyin kalmadığını, bittğini (!), Siverek ve Hilvan mücadelesinin yanlış olduğunu, Marksizm-Leninizmin dünya çapında iflas ettiğini, cezaevlerinde direnmenin gereksiz olduğunu vb. şeyleri söylüyorlardı. Tüm bunlar duygusal açıdan ele alınarak, duygulara hitap edilecek anlatılır, böylece sonuç alınmaya çalışıldı.

Öte yanda Kemalizmın güzel sözlerle cılayarak kabul ettirmek istiyorlardı. Bu zehirle kitlelerin beyni bulandırılmak isteniyordu.

Elbette ki bu zıvalıklar halka ve Partiyeye bağlı olan devrimcileri etkilemezdi. Ancak inançları zayıf olan insanlar arasında tartışmaya yol açıyor veya bazıları bu asılsız sözleri doğru bile buluyorlardı. 35. ve 37. koğuşlardaki yoldaşlarımızın yüksektikleri direniş mücadelesinde Parti ve halka olan inancımız daha da güçleniyordu. Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ ve Akif YILMAZ Ölüm Örucundayken, faşist idare ve ihanet takımı utanmadan onları di uzatıyor, göstermek direnişlerini gölgelemeye çalışıyorlardı. Ölüm Örucundaki arkadaşların, tüm kitleyi ölüme götürdükleri, bunun için otam hazırladıkları, arkadaşların gizli den yedikleri vb. idareye iftira ve karalamalarda bulunarak, kitlenin güvenliğini sarsmaya çalışıyor, Ölüm Örucundaki arkadaşlara karşı gelmeye teşvik ediyorlardı. Bir yandan baskı yöntemleri dayatılırken, diğer yandan idareye iftira kampanyalarıyla kitle direnişten vazgeçirmeye çalışılıyor.

1983'ün ilk aylarında Hasan Hüseyin Karakuş ihanet etti. Her yeni teslim alınan gibi, faşist idare faaliyetlerinde onu ön plana aldı. Bu kişilişiz teslim alma uğruna çaba sarfettiği dönemde, askeri eğitim durdurulmuştu. Sabahdan akşama kadar bu idareye sunulan konuşmaları tüm koğuşlara dinletilirdi. Yalnız şu çok açıktı ki, tüm ihanetçiler aynı şeyleri ifade ediyor: "Teslim olunuz!"

Başta Şahin Dönmez olmak üzere, diğer ihanetçiler, bizim koğuşun bulunduğu koğuştaki arkadaşları. Bütün gün bunların konuşma ve tartışmaları duyulurdu. Şahin onlara akıl hocalığı yapıyor. Gündüzleri ses kesilirdi. Çünkü bunlar koğuşlara dağılıp, kitleyi teslim olması için ikna etmeye uğraşıyorlardı.

Devamı 23. Sayfada

DOĞRU YOLDA

Bir önceki yazımızda Türkiye'de her iki cephede, hem karşı-devrim cephesinde ve hem de devrimci-demokratik cephede yaşanan derin bunalımı, bu bunalımın ekonomik ve toplumsal temellerini ve tarihi gelişimini, bunalımın ideolojik, politik ve örgütsel alanlardaki görünüşünü ve bunalımdan devrimci çıkışı yolunu göstermiş, bir sonraki yazımızda bu bunalımın Kürdistan'a ve devrimci Hareketimize yansımaları ele alacağımızı belirtmiştik. (Bakınız: "Uzayan Bunalım", ŞÖREŞA KURDISTAN, Sayı: 3)

Belli ki aradan yedi ay gibi çok, hem de çok uzun bir süre geçti. Bu süre içinde önemli gelişmeler oldu ve durum daha da acıklık kazandı. Bu yazımızın böyle gelişmesine yaşanan bu gelişmeler ve yürütülen devrimci mücadele ile pratik devrimci görevlerin çokluğu, önemi ve vazgeçilmezliği neden oldu. Şimdi, geçen böyle uzun bir süreden sonra, yaşanan derin bunalım ortamında Kürdistan'ın ve devrimci hareketimizin durumunu bazı yönleriyle ve özet olarak ele alarak okura verdığımız sözü yerine getirmek istiyoruz. Eğer başarabilirsek, gerçek durumu hiç olmazsa temel özellikleriyle açıklayabilirsek, okurun, yaşanan sürecin önemini ve gelişmenin nedenlerini daha iyi kavrayacağını sanıyoruz.

Geçen uzun süre içinde önce yazdıklarımızın çoğunluğu somut pratikte yaşandı. Karşı-devrim cephesindeki bunalım, ekonomik, toplumsal ve siyasal açılardan hafiflemek bir yana, tersine daha da derinlik kazandı. Türkiye, biri 6 Kasım, diğeri 25 Mart olmak üzere iki "seçim" yaşadı. 6 Kasım seçimlerini cuntadan onay koparan partiler katıldı ve fakat cuntanın yönetime hazırladığı parti kaybetti. Kendi içinde sağlam birlik oluşturamayan bir yönetim doğduysa da sanırız burjuvazinin çıkarları açısından en yararlı sonuç ortaya çıktı. Ve böylece cuntanın hafifliği, ucuz he sapçılığı giderilmiş oldu. 25 Mart seçimlerine ise daha çok sayıda parti katıldı ve muhalefet parlamento dışı partilerin eline geçti. Böylece burjuva klikler arasındaki çelişki ve mücadele daha da kızışırken, burjuva düzenin askerî-faşist örgütleniş istikrarlı ve zayıf bir konumda ancak başlandı.

Devrimci-demokratik cephe-deki bunalım ise, ciddi olumlu bir gelişmenin olmadığı bir ortamda olumsuz yönde yazdıklarımızın da ötesine geçti. Öyle ki, küçük-burjuva kaçıklığı, devrimi ve devrimci örgütlenmeyi açıkça reddeden, devrime karşı açıkça savaşan tasfiyecilik olarak ortaya çıktı. İşin arkasında karşı-devrimin polisiye oyunlarının belirtileri görülmeye başladı. İşte bu noktada bizim "yeni" cillerimiz, diğerlerini geride bırakarak gerçekten öncü olduklarını ortaya koydular.

Geçen süre için yazdığımız bu birkaç cümleden sonra esas konumuza geçebiliriz. Türkiye'de yaşanan derin bunalım ortamında Türk burjuvazisinin egemenliği altındaki Kürdistan'ın durumunu inceleyebiliriz.

Herkes çok iyi biliyor ki, Türk burjuvazisi Kürdistan'ı ekonomik, toplumsal, siyasal, askeri ve ulusal her alanda örgütlü bir egemenlik altına almıştır. Ve böylece Türkiye'de yaşanan her durum, olduğu gibi Kürdistan'a da yansır hale gelmiştir. Türkiye'de yaşanan bunalım ise Kürdistan'ın da olumsuz ve daha derin bir biçimde etkilenmiştir.

İşte bu bunalım ortamında PKK'nin 1978-80 arasındaki devrimci siyasal çıkışı ve bu temelde gelişen siyasal-askeri mücadele Kürdistan toplumunu derinden etkilemiş, çeşitli toplumsal kesimleri uyarmış ve sarsmıştır. Öyle ki, kendi adına ve örgütlü bir mücadele

yürütmemeyen işçi, köylü, emekçi yığınlar kış uykusundan uyanma misali yavaş yavaş uyanıp bu temelde kurtuluş mücadelesine atılırken, Kürt hakim sınıfları ve sömürgecilik ciddi bir şaşkınlık geçirilmiş ve önemli bir darbe yemiştir. Çok geçmeden şaşkınlığını gideren ve kendisini toparlayan sömürgecilik, böyle bir devrimci gelişmeye karşı önce Kürt gericiğini kullanarak ve daha sonra da kendi siyasi ve askeri güçlerini harekete geçirerek azgın bir karşı-devrimci baskı ve açık bir savaş içine girmiştir. Öyle ki her türlü devrimci gelişmeyi misliyle ödetirmeyi hedefleyen vahşi işkence ve katliam hareketleri bu.

Sarsıntının bu denli büyük olmasının Kürdistan'da yaşanan daha önceki mücadelesiz ortam önemli bir etkidir. Bilindiği gibi, 1925-40 döneminde Kürdistan'ı siyasi ve askeri egemenliği altına almayı tamamlayan Türk burjuvazisi, yarattığı vahşet ve katliam ortamında toplumu sindirebilmeyi ve 70'lere kadar olan dönemde bu egemenliğini "sukunet" içinde sürdürebilmeyi başarmıştır. Ekonomiden kültüre kadar her alanda uyguladığı asimilasyon politikası ile Kürdistan toplumunda ulusal özümsemeyi büyük ölçüde geliştirmiştir. Öyle ki Kürt ulusal değerlerinden kopuk, ona yabancı, ulusal ve toplumsal çıkarlarını göremeyen, bu doğrultuda düşümemeyen ve çalışmayan, sözde aydın kesimi tamamen başka ulusun çıkarlarına bağlı hale gelmiş bir toplumsal yapı yaratmıştır. Ve yarattığı bu yapıya bakarak, Kürt sorununu mezarla gömdüğüne ve üzerini betonladığına kendisini inandırmıştır.

Bu mücadelesiz dönemde Türkiye'deki ekonomik ve toplumsal gelişmelerle bağlı olarak Kürdistan'da da bazı gelişmeler olmuştur. Sömürgeci egemenlik altında Kürdistan'a kapitalizm girmeye, köylülük dağılmaya ve ayrışmaya, kentleşme gelişmeye başlamıştır. Bu temelde toplumsal ayrışma ve yeni sınıf ve tabakaların ortaya çıkması gelişmiştir. Fakat topluma dayatılan sömürgeci uygulama olarak, bu sınıf ve tabakalar, Kürt ulusal gerçekliğiyle değil, Türk ulusal gerçekliğiyle koşullandırılmışlardır. Öyle ki, en ileri insanların yargısı "biz birlik olamayız, kurtuluş mücadelesi veremeyiz" halini almıştır.

Böyleli gelişmeler içinde 1970'lere gelindiğinde zaten istikrar tanımayan sömürgeci toplum yapısının bunalımlı durumu gelişmiştir. Buna bir de Türkiye'de yaşanan bunalımın etkisi eklenince Kürdistan'daki bunalım daha da derinleşmiştir. Bu ortamda, oluşan çeşitli sınıf ve tabakalar, giderek derinleşen çelişkileri mücadeleye dönüştürmeye, çıkarları doğrultusunda yeni siyasal arayışlara yönelmeye ve siyasal mücadele içine girmeye başlamışlardır. İşte PKK Hareketi, proletaryanın ve emekçi halkın siyasal yönelimi olarak böyle bir gelişme ortamında doğmuştur. Hakim sınıflar Türk burjuvazisiyle kader birliklerini daha çok geliştirirken, küçük-burjuvaziyle bağ içinde olan bazı kesimleri de yeni tür bir işbirlikçilik yaratma çabası içine girmiştir.

PKK'nin ve önderlik ettiği mücadelenin gelişmesi Kürdistan'da yeni bir siyasal ortam yaratmıştır. Bu, Türk sömürgecilik ve ajanlarıyla Kürdistan halkı arasındaki çelişkinin siyasal mücadele düzeyine ulaşması demektir. Bu, egemen olan

sömürgecilik karşı ulusal kurtuluş hareketinin ortaya çıkması demektir. Böylece sömürgeci siyasete karşı ulusal kurtuluş siyaseti doğmuş, siyasal ortamı sömürgeci karşı-devrimle ulusal kurtuluş devrimi arasındaki amansız mücadele belirlemeye başlamıştır.

Gelişmeler, devrimin ve karşı-devrimin birbirine karşı ataklar yapması biçiminde olmuştur. PKK'nin 1978-80 atığı Kürdistan'da devrimci bir proletarya partisinin şekillenmesine ve devrimci kitle hareketinin muazzam boyutlarda kabarmasına yol açmıştır. Öyle ki her alanda devrimci örgütler kurulmuş, bir çok mücadele yöntemi birlikte kullanılmış, işçiler, köylüler, emekçi halk kitleleri büyük güçler halinde mücadeleye katılarak kurtuluş mücadelesi yolunda ileri gitmek istemiş, sömürgecilik ve iç gerici önemli bir darbe yemiştir. Ne var ki, devrimcilerin amatör ve ilkel çalışma yöntemlerini aşamayp devrimci önderliği yeterince yerine getirememesi, kitle hareketinin istediği önderliği yeterince bulamamasına ve gerektiği gibi ileri gitmemesine yol açmıştır. Bu durum, giderek ulusal-demokratik hareket bunalımın ortaya çıkması sonucunu doğurmuştur.

Böyleli bir devrimci gelişme karşısında, devrimci hareket karşı önce ajan hareketlerini ve yerli gerici uşaklarını kullanan sömürgecilik, bunlardan sonuç alamayınca ve içinde bulunduğu bunalımı hafifletemeyince siyasal biçim değiştirmiş, 12 Eylül faşist-askeri yönetimine gitmek zorunda kalmıştır. Böyle bir yönetim altında ve açtığı faşist savaş içinde atlatamadığı bunalımlı yapısını çıplak askeri zorla yaşatmak, devrimci-demokratik hareketi ezmek istemiştir. Bu doğrultuda katliamlar düzenlemiş, yüzbinleri zindanlara doldurmuş, en vahşi baskı ve işkence yöntemlerini basırmış, ajan faaliyetlerini hızlandırmış, politik manevralar geliştirmiş, emperyalizmle işbirliği içinde yarattığı ağır baskı koşullarında devrimcileri bunalımlı ve hareketleri dağıtıp yoketmeye çalışmıştır. Fakat bütün bu çabalarına rağmen, amaçlarına yeterince ulaşamamış, devrimci hareketi yokedememiş, bunalımlı yapısını daha da derinleştirmekten kurtulamamıştır.

1980 sonrası dönem, faşist-sömürgecilik yarattığı böyle ağır baskı dönemidir. Bu dönemde, ileri gidemeyen kitle hareketi çok büyük oranda düşmüş, devrimci örgütler ağır kayıplar vermiş, parçalanmış, dağılmış, devrimden alçakça kaçış, ihanet, teslimiyet, döneklik olayları sıkça yaşanır olmuştur. Kısaca devrimci-demokratik hareket ciddi bir bunalım içine girmiş, tasfiye tehlikesiyle yüzyüze gelmiştir. Bunun Türkiye'de yaşanan boyutlarını bir önceki makalemizde incelemiştik. Besbelli ki bu durum, hem karşı-devrim, hem de devrim cephesinde yaşanan ciddi bunalım Kürdistan'a da yansımış, kitleleri ve ulusal-demokratik hareketi etkilemiştir. Hatta sömürgeci koşulları dikkate alırsak, bunalımın Kürdistan'da daha ağır bir biçimde yaşanacağı açıkça görülecektir. Ve olan da budur.

1980 sonrası Kürdistan'da yaşanan bunalımın durumu nasıldır? Önce birkaç cümle ile toplumun içinde bulunduğu duruma bakalım.

PKK'nin 1980 öncesi devrimci siyasal çıkışı toplumu derinden etkilemiş, önemli bir kitle gücünü uyarmıştır. Bu etkileme ve uyarma,

gerçek anlamda, azgın ulusal imha altında kendi çıkarlarını göremeyen ve bunları savunamaz duruma getirilmiş olan Kürdistan toplumu açısından ciddi bir sarsıntı biçiminde olmuştur. Bu sarsıntı, ağır baskı döneminde, sömürgecilik dayattığı zulüm, katliam, işkence ve savaş karşısında daha da büyümüş, korku, panik ve mücadeleden uzaklaşmaya dönüşmüştür. Sömürgecilik yarattığı bu baskı ortamında kitleleri sindirmek, pasifize etmek, Kürtlük ve Kürdistan adına varolan tüm değerleri ezme ve böylece çatlayan betonu daha sağlam olarak dökmek istemiştir. Bunun karşısında ve gerileyen devrimci mücadele ortamında kitleler devrimden uzaklaşmaya, eski durumuna dönmeye, "biz birlik olamayız, kurtuluş mücadelesi veremeyiz" biçimindeki yargıya inanmaya başlamıştır.

Ama bu durum uzun süreli olamamıştır. Faşist cunta egemenliği altında yaşanan süreç gözler önündedir. Faşist-sömürgeci yönetim kitlelere hiçbir şey veremediği gibi gerçek yüzünü de uzun süre gizleyememiştir, Kürdistan'da ekonomik durum daha da kötüleşmiş, işsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk had safhaya çıkmıştır; kitleler topyekün açık tehlikesi ile karşı karşıya getirilmiştir. Hızlanan tekelleşme ve devlet egemenliği ortamında bir avuç iri feodal-komprador dışında tüm kesimler yoksulluğa itilmiş, yaşayamaz duruma düşürülmüştür. Bu ortamda, bir yandan daha çok sayıda insan yoksul halk kitleleri safına itilirken, öte yandan da toplumsal çelişkiler daha da derinleşmiş, muhalefet etme, mücadele yürütme eğilimi gelişmiştir. Derinleşen ekonomik ve toplumsal bunalım ortamında yaşayamaz duruma gelen kitleler içinde zorunlu bir çare olarak düzene karşı muhalefet etme istemi hem derinlik ve hem de genişlik bakımından daha da güçlenmiştir. Bu durumu iyi bilen faşist-askeri yönetim, çıplak zorunu ve savaşını uzun süreli dayatarak kitlelerde ortaya çıkan bu tür eğilimleri bastırmak ve böylece ömrünü uzatabilecek yolunu tutmuştur. Yani kitleleri iki yönlü bir zorlama altında bulundurmaktadır: bir yandan derinleşen ekonomik ve toplumsal bunalım ortamında kötüleşen yaşam durumu zorlamaktadır, bu kitlelerde düzene karşı çıkma eğilimini körüklemektedir; öte yandan faşist-sömürgecilik siyasal ve askeri zorlu kitlelerin tepesindedir, bu, korku ve sessizlik eğilimini sürdürmektedir. Bugün kitleler arasında yaşanan durum tamıyamına budur. Kitleler mevcut yaşama daha fazla dayanamaz hale gelmiştir. Hem devrimci kabanş döneminde devrimci mücadele kitleleri siyasal eylemlilik içine çekerek eğitmiş hem de azgın karşı-devrimci baskı döneminde uygulanan geniş çaplı vahşi baskı altında kitlelerin siyasallaşması ve örgütlü mücadeleye yakınlığı gelişmiştir. Denilebilir ki Kürdistan'da kitleler içinde sağlam devrimci örgütler kurabilecek şimdi daha olanaklı hale gelmiştir.

Hem devrimci gelişme ve hem de gerileme deneyini yaşamış olan toplumun durumunu şöyle ifade etmek mümkündür: Devrimci eyleme katılan ve destekleyen kesimler, karşı-devrimden gördükleri ağır baskı ve zarar sonucunda, bugün çoğunlukla aktif devrimci mücadele yürütülmesinden yanadırlar. Sömürgecilik toplım içindeki dayanakları azalmış, bir avuç gerici, ajan-muhbir takımına düşmüştür. Orta-

daki büyük çoğunluk, mevcut yaşam durumu karşısında düzene karşı mücadele edilmesini istemekte ve fakat bunun başarısından kuşku duymaktadır. Bu durum, Kürdistan'da oluşan muazzam devrimci potansiyelin ve devrimci mücadelede örgütlü önderliğin oynayaacağı önemli rolü gösterir. Eğer düşüncede ve eylemde kitlelere önderlik edilir ise, güçlü ve ileri bir devrimci mücadelenin ortaya çıkacağı kesindir. Bu, Kürdistan'da devrimcilere ve devrimci örgütlere yüklenmiş tarihi bir görevdir.

Böyle tarihi ve onurlu bir görevle yüzyüze bulunan devrimciler ve devrimci örgütler bunu ne oranda yerine getiremediklerdir? Belli ki sonucu belirleyen bu soruya doğru yanıt verebilmek için devrimcilerin ve devrimci hareketin yaşanan süreçteki durumunu görmek gerekir. Zira devrimci-demokratik hareketin ciddi bir bunalım içinde bulunduğu hemen herşey kabul edilmektedir. O halde devrimci-yurtsever hareketin yaşadığı bunalımın durumu nasıldır?

Bu konuda, önce kendisini devrimci-yurtsever olarak andıranlar reformist-milliyetçi hareketin durumunu görmek ve daha sonra da devrimci hareketimizin durumunu ele almak çeşitli açılardan daha yararlı olacaktır.

Kürdistan'da reformist-milliyetçi hareket, küçük-burjuvazinin bir eğilimi olarak, esasta kent-küçük-burjuvazisine ve onun üst kesimlerine dayanır; bu kesimin ruh halini taşır ve onun çıkarlarını savunur. Kent-küçük-burjuvazisinin bir yandan sömürgeci kapitalizme ve öte yandan aşiretçi-feodal toplumsal yapıya bağımlı olması ve bunlara hizmet temelinde oluşmasından dolayı, reformist milliyetçi hareket de bir yandan Türk küçük-burjuva ve burjuva "liberal" hareketlerine, öte yandan ise yan-feodal, yan-burjuva Kürt hakim sınıflarının hareketine bağımlı olmuştur; çeşitli grup ve örgütleri bu hareketlerin içinden çıkmıştır; ideolojik, politik, örgütsel ve taktiksel ilkelerini bu hareketlerden almıştır. Reformist-milliyetçi hareket düşüsel bağımsızlığa ulaşamamıştır; onun ideolojik şekillenışı bir yandan sömürgecilik teslimiyet, öte yandan aşiretçi, feodal, burjuva anlayışların karmaşasıdır; buna sosyalizmin revize edilmesi de eklenmektedir. Bu hareket, politik açıdan ulusal bağımsızlık ve demokratik toplum hedeflerine ulaşamamakta, otonomici işbirliği ve aşiretçi, kabileci yapılarını aşamamaktadır. Bu son durum, onun örgütlenme anlayışında ve örgüt yapısında açıkça görülmektedir. Taktiksel açıdan ulusal kurtuluş savası çizgisine ulaşamayan reformist-milliyetçi hareket, en eylemsiz bir reformculuğu temsil etmektedir. Onun milliyetçiliği, işbirlikçilik hedefine ulaşabilecek için kitlelere yönelik bir aldatmaca aracıdır. Bütün bu özellikleriyle, mevcut ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel anlayışla reformist-milliyetçi hareket, devrimci bir ulusal kurtuluş çizgisine ulaşamamış, ulusal kurtuluşu yönelememiş, bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelememiştir.

Mevcut özellikleriyle çeşitli grup ve örgütler biçiminde (DDKD, ÖY, KUK, Rizgarı ve daha sonra çeşitli partiler) 1970'lerin ortalarında şekillenen reformist-milliyetçi hareket, 1970'lerin sonlarında bütün gücüyle 1981 seçimlerine hazırlanırken siyasal yaşama devrimci proletarya hareketi girmiş, gelişmeler farklı olmuştur. Artık Kürdistan'daki siyasal yaşamı ulusal kurtuluş devrimi ile sömürgeci karşı-devrim arasındaki amansız mücadele belirlemeye başlamıştır. Böyle bir ortamda kendisini her alanda yenileyemeyip ulusal kurtuluş çizgisine yönelemeyen ve siyasal yaşama giremeyen refor-

mist-milliyetçi hareket, bütün suç ve günahı devrimci proletaryaya hareketine yükleyerek devrime karşı savaşmaya yönelmiştir. Çeşitli ittifaklar ve "UDG"ler bu temelde kurulan birlikler olmuştur. Ve sertleşen politik-askeri mücadele ortamında gelişme sağlayamayan reformist-milliyetçi hareket, açık bir dağılma, gerileme ve bunalmış içine girmiştir.

Böylece 12 Eylül faşist askeri darbese düşünce ve pratikte hazırlıksız yakalanan hareket içindeki çeşitli grup ve örgütler ağır darbeler almışlardır. Yaratılan faşist-sömürgeci baskı altında bu güçlerin içinde yaşadığı bunalmış derinleşmiş, parçalanma ve dağılma hareketleri. Küçük küçük gruplara ve hatta tek tek kişilere kadar parçalanmışlardır. Devrim ve demokrasi davasına sırt çevirmiş, kaçınılmaz, dağılma, yığınlık, yozluk bu güçlerin içinde bulunduğu genel durum olmuştur. İşin en ciddi yanı, bu durumu yaşayan grup ya da örgütler içindeki bazı kişiler değil, grup ya da örgütlerin bizzat kendileri olmalıdır. Yani reformist-milliyetçilik, bir hareket olarak dağılma, çürüme ve tasfiye olma dönemini yaşamıştır ve yaşamaktadır.

Faşist-sömürgeciliğin yarattığı ağır baskı döneminde reformist-milliyetçi hareket faşizme karşı devrimci ya da tutarlı demokratik tavır alamamıştır. Onun faşizme karşı tutumu, burjuva "liberal" çevrelerin tutumlarıyla aynı olmuştur. Bu hareket, faşist karşı-devrime karşı savaşmak yerine birinci sırada devrimci proletaryaya hareketi şahsında devrime karşı savaşmayı koymuştur. Kendi içinde sürekli parçalanma ve dağılan hareket, proletaryaya partisine karşı mücadelede "üçlü", "beşli" birlikler yaratmış ve bunu kesin bir zorunluluk olarak görmüştür. Teoriden taktiğe ve örgütsel varlığına kadar proletaryaya partisine karşı savaşmış, her alanda onu yıkıyıcı çalışmış, devrimci hareket içindeki yığılılığı körükleyip desteklemiş ve böylece proletaryaya partisini tasfiye çabalarının önemli bir diş kolu olmuştur.

Ağır baskı dönemi reformist-milliyetçi hareketin gerçek eğilimi olan işbirlikçiliğini açıkça ortaya çıkarmıştır. Emperyalizmin sosyal-demokrat çevrelerine işbirlikçilik, Türk burjuva "liberalleriyle" işbirlikçi arama bu hareketin yoğun uğraşı olmuştur. Bütün umutlarını Türkiye'deki burjuva "liberal" çıkışa bağlayan bu güçler, Kürt hakim sınıfların izinden yürümeye kusuraşmış olduklarını açıkça göstermişlerdir. Eğer bazı güçleriyle henüz Kürtlük ve Kürdistan adına varolan tüm değerleri açıkça inkara kalkışmamışlarsa, bunda devrimci proletaryaya hareketinin varlığı ve Kürdistan'ın diğer parçaları temel etken olmuştur.

Reformist-milliyetçi hareketin vardığı bu noktadan derin toplumsal kökleri vardır: Türk burjuva "liberallerinin" karşı-devrimci ruh haliyle Kürt hakim sınıfların işbirlikçi gericiğinin küçük-burjuvazideki dağılma, parçalanma, kaçınılmazlık, teslimiyet, işbirlikçilik, yozluk ve inkarcılık biçimindeki tezahürüdür. Eğer bu hareketin seçkin önderlerinden olan Bay Kemal Burkay, PKK'nin Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki gelişimi ve amaçları, Kürt hakim sınıfların durumu ve kent küçük-burjuvazisinin oluşum özellikleri üzerine olan görüşlerine şiddetle saldırmışsa, o görüşlerin yanlışlığını bir eleştirilmesi değildir, tersine reformist-milliyetçi hareketin toplumsal köklerinin böyle doğru gösterilmesiyle bağlarımızın maskelerini düşürülüp gerçek yüzlerinin kitlere açık edilmesine duyulan şiddetli bir öfkedir. Aynı yapının devrimci proletaryaya hareketi içindeki uzantıları da, zayıf ve fakat sonderece açık bir biçimde yığılı ve bozuncu bir tasfiyecilik

olarak tezahür etmiştir.

PKK, devrimci gelişimini, ta başından itibaren saflarından reformist, oportünist, bozuncu ve yığılı unsurları temizleyerek sürdürmüştür.

Daha kendisinin bir parti olarak ortaya çıktığı, Kürdistan'da sıkıyönetimin ilan edilmeyle başladığı 1978 sonlarında burjuva siyasal yapının biçim değişikliğine gittiğini görmüştür (bakınız: Maraş Katliamı Üzerine Bir Değerlendirme).

1979-80'de içinde taşıdığı zayıflıkların bilincindeydi ve bunları giderebilmek için yoğun çaba ve uğraşı içine girmiştir.

Bu nedenlerle, 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle karşılaşınca PKK şaşırmasın, geri çekilme biçiminin doğru devrimci taktiği belirleyerek, diğer tüm güçlere oranla bu taktiği en başlı başta hayata geçirmiştir. Kayıplarını ise, esas olarak örgütsel yapıdaki hata ve yetersizlikleri nedeniyle vermiştir.

PKK, 12 Eylül darbisiyle başlayan yeni dönemin özelliklerini, 12 Eylül rejiminin niteliğini zamanında ve yeterli bir biçimde tahlil etmiş, devrimci görevleri doğru belirlemiş ve bunların sonucunda bu dönemde de devrimci gelişme yaratmasını bilmiştir. Parti yapısında proleterleşmeyi ve proleter devrimciliğe ulaşmayı geliştirerek her türlü düşmanca faaliyeti altetmeye, boş çıkarmayı başarmıştır. Böylece Kürdistan'da devrimci proletaryaya partisinden, devrimci bir hareketin devrimci ölçülerdeki varlığını yaratmış, Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de devrimi temsil eder hale gelmiştir. Bu niteliği bugün dost, düşman herkesin gözünde belirginlik kazanmıştır.

Yürüttüğü bütün bu devrimci çalışmalarına rağmen, faşist-sömürgeciliğin yarattığı ağır baskı döneminde PKK de ciddi bir bunalmış yaşamıştır. Cezaevlerinde ve dışarda yıkıcılık, teslimiyetçilik, provakasyon ve bozunculuk biçiminde ortaya çıkan karşı-devrimci saldırılarla karşılaşmış, bu biçimde içinden yıkılacak ve tasfiye edilmek istenmiştir. PKK, bu dönemde ortaya çıkardığı devrimci kazanımları ve sürdürdüğü leninist devrimci gelişimini, yıkıcılık ve bozunculuk biçimindeki tasfiyeciliği etkisiz kılmayı başararak sağlamlaştırmış, kalıcı ve anlamlı kılmıştır.

PKK içinde yıkıcı ve bozuncu tasfiyecilik, "Genç Kemalistler" (ya da faşist millisler veya kendi deyimleriyle "robotlar"), "demokrasi ve uygarlık arayıcıları" ve Partiden ve devrimden "hak arayıcılar" biçimlerinde ortaya çıkmıştır. Elbette bunların içinde ve arkasında faşist-sömürgeciliğin dolaysız uğraşı vardır; bir yanda karşı-devrime teslim olup ihanet eden ve faşist millisler olarak faşist-sömürgeciliğin ajanlığını üstlenenler (Şahin-Yıldırım takımı gibi), diğer yanda sömürgeci karşı-devrimin bilinçli militanlığını yürüten ajan-provakatörler (Semir gibi), yine çeşitli biçimlerde provake edilecek tam bir Parti düşmanı haline getirilenler (Davut, Seher, Süleyman gibi) bulunmaktadırlar; fakat düşmanın dolaysız uğraşı olsa da, bu bilinçli faaliyet belli bir toplumsal yapıya hitap etmiş, devrimcilik adına ortaya çıkan ve fakat çeşitli biçimlerde Partiyi ve devrimi tasfiye etmeyi amaçlayan siyasal görünümlere bürünmeye çalışmış, düşmanla dolaysız hiçbir bağlantısı olmayan çoğunluğa, "demokrasi, uygarlık ve hak arayıcılar" dayanarak amaçlarına ulaşmak istemiştir. Yani, PKK içinde çıkan tasfiyeciliğin yukarıda belirttiğimiz biçimleri bilinç ve ilişki açısından, vardığı sonuçlar bakımından değişiklikler arzette de, bizim açımızdan önemli olan ortaklıklara sahiptir; hepsi de toplumsal köken olarak birlik arzeder; hepsi de ideolojik-politik olarak Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin reddinde

birleşir (çoğunluk bunun başlangıcı aşamasında kalmıştır); hepsi de örgütsel olarak devrimci proletaryaya partisinin yıkılmasını veya başkalaşma uğratılmasını ister. Ortada düşmanın bilinçli faaliyeti, ajan-provakatör uğraşı vardır, bunun anlamı açıktır, bu, eğilime damgasını vurmuş, PKK'de geliştirilmek istenen tasfiyeci eğilimin karşısında nasıl bir provakasyon olayı bulunduğunu göstermiş ve eğilimin bir provakasyon çizgisi olduğunun kavranmasını kolaylaştırmıştır. Elbette bu önemlidir; fakat bizce bundan daha önemli olan, sonuçta bununla birleşen ve faşist millislik haline gelen teslimiyet ve ihanet ile, devrime ve Partiyi karşı provake edilecek (kendisi bilmeden, devrimcilik adına yapıyor bu) tam bir parti düşmanı haline getirilme durumudur. Hem toplumsal kökleri, hem de ideolojik, politik ve örgütsel anlamı açısından esas olarak görülmesi gereken ve tasfiyecilik olarak ele alınıp ayrıntılarıyla incelenerek açığa çıkarılıp mahkum edilmesi gereken budur. Çeşitli tonlarıyla örgüt içinde önemli bir kesimi kucaklayan "hak arayıcılık" ise bunun başlangıcıdır; ona açık kapı bırakır ve destekler, derinleştirildiğinde ona varır; bu nedenle bunlar içinde ele almak, anlamını yeterince kavramak açısından zorunludur. Eğer bizdeki "hak arayıcılık", birkaç unsur dışında derin ve tehlikeli boyutlara vurdurulamıyorsa, bunda Partinin yürüttüğü örgütlü devrimci çalışma belirleyici etkindir. Partinin ve devrimin gücü bu yapıların kolay ilerlemesini engellemiş, gerçeği görme, kendini eğitip yenileme konusunda kişisel çabaları kolaylaştırmıştır.

"TASFİYECİLİK, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, demokratik küçük-burjuvazideki dağılma ve parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Liberallerle küçük-burjuva demokratlar, devrimci sosyal-demokrat partinin manevyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devrimce, çatısı altında başarı sağlayabilecekleri yasal işi örgütleri için yolu temizleyip açmak amacıyla her çareye başvuruyorlar, binbir türlü yol deniyorlar. Yaşadığımız şu günlerde tasfiyeciler ideolojik ve örgütsel yönden, dünyanın devriminden arta kalan en önemli şeye ve varının devriminin en önemli siperine karşı savaşıyorlar." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sayfa:68). Lenin'in bu herşeyi aydınlatmaya yeter belirlemeleri, kendi koşullarında, Kürdistan'da ve devrimci proletaryaya partis saflarında geçtiğimiz dört yıldan beri yaşanmıştır ve yaşanmaktadır. Önemli tek fark ise, bizdeki yıkıcılık ve bozunculuğun ardında faşist-sömürgeci karşı-devrimin ve emperyalizmin bilinçli faaliyetinin, ajan-provakatörlerin bizzat bulunmasıdır.

Yıkıcı ve bozuncu tasfiyecilik, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, proletaryaya partis saflarına katılan proletaryaya dışı sınıf ve tabakaların, esas olarak küçük-burjuvazinin damgasını taşıyor, kemalist sömürgecilik ve aşiretçi-feodal gericiğlik, işbirlikçilik ile, Türkiye'deki sözde burjuva "liberallerin" karşı-devrimciliğiyle ve küçük-burjuvazideki dağılma, parçalanma ve kaçınılmazlıkla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Bazılarının sandığı gibi bizdeki yıkıcılık ve bozunculuk sadece bir alga, bir provakatörün ortalığı karıştırması, insanları aldatması ve kendine alet etmeye çalışması değildir; bunu böyle kavramak ve kabul etmek büyük bir yanlış olur. Alçak provakatör bir objektif duruma karşı-devrimci bir müdahalede bulunmuş, yıkıcılık ve bozunculuğu geliştirmeye, derinleştirmeye çalışmıştır. Gerçekte bizdeki yıkıcılık ve bozunculuk, Kürdistan toplumu üzerindeki sömürgeci egemenliğin

yarattığı yapının, toplumdaki özümseme ve yabancılaşmanın, aşiretçi-feodal gericiğinin devrim saflarındaki dışı vurumudur. Sömürgeci burjuvaziyi ve aşiretçi-feodal yapıyla bağlılık içinde oluşan küçük-burjuvazinin, bu güçlerden aldığı özelliklerle onun zorlukları dönemindeki dağılma ve kaçınılmaz birleşmesidir. Proletaryaya partis saflarında yıkıcılık ve bozunculuk, proletaryaya dışı güçlerin ve küçük-burjuvazinin bir çarpınışı olarak ortaya çıkmıştır. Eğer Şahin-Yıldırım hain takımı "Genç Kemalistler" olarak ortaya çıkmaya çalışmışlarsa, bu, özümsemiş küçük-burjuvazinin zorlukları altında gösterdiği kaçınılmaz ve teslimiyetin, ulusal yabancılaşma ve devrim karışığının ta kendisidir. Nevar ki, Kemalizmin yeni dönemde ihtiyarlayıp faşizme varması bizim "gençlerimizi" de faşist millis olarak ortaya çıkarmak zorunda bırakmıştır. Eğer alçak provakatör, kendisini "demokrasi ve uygarlık arayıcısı", "yobazlığa karşı özgürlük savaşçısı", "haklı yenen bölge ve kişilerin haklarının savunucusu" olarak göstermeye çalışmışsa, bu, onun, bir yapıya hitap etmek isteminin, kemalist sömürgecilik altında yabancılaşan güçlere Kemalizmin "yüceliğinin" hatırlatılmasının ve aşiretçi-feodal yapı içinde yığılan güçlere aileci, kabileci, aşiretçi, bölgeci çıkarların ve hakların aranmasının gerektiğinin duyurulmasının ta kendisidir. Bütün bu çağrılara kulak kabartanlar, kulak kabarttıkları biçim ve oranda ideolojik olarak proletaryaya partisine karşı ve gerici düşünce içinde olduklarını bilmek zorundadırlar.

İdeolojik açıdan, yıkıcılık ve bozunculuk, Parti ideolojisi yerine kemalist ideolojisi, sömürgeci egemenliği meşru görme, ulusal yabancılaşma ve aşiretçi-feodal düşünceleri geçirmiş biçiminde ortaya çıkmıştır. Bir yandan sömürgecilik, öte yandan aşiretçi-feodal gericiğlik olma üzere iki temel kaynağı vardır. Bilinçli düşman faaliyetini yürüten Semir provakatörü de bu iki yanı birlikte işlemiştir. Kendini "Genç Kemalistler" olarak ilan etmenin, sözde parti içindeki "yobazlığa ve diktatörlüğe karşı uygarlığı ve demokrasiyi" temsil ediyor görünmeye çalışmanın, aileci, kabileci, bölgeci anlayışları taşıyıp geliştirerek, şehit düşen ya da ileri faaliyet yürüten bir akraba ya da hemşehriye dayanarak ya da devrime harcanan emeği dile getirmek, vb. Partiden ve devrimden "hak aramamız" başka ne anlamı olabilir? Bunlarla ideolojide Parti yıkılacak, yerine gerici düşünceler geçirilerek devrimden uzaklaştırılmak istenmiştir. Eğer bu denli açık gerici düşünceler Parti içinde geçici süre de olsa dinleyici bulabilmiş, bazı kişiler bu düşünceleri taşıyabilmiş ve eyleme dökmeye kalkışabilmiş ise, bu durum, toplumun kendi çıkarları doğrultusunda düşünmekten ne denli uzaklaştırılmış, kendi çıkarlarına karşı ve hatta düşman hale ne oranda getirilmiş (buna toplumun provake edilmiş olması da denebilir) olduğunu gösterir. Bizde yıkıcılık ve bozunculuğun esas kaynağı buradadır, toplumun bu durumunun Parti içine yansımaları, bu gerçeği görmeyen ve kendisini bu temelde yenileyemeyen kişi, PKK ideolojisinden uzak ve ne zaman kime çalışacağı belli olmayan bir kişi durumundadır.

Örgütsel açıdan, yıkıcılık ve bozunculuk, leninist örgütlenme ilkelerini sulandırma ve işletme, demokratik merkezîyetçilik ve devrimci disiplin anlayışını gerçek içeriğinden boşaltma, Partinin devrimci merkezi örgütsel yapısı yerine yerel otoriteler biçiminde bölünmüş, bölgeçilik esas almış ve hatta aile, kabile, aşiret otoritelerinden oluşmuş bölük-pörçük bir yapıyı geçirme biçiminde ortaya

çıkmıştır. Gerçekte bütün bunlar, devrimci proletaryaya partisinden parça parça bölünmesi, dağıtılması ve tasfiye edilmesi demektir. Örgütün devrimci kurallarıyla işletmeyen, kendisi kural tanımadığı gibi her kesi kuralıslığa davet eden, bunun adını da "demokrasi, uygar ve özgür davranış" koyan, aşiretçi-feodal anlayışa dayanarak örgütte yer edinmek isteyen, vb. tutum ve davranışların devrimci proletaryaya partisini yıkmaktan başka ne anlamı olabilir? Bilinçli düşman faaliyeti de kendisini bu biçimlerde göstermeye çalışmış ve bunlara dayanarak komplo gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Görüldüğü gibi, örgütsel açıdan da yıkıcılığın ve bozunculuğun, biri "kemalist demokrasi" ve diğeri aşiretçi-feodal yapı olmak üzere iki temel kaynağı vardır.

Yıkıcılık ve bozunculuk, toplum üzerindeki sömürgeci ve aşiretçi-feodal egemenliği proletaryaya partisindeki uzantısı, bu egemenliği toplumu getirdiği noktadan Parti içindeki dışı vurumudur. Bu yapının temelsiz küçük-burjuvazi şahsında açığa çıkması, küçük-burjuva kaçınılmazlığına birleşmesidir. Bu doğrultuda yaşadığımız üç-dört yıl içinde Partimiz, kaçınılmaz, deneğin, teslimiyetin, ihanetin en içgüç örnekleriyle karşılaşmış, devrimci örgütsel sağlamlaşmasını ve devrimci direnişçiliğini bu yapıyla da savaşarak geliştirmiştir.

Parti içindeki yıkıcılık ve bozunculuk, Parti dışında karşı-devrimle dolaysız bağ içinde olduğu gibi, burjuva "liberal" karşı-devrimcilik ve küçük-burjuva kaçınılmazlığı ile de dolaysız bağlantılıdır ve onlardan aktif destek görmüştür. Türkiye'de burjuva "liberal" olarak adlandırılan çevrelerin ve hem Türkiye, hem de Kürdistan'da küçük-burjuva hareketlerin geçmişi nasıl PKK düşmanlığı yaptıkları iyi bilinir. Yaşadığımız üç-dört yıl içinde de, Türkiye ve Kürdistan'ın küçük-burjuva hareketleri, kendi kaçınılmazlıklarını, dağılma, parçalanma ve çürümelerini proletaryaya partisine de bulaştırmak, burjuva "liberal" çevrelerle ve emperyalizmin sosyal-demokrat temsilcileriyle ilişki içinde proletaryaya partisinden manevyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devrimce, tecrit ederek yıkıma uğratmak için bütün güçleriyle çalışmışlar ve binbir yöntemle basırmışlardır. Bu konuda, bizim küçük-burjuva gruplarımızın PKK'ye karşı nasıl "üçlü", "beşli" birlikler oluşturduklarını, bütün güçleriyle PKK'yi tecrit ve ideolojisini mahkum etmeye ve örgütsel yapısından parçaları koparmaya nasıl çalıştıklarını, Dev-Yolculuğun PKK'yi mücadele zemininden uzaklaştırmak ve devrimci çizgisinden vazgeçirmek için nasıl alttan kundaklama çabası yürüttüğünü, Demokrat Türkiye gazetesinin saflarında proletaryaya hareketi ve devrim düşmanı yazıların ince bir tarzda nasıl yayınlanmakta olduğunu, bu güçlerin burjuva "liberalleri" ile kol kola devrimci örgütleri ve devrimi tasfiye etmek için nasıl çalıştıklarını anımsatmak sanırım yeterlidir. Herhalde Semir provakatörünün PKK'ye ve devrime karşı açık saldırıya geçtiği bir zamanda aynı tür bir saldırıya da Bay Kemal Burkay'ın yürütmesi, Bay Burkay'ın "faşist terörün sorumlusu PKK'dir, PKK geçmişi inkar etmeli ve ideolojik-politik çizgisini değiştirmelidir" biçimindeki saçmalamaları ile provakasyon çizgisinin kendi deyimleriyle "öncü militan" olan. Seher'in "cezaevlerindeki baskı ve işkencenin sorumlusu PKK'dir, bunun hesabı PKK'den sorulmalıdır" biçimindeki açıklama ve propagandasındaki birlik, bir tesadüf değildir. Bütün bunları, faşist-sömürgeci terörün ve burjuvazinin aklamaya çalışılması, karşı-devrimin mantığıyla ve uslu-

buyla devrimci proletarya hareketine karşı savaşılması olduğu açıktır. Dışardan ve içerden tasfiyeciler, dünyanın devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarının devriminin en önemli siperine karşı, yani ideolojik-politik ve örgütsel varlığıyla proletarya partisine karşı ele ve ağır ağıza vererek savaşmışlardır ve savaşmışlardır.

Yıkıcı ve bozguncu provakasyon, kendisini ayrı bir çizgi olarak, bir aydın oportünizmi olarak, bir Martovculuk biçiminde göstermeye çalışmış, bu görüşü çoğumuz, her şeyden önce bu satırların yazısını kısa bir süre de olsa yanılarak gerçek içeriği zamanında ulaşabilmeyi geciktirmiştir. Hatta bilinçli provakatör, yılarca kendisini salt bir aydın, nazik bir liberal, unutkan bir kişi olarak gösterip gizli faaliyetlerinin açığa çıkarılmasını böylece engelleyebilmiştir. (Aynı Tekoşin provakasyonunda kendisini yıllarca hasta gösteren bir provakatör gibi). Yıkıcı faaliyetin bilinçli temsilcilerinin aydın oportünizmini, kendi yıkıcı provakatif faaliyetlerini gizleyebilmek için bir örtü olarak kullandıkları açıktır. Bir kere teori ve taktikte kendi anlayışını gizleyen oportünizm olamaz; ikinci olarak devrim ve karşı-devrim çatışmasının siyasal ortamı belirlediği bir yerde, bunların dışında ve bunlardan ayrı üçüncü bir çizgi olamaz. Bizde ise, yıkıcı faaliyetin ipliği pazara çıktuktan sonra kendisine görüş oluşturmaya çalıştığı ve fakat bu durumu uzun süre devam ettiremeyerek karşı-devrimin ağızyla devrimle saldırmaya başladığı açık bir gerçektir. Yıkıcılar aydın oportünizmi görüntüsünü gerçek durumlarını gizlemek için örtünmüşlerdir; fakat bununla, aynı zamanda bir yapıya, parti içindeki küçük-burjuva etkiye, sağlıca, sömürge köleliğinin ve aşiretçi-feodal yapının etkilerine hitap etmek istemişlerdir. Böylece örgüt içinde bozgunculuğu geliştirmeye çalışmışlar, proletarya partisinin devrimci anlayış ve ölçülerine ters düşen herşeyi daha başlangıcında iken karşı-devrimle hizmet eder ve o yolda ilerler hale getirmişlerdir.

Faşist-sömürgeci karşı-devrim, Partiyeye ve devrimle önemli güç katan temel özellikleri tersine çevirerek, devrimci ölçülerı yıkarak proletarya partisini ve ulusal kurtuluş devrimini yıkmak, tasfiye etmek istemiştir. Parti saflarında ortaya çıkan yıkıcı provakasyonun ana özelliği budur. Semir prokatorünün temel uğraşı, PKK'nin ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna yarattığı güçlü fedakarlık duygusunu yıkmak, devrimcileri kişisel ve ailesel çıkarlarını düşünen ve bunu Parti saflarında arayan kişiler haline getirmek üzerinde olmuştur. Türkiye tarihinde en güçlü biçimde Haki KAREY yoldaşı sosyal-şovenizme, burjuvazinin bu güçlü silahına vurulan darbe olan, PKK'ye ve Kürdistan devrimine büyük güç ve özellik katan proletarya enter-nasyonalizmi özelliğine karşın, düzenlenen 1977 Antep komplosuyla, PKK Hareketi yine ana yakın eller tarafından ve bu özelliğin tersine çevrilmesiyle yıkılmaya çalışılmıştır. Bu durumda, Antep komplosu, eski bilindiğinden çok daha geniş bir anlama, ince ve uzun süreli bir plana sahiptir. Günümüz yıkıcılığı, bu biçimde 1977 komplosu ve yıkıcılığıyla organik bir bağ taşımaktadır. Yine Parti içinde ortaya çıkan yıkıcılık, PKK'nin kişiler üzerindeki aileci, kabileci, gerici anlayışları yıkıp onları ulusallaştırması özelliğinin tersine çevrilmesi, kişilerin aileci ve kabileci gericilikle kamçılanıp provake edilmesi biçiminde şekillenmiştir. Bütün bunlar, karşı-devrimin partiyi ve devrimi yıkmakta kullandığı ve kullanmak isteyeceği bazı yöntemler.

Faşist-sömürgeci karşı-devrim

döneminde Parti saflarında ortaya çıkan yıkıcılık ve bozgunculuk, 1977 "Stërka Sor" komplosuyla başlayan ve "Tekoşin" provakasyonuyla devam eden düşmanın Partiyi kendi içinden yıkmak plan ve çabası- nın açık bir devamıdır. Ortaya çıkan devrimci gelişmeye ve mevcut siyasal koşullara denk düşen yöntem, araç ve biçimler kullanılmıştır. Bilinçli düşman faaliyeti, yani provakasyon, devrimci gelişme ortamında sarsılan ve ağır faşist-sömürgeci baskı ortamında bunalan devrimcilerin bu durumundan ve toplumsal yapıda varolan zayıflıklardan yararlanarak Parti saflarında yıkıcılığı ve bozgunculuğu geliştirmeye, kişileri Partiyeye ve devrimle karşı provake etmeye, topluma yaratılmış olan ulusal ve toplumsal çıkarlara yabancılaşmanın Parti içindeki etkilerini deriltmeye ve Partiyi bu biçimde yıkmaya çalışmıştır.

Durum özet olarak şöyledir: Devrimci bir pratik deney yaşamaması, devrimci bir yaşama miras olarak almaması ve çoğu devrimci gelişme ortamında, bundan etkilenerek mücadeleye katılmış olan devrimciler, 1978-80 siyasal çıkışını yarattığı politik-askeri-pratik ortamda eğitimsizliği nedeniyle geleceği yeterince göremeyerek, amartörlüğü ve illikliği aşamayarak, devrimci görevleri hakkında yerine getiremeyecek önemli bir sarsıntı geçirmişlerdir. Bu ortamda geliştirilen faşist-sömürgeci baskı ve saldırılar, devrimcilere ve halka karşı yürütülen savaş, devrimcilerdeki bu sarsıntıyı çeşitli biçimlerdeki bunalıma varırmıştır. Yakalanma ve şehit düşme biçimlerinin ciddi kayıplar esas olarak böyle bir ortamda verilmiştir. Partinin direniş temelinde geri çekilme biçimindeki kararı, doğru bir karar olarak devrimci bir rol oynamıştır. Bu, devrimci mücadele açısından yeni bir dönemin açılması demektir.

Dönemin başlangıcında hemen tüm devrimcilerde değişik oranlarda bunalım vardır. Gelecek yeterince görülememekte, ne olacağı konusunda endişeler taşınmaktadır. Yoğun devrimci pratikten kopan ve dar çalışma içine giren devrimcilerin hemen tümü, bu ortamda daha çok kendisini dinlemekte, düşünmekte, kişisel ihtiyaçlarının karşılanmasını istemektedir. Bazıları bunu devrimci hareketin ve mücadelenin çıkarlarıyla birleştirmeyi düşünür ve bu yönüyle çalışırken, bazıları da kişisel ihtiyaçlarını hiç bir kurala bağlı olmaksızın ödemekte, işi mücadeleye kaçınlığa varırmaktadır. Örgütücü, bu iki uç arasında serpilmiş durumdadır. Bu dönem, hem kişisel ve hem de örgütsel açıdan devrimciliğin en zayıf olduğu bir dönemdir. Örgüt, geleceğe ilişkin henüz açıklamalar yapmamış, görevler belirlemediği, kişileri, hem toplumsal zayıflığın etkisi ve hem de ortaya çıkmış olan birçok sorun altında bocalamakta, bunalımlı ve zayıf bir durumu yaşamaktadır. Görüldüğü gibi, bu yapı güçlü bir devrimci örgüt yaratmaya açık olduğu gibi, dağılma ve parçalanmaya da açıktır.

Düşman bu ortamda yararlanmaya çalışmış, hem dışardan ve hem de içerden faaliyetlerini en çok devrimcilerin zayıf bir durumda olduğu bu dönemde yoğunlaştırmıştır. İşkencehanelerde devrimcileri teslim almaya, cezaevlerinde devrimci örgütü bölge bölge, aşiret, kişi kişi bölmeye ve parçalamaya çalışmıştır. Dış alandaki Parti yapısı içinde düşmanın faaliyetleri de en çok bu dönemde hızlandırılmıştır. Kişilere, sorunlarına ve zayıflıklarına göre yaklaşmış, kişisel ihtiyaçlarını giderme ve rahat yaşam dürtüleri geliştirilerek, sorunlar ve olumsuzluklar abartılarak, Parti yapısı hakkında

kuşku yaratıcı haberler yayılarak, pratik yaşamış olaylar üzerinde dedikodu yapılarak, kişiler arasında basit uyumsuzluklar geliştirilerek, dedikoduculuk, didiştirme, çekıştirme, ahbab-çavuşluk, hemşehrilik, ailecilik, bölgelilik vb. örgüt içinde yaygınlaştırılarak, bunlar gibi binbir çeşit gerici ve düşmanca yöntemle basvurularak, kişilerin devrimcilikten ve Partiden uzaklaştırılmaya, kendine, arkadaşına ve partiye güvensiz hale getirilmeye, devrimci çalışmadan alınmaya, örgüt, bölge bölge, kişi kişi, bölünüp parçalanmaya çalışılmıştır. Öyle ki, örgüt kendi içinde provake edilmek, devrimciler birbirleriyle ve yine devrimci örgütlerle savaşır hale getirilmek istenmiştir. Bu zayıflık döneminde Semir provakatörünün yaptığı çalışmalar, dönemin özellikleri ve içinden çıkan toplumsal yapının etkileri ile de birlesince örgüt içindeki yıkıcı ve bozguncu provakasyonun temelini atmıştır.

Parti II. Konferansı örgüt içinde yeni bir dönem başlangıcı ve güçlü devrimci bir hamle olmuştur. Aynı dönemde yürütülen açık grevi eylemleri de Diyarbakır cezaevinde aynı işlevi görmüştür. Böylece cezaevlerinde Partiyeye ve devrimle sahip çıkan direniş mücadelesi yükselirken, dışarda da devrimci eğitim yoğunlaştırılmış ve daha güçlü bir mücadele yaratmak için hazırlık çalışmalarını hızlandırılmıştır. Böylece devrimci gelişme karşısında bir kez daha telaşa düşen düşman, devrimci hareketi sağlamaya ulaşmadıkla yıkmak, dağıtmak, etkisiz kılmak için karşı saldırılarını değişik yöntemlerle uygulamaya koymuştur. Cezaevlerinde daha tutuklandığı an teslim aldığı Şahin dönene dayananarak, tutuklu devrimciler içinde teslim olma ve pişmanlık gösterme eğilimini geliştirmeye çalışmıştır. Bu temelde teslim aldığı bir avuç haini örgütleyip tutuklu devrimciler arasında salmış, bunlara dayanarak ve dünyanı tanıdığı an vahşi baskı ve işkence yöntemlerini uygulayarak Partinin ve mücadelenin tutuklu önderlerini teslim alıp ajanlaştırmak ve böylece sömürgecilğe teslim olmuştur (dolayısıyla kendisini inkar ederek yıkılmış) bir örgüt yaratıp, PKK'yi buradan yıkmak istemiştir. Hatta devrimci önderleri teslim almayacağını anlayınca, onları "kaplan kafeslerine" koyup herşeyi ilhaklarını kesme ve onları adına sahte ihanet bildirileri yaynlama gibi zavallı yöntemlere bile basvurmaktan geri durmamıştır. Cezaevlerinde süren düşmanın bu yıkıcı faaliyetleriyle dolaysız ilişkisi içinde yurtdışında da yıkıcı faaliyet sürdürülmüş, örgüt kendi içinden parçalanmak, dağılmak ve yıkılmak istenmiştir. Semir provakatörü, örgütün devrimci gelişiminden duyduğu korkuyla faaliyetlerini hızlandırmış, devrimci çalışmaya engellemeye ve zayıflatmaya çalışmış, yukarıda belirlediğimiz çeşitli biçimlerle provake edilip Parti düşmanı haline getirilen güçlerle, küçük-burjuva kaçıklığına, özümsemeye ve aşiretçi-feodal yapıyı taşıma durumuna hitap edip örgüte karşı duruma getirdiği güçlerle ilişkilerini yoğunlaştırıp yıkıcı bir provakasyon, bir komplo hazırlığına girişmiştir.

Düşmanın Parti içinden yürüttüğü bu karşı-devrimci saldırıları karşı, Parti II. Kongresi ve Büyük Ölüm Orucu eylemi devrimci bir hamle olmuştur. Diyarbakır cezaevinde, başta Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR yoldaşlar olmak üzere, ona yakın Parti kadro ve savaşçısının şehit düştüğü direniş mücadelesi, Partinin ideolojik-politik çizgisini, direniş hatını böyle bir dönemde değiştiremez kalarak, düşman planlarını boşa çıkarmış, ihanet ve teslimiyetçiliği ölüme mahkum etmiştir.

Aynı dönemde toplanan Parti II. Kongresini, yıkıcılar ve provakatörler, Partinin dağıldığı ve parçalandığı zemin haline getirmek istemişlerdir. Buna göre komplo planları hazırlamışlar, bozgunculuğu teşvik ederek, gergin ve çekışmeli bir ortam yaratarak planlarını hayata geçirmeye çalışmışlardır. Ancak Parti liderliği tarafından izlenen doğru yöntemler ve harcanan etkin çabaların belirgin katkısıyla işi komplo planı işlemeye hale getirilmiş, boşa çıkarılmış, Kongre tarihi devrimci görevleri yerine getiren bir zemin olmuştur. Kongre, ülke içinde devrimci pratik çalışmalar geliştirilmesini karış altına alarak yıkıcı provakasyonun geleceğini karartmıştır. Kongre iradesiyle alınan örgütsel tedbirler, Parti yönetimini sağlam kılmış, yıkıcı ve provakatörlerin ellerini kollarını bağlamıştır. Böylece Partiyi içten yıkmayı hedefleyen düşman faaliyetleri önemli ölçüde etkisiz kılınmış, Partinin ideolojik-politik-pratik çizgisi değiştirilemez hale getirilmiştir.

Esas darbeyi yemiş ve planları bozulmuş olan PKK yıkıcılığı, son çırpışını 1983 baharında yapmıştır. Bütün PKK düşmanları hareketi geçirilerek, faşist-sömürgeci ordu, PKK kadro ve savaşçıları üzerine salınarak, Dev-Yolculuk ve Burkaycılık biçimindeki devrim tasfiyeciliği bütün gücüyle PKK üzerine gönderilerek, Avrupa Parti örgütü Semir provakatörü tarafından ele geçirilmeye ve Partiyeye karşı içten savaş açılmaya çalışılarak PKK'nin devrimci pratik mücadeleyi geliştirme çabaları engellenmek, başarısız kılınmak, PKK bölünüp parçalanmak, yıkılmak, PKK şahsında temsil edilir duruma gelmesi olan Kürdistan ve Türkiye devrimleri böyle bir dönemde tasfiye edilmek istenmiştir. Ancak PKK'nin izlediği doğru devrimci taktikler, liderliğinin doğru ve etkin çabaları, kadrolarının dirençliliği ile böyle çok yönlü düşman saldırıları yanlıp etkisiz kılınmış, düşman planları boşa çıkarılmış, gizli düşmanların gerçek yüzleri açık edilmiş, Parti birliği ve devrimci sağlamlaşma geliştirilip güçlendirilmiştir. Böyle devrimci sonuçların alınmasıyla ki, Dev-Yolculuk ve Burkaycılık biçimindeki devrim tasfiyeciliği yüzünü açığa vurmak ve devrimcileri açık yapma konusunda kalmıştır. Böyle devrimci sonuçların alınmasıyla ki, cezaevlerinde ve yurtdışında Parti içinde sürdürülen yıkıcı ve bozguncu provakasyon gerçek yüzünü açığa vurmak, faşist-sömürgeciliğin misilleri biçimindeki gerçek kimliğiyle ortaya çıkmak zorunda kalmıştır.

Faşist-sömürgeciliğin çeşitli yöntemlerle ve tüm gücüyle PKK'ye saldırdığı bir ortamda, bu saldırılarla dolaysız bağ içinde Parti içinde geliştirilmeye çalışan yıkıcılık ve bozgunculuk, Parti yapımızı ciddi bir biçimde sarsmış, önemli zararlar veren ve tehdit eden bir durum yaratmıştır. Olayın ciddiyeti ve tehlikesi, yıkıcı ve bozguncuların çokluğundan ya da gücünden değil, esas olarak Parti birliği içinde olan devrimcilerin büyük çoğunlukla görevlerine yeterince sahip çıkamamaları, zayıf durumda olmaları, Parti faaliyetlerini her alanda yeterince yürütememelerinden kaynaklanmıştır. Parti açısından durumu vahim kılan esas etken bu olmuştur. Öyle ki, bazı devrimciler, amartörlüğün ağır etkisi altında durgun bir yapı içine girmişler; geleceği yeterince göremeyen, geçmiş faaliyetlerini izah edemeyen, görev üstlenemeyen ya da üstlenmediği görevleri Parti anlayışıyla yeterince yerine getiremeyen, işleri çoğunlukla olurluna bırakıp bir seyirci gibi hareket eden, kendini eğitip ilerletmede hantal ve isteksiz davranan, bütün bunlarla Parti çalışmalarını zayıf bırakan ya da

engelleyen bir yapı sergilemişlerdir. Bu durum, Partinin gücünü zayıflatmış ve çalışmalarını zayıf bıraktığı gibi, Parti içindeki yıkıcılığa ve bozgunculuğa karşı mücadeleyi de zayıf bırakmış ve hatta belli bir dönem yıkıcı ve bozguncularla devrimciler arasındaki ayırım çizgisini, Parti ölçülerini köreltip yıkıcı ve provakatörlerin kendilerini gizleyebilmeleri ve faaliyet yürütmelerine için uygun bir ortam yaratmıştır. Yine bazı devrimciler, ileri devrimci sorumluluğa yeterince ulaşamamışlar, kendilerini Partinin ve mücadelenin sorumluları olarak görse de bu sorumlulukları gerçekleri yerine getirememişlerdir, fazla çaba harcamamışlar, kendilerini yormadık, mücadelenin kesin ihtiyaçları olan devrimciler eğitime ve örgütü güçlendirme çalışmasına yeterince katılmadık, kolay ve ucuz gelişme sağlayacaklarını sanmışlar, devrimciliğe adeta slogan düzeyinde ele alarak her şeyi Partinin gücü ve otoritesi yapar anlayışla hareket etmişler, örgütün iç yapısını etkileyecek peşin yargılarda bulunmuşlar, isabetli doğru tespitleri doğru yöntemlerle uygulamaya koymamışlar, çevrelerini ve Parti yapısını etkilemek için doğru ve yeterli çaba harcamamışlar, küçük-burjuva vb. etkilerden dolayı olumsuzlukları gösteren kişileri eğitmek, yeterli hale getirmek için çalışmak yerine sadece doğru belirlemeler yapıp pratikte onlardan uzaklaşmayı seçmişler, bütün bunlarla örgütü güçlendirmeye çalışmasına yeterince katılmadıkları gibi, örgüt içi bağları zayıflamasına, bazı kişilerin örgütün uzaklaşıp bozgunculuğa yönelmesi için uygun ortamın hazırlanmasına ve bundan da yıkıcılığını yararlanmasına yol açmışlardır. Besbelli ki bütün bunlar, eğitimsiz, yetersiz devrimciliğin durumudur, böylece devrimciler Partiyeye karşı yönelen düşman saldırılarına açık kapı bırakmış, yıkıcı ve bozguncu provakasyon bu durumdan ustaca yararlanmışlardır.

Özetlersek, geçtiğimiz üç-dört yıl içinde, dışarda faşist-sömürgeci karşı-devrimle amansız bir mücadele içinde olduğu gibi, Parti içinde de karşı-devrimin uzantılarına ve etkilerine karşı yoğun bir mücadele yürütülmüştür. Parti içinde iki güç biribirleriyle amansız mücadele etmiş, Parti içi gelişmeleri bu mücadele belirlemiştir. Bunlardan birincisi; proleter devrimcilik ve devrimci ulusal kurtuluşçuluk, ikincisi ise; yıkıcı ve bozguncu tasfiyecilik. Toplumsal köken olarak, birincisi proletaryanın ve emekçi kitlelerin eğitimi, ikincisi ise; arkasında provakatörlerin yer aldığı, sömürgeci kapitalizm ve aşiretçi-feodal yapı tarafından koşullandırılan, ulusal özümsemenin ve aşiretçi-feodal gericiğin ağır etkisinde olan küçük-burjuvazinin eğilimidir. Birincisi, daha güçlü çalışma ve yığıt eylemcilik ile Partinin korunması ve güçlendirilmesini hedeflemiş, ikincisi ise; rahat yaşam arama, kaçıklık, teslimiyet, ihanet biçimleriyle Parti yıkıcılığı olmuştur. Birincisi; kendisini eğitip yenileyerek ülke zemininde örgüt ve mücadelenin geliştirilmesi biçiminde ortaya çıkmış, ikincisi ise; örgütün mücadele zemininden kopartılması ve Avrupa'ya taşınarak tasfiye edilmesi biçiminde tezahür etmiştir. Birincisi; ideolojik-politik çizgisiyle ve devrimci geçmişleyle PKK'nin yaşatılması ve geliştirilmesi, ikincisi ise; PKK içine sızmış düşman etkisi ve toplumdaki gericiğin Parti içinde tezahür etmesidir. Birincisi; devrim ve devrimciliğin temsil edilmesi, ikincisi ise; devrimin tasfiye edilmesi ve karşı-devrimin ta kendisidir. Dolayısıyla bu iki güç arasında süren mücadele, devrim ve karşı-devrim arasında süren şiddetli mücadelenin örgütüne yansımaları ya da örgüt içindeki

Avrupa zemininde son dönemlerde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve önderi PKK'ye yönelik saldırılar daha da hız kazandı. Geçmişten beri Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine çeşitli biçimlerde saldırılar, onun haklı özünü bulandırmak için çaba yürüten Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şoven çevreler bu saldırıların daha üst boyutlara sıçratır, PKK Hareketini ülke ve dünya kamuoyundan tecrit çabalarını artırır ve hatta bu yolda ihbarcılık yapar konuma düşerken, bunlara bir de TAZ (Tageszeitung) gazetesi katıldı.

Bütün bu çevreler, İsveç'te bir ajan-provokatörün bir ulusal kurtuluş savaşçı tarafından cezalandırılması eylemini PKK'ye malederek, onu, "terörist", "karşı devrimci hizmet eden", "fikir özgürlüğünü reddederken kendisinden ayrılanlara karşı şiddet kullanan" ve böylelikle "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Davasına ve Türkiye devrimine zarar veren" (1), "cuntanın işini kolaylaştıran" vs. bir güç olarak suçlamaya kalktı ve PKK'yi emperyalist güçlere hedef göstererek "Kürdistanlı kitlelerin ondan korunması", yani kitlelere bağının koparılması için teşhir ve tecrit çabalarını artırmaları çağrısında bulundular.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin içten ve dıştan çok yönlü tasfiye ve imha uygulamalarına maruz bırakıldığı, Avrupa emperyalistlerinin PKK'nin teşhir ve tecriti doğrultusunda çabalarına hız verdiği bir dönemde, kendisini "devrimci, sosyalist, demokrat" olarak adlandıran bu çevrelerin de aynı koruya katılmaları, PKK'yi ihbar ed konuma düşmeleri ve yalnızca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için değil, aynı zamanda Türkiye devrimi açısından da çok ciddi bir tehlike arzeden tasfiyecilik eğiliminin gerçek yüzünü görmeyi reddederken, ajan-provokatörlerle sahip çıkarımları son derece düşündürücü ve halklarımız açısından esef vericidir.

İlk ortaya çıktığı günden bugüne kadar PKK Hareketine ve onun direniş çizgisine karşı mücadeleyi temel bir politika olarak benimseyen Kürt küçük-burjuva reformistleri, her türlü çabaya rağmen ısrarla sürdürdükleri bu politikayla bugün çok tehlikeli bir noktaya gelmiş bulunmaktadır. Kürdistan halkının özgüvenine güven-siz, kurtuluşu şu veya bu güce yamanmakta bulan bu çevreler, 12 Eylül sonrası dönemde kapağı atıldıkları Avrupa'da çeşitli güçlerle çok tehlikeli ilişkiler içine girecek sosyal-demokrasinin Kürdistan'a yönelik po-

HİÇBİR DEMOGOJİ DÜNYA İLERİCİ KAMUOYUNUN KUKM'NE DESTEĞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

litikalarının basit bir aracı durumuna gelmişlerdir. Bağımsızlık çizgisine ve direniş politikaya her türlü karşı koysa, Kürdistan'a otonomi sağlama ve üstelik bunu da kendi öz güçleriyle değil, Kürdistan üzerinde karanlık emeller güden çeşitli güçlerin desteğiyle elde etme çabaları, onları giderek daha çok KUKM'ne ve ondan derinden saldırmaya, bu yolda niteliği ne olursa olsun her türlü güle birleşmeye götürmüştür. Bu anlayışa onlar, direniş mücadelesinin engellenmesi için, Kürdistan halkının düşmanlarına çağrı bulunacak, sömürgeciliğin hizmetindeki ajan-provokatörleri savunup koruyacak kadar tehlikeli durumlara düşebilmişlerdir. Son eylem etrafında yaratmaya çalıştıkları fırtına tamamen bu niteliklerinden kaynaklanan ve hiç bir biçimde Kürdistan halkına hizmet etmeyen olumsuz bir çabadan öte bir anlam taşımamaktadır. Onlar, "yurtsever" olarak nitelikleri bir ajan-provokatöre sahip çıkar ve PKK Hareketini hedef olarak gösterip teşhir ve tecrit etmeye çalışırken, niyetleri ne olursa olsun, sömürgeci faşist cuntanın amaçlarıyla birleşmiş, onun ulusal direniş mücadelemize yönelik saldırı ve komplolarına güç vermişlerdir.

Çeşitli sosyal-şoven güçler de son dönemlerde PKK Hareketine yönelen bu saldırılar içinde ya bizzat yer almış ve ajan-provokatörleri koruyup, aklamaya çalışan bir tutum takınmış, ya da ehven-i şerci bir tutumla bu tür saldırıların pasif birer savunucusu durumuna düşmüşlerdir. Hiçbir zaman Kürdistan halkının bağımsız örgütlenmesini ve kendi kaderini tayin hakkını gerçekce savunmamış, Kemalizmin inkarçı mantığının ağır etkisi altındaki bu güçler, cunta sonrası dönemde tüm şiddetliye esen tasfiyecilik rüzgarının üzerlerinde yarattığı tahribatla kendi halklarına karşı temel görevlerini bile neredeyse sırt çevirir bir duruma gelmişlerdir. Bütün umutlarını 1988 seçimlerine bağlayan, bu seçimlerde çeşitli burjuva çevrelerle

işbirliği halinde iktidara alternatif olarak Türkiye'ye "demokrasi" getirecekleri iddiasında olan bu güçler de Kürt küçük-burjuva reformistleri gibi, PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen direniş mücadelesinin seçimi tehlikeye sokacağı ve yeniden kızgın bir ortam yaratacağı düşüncesiyle direniş mücadelesine saldırıya ve provakasyon hareketine kol-kanat germektedirler. Bütün bağlantıları ve amaçları gözler önüne serilmiş olan, doğrudan faşist cuntanın bir uzantısı olarak halkımızın başına bir hançer gibi saplanmak istenen provakasyon hareketinin gerçek yüzünü görmekte ve ona destek vermekte ısrar eden bu güçler, bu tutumlarıyla yalnız PKK Hareketine ve KUKM'ne değil, Türkiye halkının geleceğine de zarar vermektedirler.

PKK Hareketine yönelik saldırı kervanına son dönemlerde, TAZ (Tageszeitung) gazetesi de katıldı. TAZ, 28.7.1984 tarihinde "provakatörlerle hesaplaşın" başlığı altında ve tam bir çabada sayfası olarak yayınladığı bir yazıda, Kürt küçük-burjuva reformist güçleri ile sosyal-şoven bazı hareketlerin iddialarıyla çıkışın ve Semir halinin görüşlerine de yer veren yorumlar yayınladı ve PKK Hareketini Alman devletine bir hedef olarak gösterir tutuma girdi. TAZ görüşlerini, adını açıklamadığı bazı güçlere dayandırdı. Her ne kadar açık isimler verilmiş de olsa, bu "kaynak"ların kimler olduğu yoruma yer veremeyecek kadar açıktır ve devrimci-demokratik kamuoyu bunları tanıma zorluk çekmemektedir.

PKK Hareketinin yeniden ülke zemininde direniş mücadelesini yükselttiği bir dönemde, bu direniş hareketinden rahatsız olan ve PKK'ye karşı haşlı seferlerine girişen çeşitli güçlere TAZ'ın da eşlik etmesi ilginçtir. Bu tavırın şüphesiz ki derin bazı temelleri vardır ve yine bazı çevrelerin çıkarlarını sözcülüğü yapılmaktadır. Yoksa, bugüne kadar kendini adeta zorla gazete sayfalarına

geçiren görkemli Diyarbakır Direnişleri ve Avrupa'daki bazı eylemler dışında Kürdistan sorununa sayfalarında yer vermemiş ve kamuoyunu bu konuda bilgilendirme sorumluluğunu duymamış bir gazetenin, şimdi birdenbire bir sayfa dolusu küfür ve çarpıtmayı sayfalarna getirmesi, PKK Hareketini Avrupa kamuoyundan tecrit etmeye çaba sarfetmesi başka nasıl açıklanabilir?

Avrupa sosyal-demokrasisinin geçmişten ya yana Kürdistan sorunu ile yakından ilgilendiği, ortaya çıkan gelişmelere anında müdahale ederek, bu gelişmeleri rayından sapırmak ve kendine hizmet ede hale getirmek istediği bilinmektedir. Doğu ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkan mücadele özünden boşaltmada oldukça başarılı olan, Güney Kürdistan'da Talabani, Doğu Kürdistan'da ise Kasimilü eylemleri kendi politikalarını hayata geçiren Avrupa sosyal-demokrasisi, şimdi de bütün gücünü Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen mücadeleyi durdurmaya ve kendi çıkarlarına hizmet edecek bazı güçlerin damgasını mücadeleye vurmaya çalışmaktadır. Tüm çabasına rağmen direnişçi çizgiden vazgeçemediği ve kendi uzantısı haline getiremediği PKK Hareketine karşı şimdi çeşitli güçleri besleyip geliştirmekte ve PKK önderliğindeki direniş mücadelesinin ezilmesi için çok yönlü çabalar yürütmektedir. Ülke zemininde Türk faşist cuntasının imha politikasının en büyük destekçisi olurken, Avrupa zemininde de gelişmenin önüne çeşitli engeller çıkarmakta, bu engeller ve karalamalarla PKK Hareketini yıpratmaya çalışırken, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şoven bazı güçleri de, her türlü araçla besleyerek devrimci Hareketin üzerine salmakta, bu koruya günden güne yeni çatlak sesler eklemektedir.

Ancak, gerek sosyal-demokrasiden ve gerekse başka güçlerden kaynaklansın, Kürdistan halkının haklı özlemlerine ve bu özlemlerin yılmaz

savunucusu PKK Hareketine yönelik tüm saldırılar halkımızın direniş mücadelesinin çekilten duvarına çarparak yerle bir olmakta, ıplığı pazara çıkmış bu politikalar halkımız arasında olduğu gibi, ilerici dünya kamuoyunda da rağbet görmemektedir. PKK Hareketinin önderliğinde halkımızın sergilediği direniş mücadelesinin görkemliliği sağduyu sahibi tüm insanlığı bu tür oyunlara karşı tavrı almayı itmektedir. Nitekim TAZ gazetesinde yer alan, kendisine "demokrat" diyen TAZ için bir talihsizlik olarak nitelendirilebilecek değerlendirmelere karşı yalnızca Türkiye ve Kürdistanlı devrimci ve yurtseverler değil, Alman devrimci-demokratlar da seslerini yükseltmiş, TAZ'ın bu tutumunu protesto etmişlerdir. TAZ gazetesinin de bazılarında sayfalarda yer vermek zorunda kaldığı çok sayıda protesto mektubu gönderilmiş, Alman ilercileri TAZ'ı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı daha tutarlı tavrı takınmaya ve halkımızın mücadelesini kavramaya çağırılmışlardır. Kürdistan'ın bağında yüzünlürlar bir yara gibi kanayan teslimiyet ve ihanete karşı mücadeletin haklılığı ve zorunluluğunu dile getiren bazı mektuplarda, Kürdistan halkı için direniş ve teslimiyet dışında üçüncü bir yolun olmadığı, kendisine demokratı diyenlerin direnişin yanında saf tutması gerektiği açıkça vurgulanmış, TAZ gazetesi, sayfalarda KUKM'ne düşman anlayışlara değil, bu mücadeleden haklılığını yer vermede ve enternasyonalist dayanışmasını göstermede çağırılmıştır. Şüphesiz ki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu canalcı geçirecinin çeşitli Alman demokratlarının da açıkça görülmesi olmasın ve bu mücadeleye yönelik düşmanca tavırların Alman halkı içerisinde de tepkiyle karşılanmasın olumlu ve gelecek açısından güven verici bir durumdur.

Son olarak günü belitelim ki, hiç bir saldırı ve karalama PKK önderliğindeki Kürdistan halkının ulusal direniş savaşına gölge düşüremeyecek, halkımız tüm bu saldırılar yerle bir ederek devrim yolunda ilerlemesine devam edecektir. 15 Ağustos'ta yakılmış olan mücadele alevi tüm Kürdistan'ı sararak halkımızı bağımsızlık ve özgürlük yolunda topyekün ayağa kaldıracak, bu haklı ve soylu mücadele dünya halklarının enternasyonalist desteğini her geçen gün daha çok kazanacaktır.

DOĞRU YOLDA

biçimidir. Bu mücadeleden Parti ve devrim başanlı çıkması, provakatör ve yıkıcı Parti düşmanlarını etkisiz kılarak, devrimci parti birliğini ve pratik iş yapma gücünü sağlamayı başarmıştır. Bu mücadeleden önemli sonuçlar ve ciddi dersler çıkarmış, bu temelde Parti için eğitim ve örgütsel sağlamlaşma geliştirilmiştir. Başarı, zorlu ve çetin bir mücadeleyle kazanılmıştır; Partili her devrimcinin bu zorlukları bilmesi, böyle bir mücadele deneyimi iyice özümseyerek kendini eğitmesi, donatması gerekir.

Kompro ve provakasyon, yıkıcılık ve bozgunculuk devrimci tutumla, Partinin yürüttüğü doğru ve etkin devrimci çalışmayla alt edilmiştir. Herseyden önce, teorik çalışma yoğunlaştırılmış, Parti ilkeleri ve politikaları, Parti tarihi, yaşanan dönemin ayrıca özellikleri ve devrimci görevler, mücadelenin geleceği ve Partinin görevleri ayrıntılı olarak incelenip kadrolara sunulmuş, bu temelde bütün devrimcilerden kendilerini eğitmeleri, yenilemeleri, proleter ve profesyonel devrimcileye ulaşmaları istenmiştir. Bu, Partinin ve devrimcilerin ideolojik olarak donatılması, karşı-devrimden ve başka sınıf etkilerinden gelecek, doğacak saldırılara karşı, devrimci açıdan güçlendirilmesi demektir. Buna ulaşmak için, ayrım yapılmaksızın ve ara verilmeksizin değişik yöntemlerle sürdürülen

eğitim çalışmaları, tartışma ve toplantılar sürekli kılınmıştır. İkinci olarak, örgütsel sağlamlaşma çalışması yürütülmüş, biri Konferans ve diğeri Kongre olmak üzere iki resmi ve büyük toplantı yapılmıştır. Böylece kadrolar sorumluluğa davet edilmiş, sorunlar ve görevler resmen tartışılıp kararlaştırılmış, Parti birliği ve örgütsel sağlamlaşma geliştirilmiştir. Bu çalışmalarla, gerçekçi tutum ve alınan örgütsel tedbirlerle, Partiyi dağıtmak ve parçalamak isteyen düşman saldırılarına karşı örgüt ve devrimciler hazırlanıp güçlendirilmiştir. Üçüncü olarak, pratik çalışmada doğru ve etkin yöntemler uygulanmıştır. Dönem bir hazırlık dönemi olarak ele alınmış, yeni güçlerle Parti yapısının sürekli genişletilmesine ve sürekli devrimci gelişme sağlanmasına özen gösterilmiş, olanaklar zorlanarak herkesin kendisini eğitip güçlendirmesinin yolları bulunmaya çalışılmış, her türlü olumsuz davranışın karşısına devrimci tutum çıkarılmış, esnek ve sabırlı davranılmış, kesin sonuca ulaşmadıkça kimseye açık savaşa girilmemesi esas alınmıştır. Böylece, provakasyonun kendini gizleme ve örgüti kendi içinde savaştırma planı boşa çıkarılmış, öne sürülen gölgelerle savaşılmamaya ve gerçek tehlikeli düşman açığa çıkarılarak ona karşı örgüt bütünlüğü halinde savaşılmaya özen gösterilmiştir. Bütün bu yöntemler, böylece sürdürü-

len mücadele düşmanın açığa çıkarılması, örgütün en az zarar görmesi, birliğin ve sağlamlığın geliştirilmesi, yıkıcı ve bozguncu provakasyonun alt edilmesi sonucunu doğurmuştur. Burada, bütün bu çalışmalara yön verip güç katan, devrimci direnişleriyle Partiyi yıkılmak kulan, düşman komplolarını en zor alanda, en erkenden, herseylerini vererek boşa çıkaran cezaevi direnişçilerinin örgüt için belirgin yer ve mücadelelerini belirtmek gerekir.

Parti Merkezi, hem Konferans'a sunduğu Politik Rapor'da ve hem de Kongre'ye sunduğu Çalışma Raporu'nda örgütsel soruna ve örgüt içi duruma dikkat çekmiş, o zamanki düzeyiyle örgüt içi mücadeleyi kadrolara ve kitlelere açıklama, yetersiz ve hatalı devrimciliği, Partiyi yabancı ve karşı tutumları eleştirmiş, doğru yolu göstererek tüm Partilileri bu yolda yürümeye davet etmiştir. Yine örgüt içi mücadelelen kıstıştı ortamdaki bu mücadelelen araçları olarak, kuruluşundan itibaren Parti için gelişmeleri, Parti için yapılması, Partiyi karşı içinden yürütülen düşman faaliyetlerini, yıkıcı ve bozguncu provakasyonun toplumsal temellerini, ideolojik-politik ve örgütsel anlamını, buna karşı yürütülen mücadelenin durumunu açıklayan raporlar hazırlayıp örgüte sunmuş, böylece Partiyi devrimci temellerdeki birliği güçlendirmeye çağırarak mücadeleyi tüm Partiyi maletmiştir. Parti Merkez Komitesi, Şubat 1984 toplantısında, örgüt içi gelişmeleri yeniden ele almış, ortaya çıkan

sonuçları da dikkate alarak yıkıcı ve bozguncu provakasyonun toplumsal köklerini, bilinçli düşman faaliyetini, dış dayanaklarını, ortaya çıkışı ve gelişimini, amaçları, kullandığı yöntemleri incelemiş, karşı-devrimin bu faaliyetine karşı yürütülen devrimci mücadeleyi ve ortaya çıkarılan sonuçları irdeleyerek devrimci tutumunu belirlemiştir. Ayrıca, geçtiğimiz dönemde değişik biçimlerde Parti çalışmalarını engelleyen, Partiyi karşı mücadele eder konuma giren, yıkıcılığa ve bozgunculuğa yetersiz bilinç nedeniyle katılan ya da kendisinden yararlanılmasına olanak veren ve fakat bütün bunları kavrayarak Parti saflarında mücadele eden devrimcileri, kendilerini eğitip yenileyerek Parti gerçekliğine ulaşmaya çağırması; yıkıcı ve bozguncu provakasyondan kişisel zarar gören devrimcileri, gerçeği kavrayarak bu durumu sorun yapmaktan uzaklaşıp Parti çalışmalarına daha güçlü katılmaya çağırması; tüm Partilileri yürütülen örgüt içi mücadele karşısında kendi durumlarını değerlendirmeye, bu mücadeleyi yeterince özümseyip gerekli sonuç ve dersleri çıkarmaya, bu temelde Parti birliğini ve örgütsel sağlamlaşmayı ilerletmeye çağırması görerek belirlemiştir. Böylece yıkıcılık ve bozgunculuğun örgüt içindeki etkilerini gidermeyi ve silmeyi, buna açık kapı bırakan ve örgüt içinde izlerini sürdüren yetersiz devrimciliği, durgunluk, zayıflık, duyarsızlık, kuralızsızlık, çekingenlik, ölücsüzlük, dikkatsizlik, vb. biçimlerdeki sömürge köleliğini

devrim hareketi içindeki belirtilerini yoketmeyi hedeflemiştir. Bu temelde, Kongre'nin yönelimi olan ülke içinde pratik-örgütsel çalışmayı geliştirme doğrultusunda atılan adımları, sağladığı bu kazanımlara da dayanarak daha da ilerletmeyi gerekli görmüştür.

İçine girilen pratik-örgütsel çalışma, yürütülen pratik devrimci mücadele ileri bir durumdur. Böyle bir durum, Partimizin doğru yolda yürümeyi bilmesi sonucunda ortaya çıkmıştır. PKK, her dönemde olduğu gibi geçtiğimiz dönemde de doğru yolda yürümeyi bilmiş, en bunalımlı ortamdaki doğru devrimci çıkış yolunu kadrolara ve kitlelere göstermiş, Kürdistan ve Türkiye devrimciliğinin doğru yolda yürümeyi için elinden geleni yapmıştır. Ülke zemininde pratik mücadeleyi geliştirme çalışması, doğru devrimci yolda yürümeyi yeni bir adımdır. Bu adım, cezaevi direnişleriyle ve faşizme karşı yönelen kitle protestolarıyla tam bir uyum içinde ve bunlarla birleşen devrimciliğin güçlü bir devrim hareketi yaratabileceği mevcut elverişli koşullardan açıkça görülmektedir.

Doğru yolda yürümeyi bilen Partinin devrimci yolundan yürümek, ruhen, fikren ve yaşamsal olarak gerçek PKK'ye ulaşmak, devrimci pratik ve örgütsel görevleri doğru ve etkin bir çalışma ile başarmak tek devrimci tutum ve bütün devrimciler için vazgeçilmez görevdir.

20 Haziran 1984
Hoşnav

PARTİZANIN MEKTUBU

Binlerce yıllık sömürge tarihine ve TC'nin son altmış yılı aşkın en sinsi ve gaddarca uygulamalarına rağmen, özüne, yani milli değerlerimize yabancılaşmıyıp yabancılaştırmıyıp yörelerimizden biri de Şemdinli'dir. Özellikle Türk sömürgecilerinin en tahripkar uygulamalarına rağmen özünü korumasını başarmış olan yöredeki halkımız, artık bu özünü bir daha hiç kaybetmeyeceği tam aksine hergün daha da geliştirebileceği ve anlam kazandırabileceği tarihi bir döneme kadar getirmeyi başarmıştır. Bu dönem, proletaryanın ideolojik-politik ve örgütsel önderliğine girilen ulusal kurtuluş dönemine ulaşmış olan, milli özün ve milli değerlerin ulusal devrimci bir nitelik kazanarak geliştiği bir dönemdir. Bu dönem, tarihimizin başaşağı gidişinin durdurulduğu ve esas doğrultusunu bulduğu tam on yılı geride bırakmış bulunmaktadır.

Üç sömürgeci ülkenin tüm alçakça uygulamalarına tanık olan yöredeki halkımız yine her üç parçadaki tüm ulusal hareketlerin yanını ve destek bulduğu bir halk gerçekliğidir. Yine bu gerçekliğe bağlı olarak, ulusal parçalanmışlığımızın en çok acılarını gören ve halen de bu parçalanmışlığın adeta merkezi olan yöremiz durumundadır. Hatta yöredeki halkın bir çoğu sadece faşist Türk sömürgecilerinin değil, diğer sömürgeci ülkelerde de yaşayarak halkımıza yönelik bütün saldırıların yaşamış gibidir. Sadece bununla da kalmayan olumsuzluklara, Güney Kürdistan'daki ilkel-milliyetçi burjuva ve küçük-burjuva önderliklerinin bütün dağatıcı, bölücü ve parçalayıcı olumsuzluklarının da yine en acı sonuçlarına tanık olmuştur.

Kısacası, Şemdinli sömürge ve parçalanmışlık statüsünden kaynaklanan geri kalmışlığı, ekonomik sosyal, toplumsal, siyasal vb. tüm biçimlerini derinden yaşamakta olan, çağa ulaşmanın en çok hasretini çeken yörelerden biri olmaktadır.

Ülkemizin genelinde olduğu gibi Şemdinli yöresinde de faşist Türk sömürgecilerinin karşı-devrimci faaliyetleri yoğunlaşmıştır. "Türkleştirme" politikasını elli yıldır uygulamalarına rağmen, fazla başarılın olamayan faşist cunta yetkilileri, köylerde yoğun olarak okul yapımını sürdürmektedirler. "Okuma-yazma seferberliği" adı altında halkımıza "boyun eğdirme ve Türkleştirme seferberliği" olarak bilinen bu savaş tam bir sahtekarlıkla sürdürülmektedir. Bununla da yetinmeyen cunta yetkililerinin geliştirdikleri yeni yeni oyunları daha da kapsamlı ve anlamlıdır. Beş-altı hanelik bir köye okul adı altında yapıları en esasta karakollardır. Sürdürmekte olduğu savaş hazırlıklarının bir sonucu olarak yoğunlaştırdığı bu yeni "okulların" yapım planı da karakollara tamamen uygun olarak düzenlenmektedir.

Türk sömürgecilerinin yıllardır halkımıza ölüme ve açlığa yüzüne bırakarak, bu da yetmiyormuş gibi, her fırsatta soyup talan ettiği bilinmektedir. Ülkemizi işgal ettikten bu yana her zaman "sağlık ve

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLERİNİN ŞEMDİNLİ'DEKİ SON FAALİYETLERİ NEYİ AMAÇLIYOR?

diğer sosyal hizmetleri"ni ya "ihmal etmiş" yeyahutta tamamen politik amaçlarla yapmışlardır. Eğer bir okul ile ya da bir sağlık ocağı veya elektrik, su, yol, vb. yatırım ile orada örgütlenebilecek ve mevcut örgütlenmesini mukemmelleştirecekse, laf olsun diye oraya boş bir baraka dikerler. Çoğunlukla da su gelmesi gereken yerde yol, yol gelmesi gereken yerde bir başka şey yaparlar. Faşist askeri cuntanın başvurduğu sahtekarlıklardan bir diğerine de yine bu alanda rastlamaktayız. "Hizmet" adı altında, son aylarda köylere bir iki torba çimento gönderilmekte, beş-on tane plastik boru getirilip masraf da köylülerden toplanmaktadır. Daha sonra ise "su getireceğiz" denilip, yoksul köylü halk içinde alıkonularak angarya usulü çalıştırılmaktadır. Tüm bunlar sonunda eğer bu eziyet kazara köye bir çeşme getirmekle sonuçlanırsa, işin sonu çoğu zaman memurlara çekirtilen bir nutukla tamamlanmaya çalışılmaktadır. "Biliyoruz bugüne kadar ihmal edilindi, bundan sonra artık yepyeni bir gidiş vardır. İhmal edilmeyeceksiniz. Devletten ne tür istekleriniz olursa hemen bildirin, mümkün olan esirgenmez, ancak hizmet karşılıklı olur. Nasıl ki devlet vatandaşlara hizmet etmek zorunda ise, sizler de devlete birer vatandaş olarak çeşitli konularda yardımcı olmalısınız. Sizin de devleti desteklemeniz ve düşmanlarına karşı verdiğiniz savaşta devletinizi desteklemeniz ve korumanız gerekir..." Denilebilir ki, genelde olduğu gibi bu alanda da "hizmet projeleri" adı altında kalplere ve kafalara sızma projeleri uygulanmaktadır.

Propaganda faaliyetini daha da ileri götüren cunta yetkilileri, bu kez de -yine egemen güçlerin klasik bir sahtekarlığı olan- islam dinini kalkan olarak kullanmaktadır. Fakat bu düzenbazlığa o kadar aşaklık ve zavalıca başvurulmaktadır ki, adeta islamın bir şartı da TC'nin yaşatılmasıymış gibi bir mantıklı konuşulmaktadır. Yöredeki bir imamın cunta namazlarından aktardığımız şu ifadeleri, bu kesimin ve dinin cunta tarafından nasıl kullanıldığını açıkça göstermiyor mu?

"...Tarih boyunca islamiyeti koruyup geliştiren islam Türk devleti, aynı görevini bugün daha fazla yerine getirmektedir. (Örneğin Türk Holdinglerinin Arap ülkelerindeki turistik otel vb. inşaat faaliyetleri) İslamın birliği ve kardeşliğinin koruyucu ve güvencesi bugün sadece TC'dir..." "Mademki durum budur, o zaman islamı islama karşı kıskırtmak, yani siz müslümanları islam Türk devletine karşı kıskırtmak isteyen kâfirlere asla kanmayın. Çünkü bilirsiniz ki, Türk islam devleti olmadan islamiyetin varlığı düşünülemez. Bunu çok iyi bilen kâfirler, işe önce Türk devletini bilmek ve parçalamaktan başlamaktadırlar. Unutmayın ki, islam karşı savaşmak yüce Allahın başışlamayacağı bir günahdır. Kâfirlere ortak olmayın, onları geldiğinde yakalayıp islam adaletine teslim edin..."

Yapılan bunca propagandanın esas politik hedefini bulması ve "istenilen sonucu" vermesi için, alay komutanları, valiler, tabur komutanları ile bölük komutanları düzeyinde "özel toplantılar" düzenlenmektedir. Toplantıların kapsamı, daha dar tutulmakta ve sadece muhtarlarla "kısmen güvenilen" köy yaşlıları çağrılmaktadır. Yine "Hakkari ve Şark bölgesinde"

yürütülmekte olan bölücü faaliyet tanıtıldıktan sonra "APOCU çetelerinin" tüm Hakkari'de ve Şemdinli'de yürütmekte olduğu "yıkıcı ve haince faaliyetler" tanıtılmaktadır. Apoculann her tarafta gizli yerler yaptıklarını belirten Hakkari Valisi: "Örneğin Şemdinli'nin Zerren köyünde yaptıkları böyle bir yer dostların aktif çabasıyla bulunmuştur. Sizin de köylerinizi yakın yerlerde yapacak olurlarsa haber verin..." demek suretiyle bütün sıkıntısını ifade ediyordu.

Yine, yoğun bir ajan-muhbir ağı örgütlemeye çalışan faşist-sömürgeciler, artık bütün devlet mekanizmasını bu doğrultuda işletmektedirler. Müftülük, ilköğretim, sınıma-savaş, sağlık ocağı vd. tüm daireler esasen bu faaliyete katkıları oranında işlerlik ve destek bulmaktadır. Gelişmelere karşı pek etkili olmadıklarını görünce bu sefer de, dışardan Şemdinli'ye dinar alıcısı, sinnetçi, hazine arayıcısı, antikacı vb. sıfatlarla ajanlar sokulmakta ve yurtsever halkımız içine salınmaktadır. Çoğunlukla da Kürtçe bilen bu hainlerin devrimcilerden farklı olduğunu hemen anlayan halkımız ise; "şu köpeklerinize sahip olun" dercesine bunları tekme-tokatla kovalamakta veya yakalayıp devrimcilerle teslim etmektedir.

Sömürgeci faşistler örgütlenmek için ülkemizde yaşanan toplumsal parçalanmışlıktan yararlanmaya çalışmaktadırlar. Merkezi birliği dağıtmış olan çeşitli aşiret topluluklarını kendilerine bağladıkları bir veya birkaç hainin önderliğinde zorla örgütleyip milis ve milisbaşıları halinde devrime karşı çıkarmak istemektedirler. Bu konuda başanlı sonuçlar almak için ise henüz mücadelemizin politik gücünü tanımayan bazı bilinciz hainleri erkenden karşıma çıkar-maya ve bu hainler vasıtasıyla halk içinde inançsızlığı, ilgisizliği, korku ve tedirginliği yaymaya çalışmaktadırlar.

Cunta öncesi dönemde "MHP" gibi çeşitli sivil-faşist odaklara yapılan faşist propaganda ve yönetilen faşistleştirme faaliyeti bugün sadece militarist ordu mühimraklarına yürütülmektedir. Şemdinli taburuna bağlı olarak faaliyet yürüten faşist ise öğretmenleri Tabur komutanınca yönlendirilmektedirler.

Politik çalışmalarının sadece bir bölümünü aktardığımız bu olaylara geçen aylarda İran'lı yetkililere karşı mahalli cunta yetkililerinin sahnellediği bir oyunu da ekleyelim. İran sınır yetkililerinden bir heyet Şemdinli taburuna davet edilerek (biri Binbaşı, biri Yüzbaşı, iki Assubay ve beş Pastar'dan oluşuyor) kendileriyle çeşitli görüşmeler yapıyor. Görüşmelerde vanlıan sonuçlardan biri de öğrenildiğine göre suçluların iadesi karan oluyor. Tam bu esnada güya tesadüfmişcesine İran'dan Türkiye'ye kaçarak sığınma hakkı isteyen rejim karşıtı bir grubun geldiği haberi verilir. Hemen harekete geçen faşist Türk yetkilileri bu grubun tereddütsüz İran yetkililerine teslim eder. Faşist Türk yetkilileri tezgahladıkları bu oyunla İran yönetiminin Türkiye'nin CIA ile işbirliği içinde Kuzey-Batı Kürdistan'da kurduğu karşı-devrim üslerinde yönetim aleyhinde komplo kurma iddiasını geçersiz kilmaya ve bu ülke yönetimlerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı ortak tutum içine çekmeye çalışmıştır. Yoksa Van'da

Devamı 23. Sayfada

"... ASLINDA BİZİM İÇİN TEK BİR YOL VARDIR: O DA GELİP SİZE KATILMAKTIR.."

Grubumuz o gün çalışma yapacağımız alana doğru yönelirken, her zamankinden farklı olarak içimde merakla kanışık bir endişe vardı. Çünkü gittiğimiz alanda daha önce devrimci siyasal çalışma hiç yapılmamıştı. Halkın bizi nasıl karşılayacağını bilmiyorduk. Endişem burdan kaynaklanıyordu. Gerçi daha önce Kürdistan halkı içinde çalışma yaptığımızdan halkımıza yabancı değildim. En azından onun mertliğine, misafirperverliğine ve özgürlüğe susamışlığına yakından tanık olmuştum. Bu bana umut veriyor endişemi dağıtıyordu. Ama yine de o alanlar geçmişten beri ilişki kurduğumuz alanlardı. Halk devrimci ilişkilerle yabancı değildi. Bir kere devrimcilerle bağrımı açmış, onlara ısınmıştı. Oysa bu gittiğimiz alan için bunları söyleyemezdik.

Şimdi Kürdistan'da her evde devrimcilerle kucaklaşmanın heyecanı ve coşkusu yaşanıyor...

Yöre halkı devrimcilerin adını ya sömürgecilerin basın-yayın organlarından ya da kulaktan kulağa dolaşan fısıltılardan duymuştu. O da yalan-yanlış ve eskik bir biçimde. Bu da haklı olarak bende bir endişe, bir merak uyandırıyor, halk bizi nasıl karşılayacak diye.

Yörede uğrayabileceğimiz sadece bir adres vardı. O da bir yoldaşın akrabasının adresi idi. Fakat akrabası olan yoldaş da yanımızda olmadığından, ne o, ne de biz onu taniyorduk. Ayrıca hakkında bildiğimiz tek şey geçmişte siyasal meselelerle fazla ilgilanmediği idi. Yöreyi de derme-çatma bilgileri dışında hiç bilmiyorduk. Bu açıdan elimizdeki adrese uğrayıp ilişki kurmak, yöre hakkında bilgi edinme vd. konularda onun desteğini kazanmak, bizim için çok önemliydi. Kafamdaki bu düşünce ve duygulara mola koyulduk.

Hareket ettiğimiz alan sarp ve tenha olduğundan gündüz hareket etmenin pek sakıncası yoktu. Yolda her 100-200 metrede bir pırl pırl akan pınarları geçerek, rengarenk açmış çiçekler ve etrafa hoş bir koku saçan çeşit çeşit yeşil otlar arasında yolumuza devam ettik. Bir ara yağan şiddetli sağanak yağmur yüzünden mola verdik. Yağmur kesildiğinde gün batımına az kalmıştı. Köye tam yaklaştığımızda gökyüzünü saran bulutlar da dağılmış ve masmavi gökyüzü görünmüştü. Sıra, uğrayacağımızı evi soruşturup bulmaya gelmişti. Uygun bir yönümlerle bunu da hallederek eve vardık.

Evin kapısında orta yaşlı babacan birisi ile daha sonradan oğlu olduğunu öğrendiğimiz bir genç, bizi karşılayıp buyur ettiler. Beş-on dakikalık konuşmadan sonra öylesine birbirimize kaynaşıp ısındık ki, tüm endişelerim dağıldı ve içimi bir ferahlık kapladı. Kısa bir tanışma ve sohbetten sonra, siyasal gelişmeler, devrimci mücadelenin durumu vb. hakkındaki sorulara sorulara verdığımız cevaplarla evin içini bir sevinç kaplamıştı ki, bunu ifade etmek zor-

dur. Daha sonra orta yaşlı amca ve oğlu başlarından geçen olayları, işten çıkarılan akrabalarının, öğretmenlik yaparken bir mitinge katıldığı için içeri atılan bir yakınlarının başına gelenleri ve yöre halkı üzerinde uygulanan akıllamaz baskıları bir bir anlattılar. Adeta konuşmaya susamışlardı. "Biz bunları ancak sizlerle açabiliriz" der gibi bir halleri vardı.

Sohbet sohbeti açıp devam ederken gece de hayli ilerlemişti. İçinde bulduğumuz koşulların gereği olarak evden ayrılmak, uygun bir yere gidip konaklamak gerekiyordu. Bu bakımdan evden ayrılmaya istediğimizi belirtince, başta ev sahipleri buna rıza göstermek istemedilerse de, sonunda kendilerini ikna edebildik. Aynlık saati gelip çatmıştı. Aslında buna ayrıl-

mak da denemez. Çünkü, biz her zaman halkımıza içiçe ve onun bağrında idik. Sadece mücadelenin ve dönemin bir gereği olarak daha güvenlikli ve emin yerlere ulaşmak için bunu yapıyorduk. Azgınlaşan sömürgeci baskıları ve yaygınlaşan operasyonlar ortamında bunu yapmaya da zorunluyduk.

Son olarak ev sahibi çok memnun kaldığını her halinde belli ederek bizi uğurladı. Ve bir daha "kapım her zaman sizlere açıktır, devrimcilerle yardımcı olmak görevimizdir" demeden de edemedi. Biz ona iyi geceler, o bize başarı dileyerek vedalaştık. Oğlu, bizi köyden ıyice uzaklaştırmaya kadar bizimle gelerek çevreyi tanıttı. Ayrıca herhangi bir isteginin olup olmadığını sorunca; "arkadaşlar, aslında bizim için tek bir yol vardır. O da gelip size katılmaktır. Genç bir insan olarak ben de ülkenin halkına yararlı olmak istiyorum. Verdiğiniz yayınları okuyup, kendimi eğiteceğim. Bizi ilişkisiz bırakmayın, sık sık uğrayın ve yayın getirin. Düşman, şimdiye kadar yeterince bizi meselelerden uzak tutabildi. Ama, bundan sonra buna fırsat vermemeliyiz. Beni meselelerden ve gelişmelerden uzak tutmayın, yerim sonunda sizin yanınızdır" dedi. Biz de olumlu cevap vererek, bunun görevimiz olduğunu ve bir daha uğrayacağımızı belirttik. Artık, arkamızda bir umut bıraktığımız ve insanlarımız sevindirdiğimiz için içi rahat bir biçimde konaklayacağımız yere doğru yola koyulabiliriz. Bir yandan bunun verdiği rahatlıkla yürümeye devam ederken, diğer yandan köye varamadan önceki halime ve Kürdistan'da devrimci siyasal çalışmaya yapmanın koşulları yoktur diyen küçük-burjuva sosyalizmine de öfkeleniyordum. Acaba küçük-burjuva utanmaz sıvasetçileri de bu manzara karşısında utanç duyacaklar mıdır? Bir gün böyle geçmişti: Gelecek ve umut dolu.

8.6.1984

C. Ararat

YENİ DÖNEMİ ŞEHİTLERİMİZDEN ALDIĞIMIZ GÜÇLE KARŞILIYORUZ!

Kürdistan halkı bugün topyekün bir savaşın eşğine gelmiş bulunuyor. Bu savaş açık ki tarihin gerisinde kalmamın verdiği acı sancılara son vermenin yanı sıra, tarihe bütünleşmenin de savaşdır. Bu ise beraberinde çok büyük acıları taşımaktadır. Bugüne kadar kendi gelecekleri uğruna savaşan halkların yaşadığı acılardan daha ağır ve yakıcı olacaktır.

Sömürgecilik katı kuralları ile çevrelenmiş Kürdistan'da yüzlerce yıldan beri yaşanan acılardan kurtulma uğruna yürütülen bu savaşta, geline nokta, bunu zaferle taçlandırmanın gerekliliği apaçık ortadadır.

Böylesi bir savaşın adımlarını atabilmek, hele bunu her türlü soylu değerinkar edildiği, toplumun neredeyse kendisini tanıyamaz bir duruma dönüştürüldüğü, yazan kalemlerin kendini yazmadığı, düşünen beyinlerin kendisini düşünmediği, adeta bir başkasının yaşadığı bir ülkede gerçekleştirmek tarihseldir.

İşte bu acı gerçekleri yaşayan Kürdistan'da her şeyin imkansızlığına inanıldığı bir dönemde, günümüzde mücadele bu boyutlara nasıl ulaştı sorusu insanın aklına hemen geliyor. Açık ki böylesi koşullarda ortaya çıkacak olan bir güç tamamen çatışma içinde doğacak ve kurtuluş düşüncelerinin topluma taşırken bir çok acıları da yaşayacaktır. Yaşanacak bu acılar pahasına mücadeleyi imkansızlıktan çıkararak bir gerçeklik haline dönüştürecektir.

Evvel PKK Hareketi, dünya halklarının özgürlük mücadelesinde onlara rehberlik eden Marksizm-Leninizm bilimini, Kürdistan somut gerçekliklerine uyarlayarak sömürgecilikten barajını parçalayıp ülkeye taşımayı başarak mücadeleyi geliştirmiştir. Böylesi bir ortamda çıkan bir güç, gerçekleştirmeyi amaç edindiği hedeflere varmada, normal ölçülerle hareket edemez. Onun ölçülerini sömürge bir ülkede üst üste binmiş tarihsel-toplumsal ve ulusal sorunların gerçekliği temelinde olduğu kadar, aynı zamanda düşmanın karakteristik özelliklerini kavrama ve buna cevap verecek bir yapıda da olmak zorundadır.

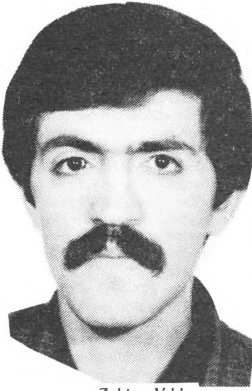
Bu bilinç hamuru ile yoğrulmuş PKK, daha grup döneminde kendisini buna hazırlamış, ilk öncüler çelikten bir irade ile bütünleşmişlerdir. Dava uğruna bir araya gelen bu iradi güç gelişmiş bir birikim üzerinde yükselmemiş, aksine parçalanmış bir toplumsal yapı ve varolan katı aşiretçi, aileci kurullar çemberi ile kuşatılmış durumdaydı. Bu anlamda devrimci olabilmeye ve ilk adımları atmada bile hemen bu yapı ile karşı karşıya geliniyordu, bu durum bile üzerinde hareket edilen zeminin elverişsizliğini göstermektedir.

Ama buna rağmen kurtuluş ideolojisi ile donanmış savaşçılar, adımları atmada en ufak bir tereddüt bile göstermediler ve ulusal kurtuluşu düşünceler Kürdistan'a taşırılmaya başlandı daha ilk anda, başta gençlik olmak üzere kısa sürede toplumun ezilen kesimlerinde yankısını buldu ve bir çok sınıf ve tabakadan insan, mücadelenin etrafında saflaşmaya başladı. Gelişen mücadele hızla düşmanın dikkatlerini üzerine çekmiş ve düşman, varlığına yönelen bu çıkışı ezmenin ilk adımlarını 1977'de Antep'te Haki KARER'i katlederek atmıştı. Verilen bu ilk şehit ulusal kurtuluş mücadelesinde bir dönemi bilince çıkarmada büyük rol oynadı. Topraklara dökülen kan, artık mücadeleyi dönülmaz bir noktaya getirmişti.

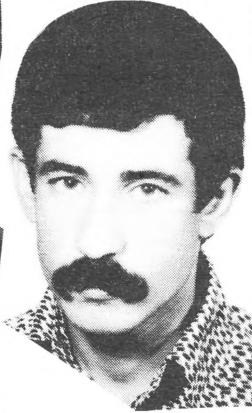
Kürdistan UKM'nin gelişiminin temelinde, her biri kilometre taşı görevini gören inanç ve kararlılığın sembolü direniş şehitleri vardır. Onları, aynı zamanda daha doğuşunda şehit kaniyla şekillenen ulusal direniş mücadelesinin tarihini oluşturmaktadırlar. Açık ki, gelecek kuşaklar için ve hatta bugünden Kürdistan'ın yeni-direnişçi tarihini anlatmak için her biri bir tarihi ve en önemlisi damgasını vurmış şehitlerin anılarına değinmek yeterincektir.

PKK, sömürgecilik ve emperyalizm Kürdistan'a taşıdığı her türlü tortu güce karşı dişe diş bir mücadeleyle şekillendirildi. Sömürgeci ulusal direnişçi gelişimin önünü kesmek için tüm uşaklarını daha başlangıçtan hareketle geçirdiler. Ajan-muhbir takımı, azgın faşist güçler ve feodal eşkiya çeteleri her cepheden saldırıya geçirecek, mücadelenin kitlelerle bütünleşmesini, bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinin maddi bir güce dönüşmesini önlemeye çalıştılar.

İşte bu gelişmelerin en yakıcı tarzda yaşandığı 1978-79 yıllarında Kürdistan kentlerinde sömürgeci-faşist Türk devletinin resmi ideolojisi, sivil faşist güçlerce örgütlendirilmeye çalışılıyordu. Bu alanlardan biri de Ağrı idi. Ağrı'da yaratılmak istenen bu faşist odaklara karşı Partimizin yürüttüğü mücadelede 1979'un 19 Ağustos'unda Hayrettin Ertürk yoldaş şehit düştü. Ağrı ili, geçmişte sömürgecilik karşı gelişen isyan merkezlerinden birisi olması nedeniyle sömürgeci bir alanda ajanlaşmış yapının yanı sıra faşist mihracları da örgütlemeye büyük önem vermektedirler. Bu anlamda Ağrı'nın bir karşı-devrim kalesi

Zeki Yıldız

Süleyman Tuğcu

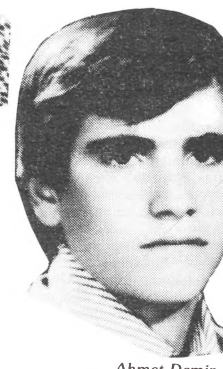
Gürcan Özcan

Baki Kahraman

Hayrettin Ertürk

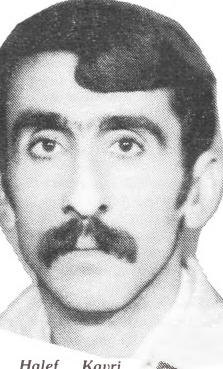
Ahmet Demir

Şerif Kevci

Abdulkadir Taprı

Halef Kavri

haline getirilme çabalarına karşı, Partimiz yoğun bir savaş yürütüyordu. Hayrettin yoldaş, mücadelenin önemini kavramış ve ne pahasına olursa olsun eskinin direniş alanının yeni dönemde Parti önderliğinde yaratılması gerektiği kesin kararlılığı ile en ön saflarda savaşarak şehit düştü, fakat mücadelemizde sürekli yaşanan manevi bir güç haline gelecek ölümsüzleşmiştir.

Şehir merkezlerinde ajan ve faşistlere karşı yürütülen mücadelenin yanı sıra bu yıllar aynı zamanda feodal-kompradorlara karşı da kırsal alanlarda mücadelenin hızla geliştiği bir dönemdir. Yüzlerce yıldan beri Kürdistan köylülüğü üzerine bir kara kabus gibi çöken bu güçler, özellikle TC'nin egemenliği ile birlikte, Kürdistan'da kraldan daha kralcı bir tavırla, Kürt köylülüğü üzerinde dizginleri bir baskı ve sömür uygulayarak onları kişisizleştirme çabamaktadırlar. Partimizin, halkımızın ellerine ve yüreklerine pranga vurmuş bu hain güçlere karşı başlatıldığı mücadele hızla yitiriver Kürt köylülüğünde yankısını bulmuş, tarihte ilk kez Kürt köylüsü feodal-kompradorlara karşı Partimiz önderliğinde kendi kurtuluşu için savaşmaya başlamıştır.

Gelişen bu mücadeleyi bastırabilmek amacıyla tüm kiralık katiller ve eşkiya çeteleri ile saldırıya geçen, Kürt feodal-komprador güçleri içinde etkin bir konumu olmasının yanı sıra TC'nin azgın bir uşacı olan M. Celal Bucak'a karşı yürütülen mücadelede şehit düşenlerden birisi de Şerif KEVCI yoldaş oldu. Şerif yoldaş yoksul bir aileden olması yüzünden uygulanan baskı ve sömürden en çok etkilenen ve bunu günlük yaşamında gören ve hissedenden biriydi. İşte bu yüzden Partimizin geliştirdiği bu mücadelede yerini almakta bir an bile tereddüt göstermedi ve mücadelenin en ön saflarında savaşarak şehit düştü.

Kürdistan halkı, feodal-eşkiya çetelerine karşı yükselen mücadelede yüzlerce Şerif'e

nın ulusal kurtuluş mücadelesinin alevlerini daha da yaygınlaştırarak, ulusal direnişe yol açmıştır. Türk sömürgeci bir gelişmelerin önüne geçmek amacı ile 12 Eylül'de askeri-faşist diktatörlük devleti biçim değişikliğine uğratarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direnişini bastırmak amacıyla adeta yeni baştan bir işgal ve istila savaşları başlatarak devrimci gelişmeye saldırmışlardır.

Sömürgeci-faşist Türk cuntasının yaptığı bu saldırılar esasında birlerce yurttan Kürdistanlı işkencelerden geçirilirken, bunun yanı sıra bazı alanlarda da PKK partizanları ile karşı karşıya geldiğinde büyük bir askeri güçle onları yok etmeye çalışmış, fakat partizanlar düşmanın bu saldırılarına karşı Partinin direniş çizgisini bizzat ölümleri ile bilincilere çakmış ve Kürdistan'da direnişin kilometre taşları olmuşlardır.

Bu saldırılarda 1981 Ağustos ayında şehit düşen halkımızın yüğit evlatları ve Partimizin militan savaşçıları direnişleri ile destanlar yaratmış, sömürgeci Kürdistan gerçeğini direnişle kanıtlamışlardır. Bu direnişleri özellikle Partimizin geri çekiliş döneminde Zeki YILDIZ, Baki KAHRAMAN adlı yoldaşların şahsında görmekteyiz. Onlar, fiziki olarak ölümlerle, şehit düştükleri topraklara direnişin tohumlarını ekerik ölümsüzleştiler.

Yoldaşlarımızın düşmana karşı ortaya koydukları direnişlerin yanı sıra, Partimiz geri çekiliş dönemi, yeni bir dönem başlatmak amacıyla direniş temelinde ele alması, tüm gücünü bu temelde hazırlayarak II Kongre sonrası ülkeye dönüşü başlatmıştır.

Ülkeye giriş, devrim amacıyla harekete geçen güçler açısından tarihsel öneme sahiptir. İlk adımlar cesaretle olmak zorundadır, en ufak bir kararsızlık devrimci gücün çok yönlü zarara uğramasına yol açar. Partimizin attığı bu ilk adımlar esasında iki değerli yoldaşımız, sömürgeci Kürdistan'ın direnişinde girdikleri çatışmada, düşmana büyük kayıplar verdirerek şehit düşmüşlerdir. Ağustos 1982'de Şehit düşen Süleyman TUĞCU ve GürCAN ÖZCAN yoldaşlar, yeni bir dönem kararlı başlatıcıları olmaları ile mücadelemizde unutulmaz yere sahiptirler.

Birçok gücün, değil hazırlık yapıp ülkeye dönüş yapmaları, tersine devrimden vebadan kaçarak gibi kaçtıkları, örgütsel yapılarını koruyamaz duruma gelecek dağılmaya başladıkları böylesi bir süreçte Partimizin ülkeye dönüşü ve bu dönüşler içinde verdiği bu şehitleri onun Kürdistan halkı karşısında duyduğu sorumluluğun ölçülerini açıkça ortaya koymaktadır. Bu anlamda şehit düşen yoldaşlarımızın yarattığı direnişler bizler açısından son derece büyüktür.

Böyle kısa mücadele tarihi içinde sadece Ağustos ayında bu kadar şehit vermiş olan Partimizin günümüzde haklı olarak ulaştığı nokta ve yarattığı saygınlık daha iyi anlaşılır sanıyoruz. Eğer devrimci mücadeleyi kullanan ile yürütülmez ve devrimin bedeli adım adım ödenmezse, o bir hayalden öteye gidemez. Evet, Partimiz devrimin bedelini ağır ödesede de, ona ulaşmanın yolunu da açarak bu yolda Kürdistan halkını zafere götürmeye başlaracaktır.

Devrim denilince korkudan dudakları çatlایan bir çok reformist küçük-burjuva güç, günümüzde Avrupa alanlarına çekilerek abhak kesmenin yanı sıra direnişçiliğimize saldırmakta, Partimizi "terörist", "maceracı" vs. gibi sıfatlarla suçlamaya çalışmakta, tarihimizi en büyük değerleri olan şehitlerimizle ise en büyük saygısızlığı yapmaktaki ve içine girdikleri işbirlikçi politikanın bir gereği olarak halkımıza karşı suç işlemektedirler. Direniş ve bunun öncü gücü Partimizi tasfiye etmek amacıyla birçok provakatif güç ile ilişki kuran ve onlara kan vererek zorla yaşatma çabaları içinde olan bu güçler, emperyalist basın organlarında poz vererek çığlıklarına varan saldırılar ile kendilerini siyasi tükeniş mahkum ederek, sınıf özelliklerine uygun kimliklerini ortaya koymuş bulunuyorlar.

Bu güçler sunu çok iyi bilmelidirler ki, PKK, günümüzde kadar şehitlerinin döktüğü kanlar ile ülke topraklarını sulamış ve ektiği direniş tohumları artık ürün vermeye başlamıştır. Hiç bir şey Partimizin zafere ulaşmasını engellemeyeceği gibi, bu garip yaratıklar ise, zamanı gelince halkımızın vereceği cevaptan kaçamayacaklardır.

Bizler bugün, dökülen kanlara sahip çıkarken, bu sahip çıkmamızı mücadeleyi geliştirerek kanıtlamaktayız. Yurtsever Kürdistanlı kitleler gelişmelerine yakinen görmekte ve hızla Partimiz etrafında saflaşarak tüm devrim çabalarına gereken dersi şimdilik böyle vermektedirler. Kürdistan'da geline noktada onurlu bir insanın yeri direniş mücadelesinin saflarında ve bizler ancak bu saflarda yerimizi aldığımız oranda şehitlere sahip çıkabilir ve tarih karşısında görevimizi yerine getirmiş olabiliriz.

Bir PKK Partizanı

Tüm bu kararlı direnişler Kürdistan halkı-

Cuntanın Çıkmazı ve Özal'ın Stolipin'ciliği

Baştarafı 1. sayfa

Cuntanın Hükümeti Güvenoyunu Kürdistan Politikasından mı Alıyor?

Emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkelerde sistemin çöküşünün birer açık belgesi olarak uygulaması konulan ekonomik politikanın en çarpıcı sonuçlarından birisi de Türkiye'de yaşandı. Geçmişte kendi bunalımını yeni-sömürge ve sömürge ülkelere taşıyarak kısmi oranda da olsa ferahlama olanağına kavuşan emperyalist devletler, ekonomik bunalımın zirveye ulaştığı 1970-80'li yıllarda artık bu alanlarda da tam bir tikanıklıkla karşı karşıyadılar. Ve üstelik, bu alanlarda sürekli büyüyen bunalım onları derinden etkilemektedir. Sistem bugün, kendi tarihinde tanık olduğu en büyük ve çıkışı olmayan bir bunalım yaşamaktadır.

Bunalımı hafifletmek için geliştirilen ve önerilen modeller, kısa zamanda iflas etmektedir. Kısaca, emperyalist sistem tarafından başvurulan her türlü yöntem sonucunda bunalımın daha da derinleşmesinden öte bir sonuç vermemiştir. 1970'li yıllarda Şili, Brezilya, Meksika, Venezuela'da birer başan örneği olarak gösterilen ekonomi politikaların 1980'lerde ulaştığı nokta, yine Güney Kore, Tayvan ve Tayland'ın durumu, "yeni kalkınma modelleri", "liberal ekonomi" vb. gibi ekonomik formülasyonların hastalığa çare olacak reçete olmadıkları açığa koymuştur. Tam tersine bu reçeteler, toplumsal bunalımı ve çalkantıları artırmış sosyal sınıflar arasındaki uçurumu derinleştirerek, devrimci çözüm dışında hiç bir alternatifin aralı söz konusu olmayacağı göstermiştir. Friedman'ın ünlü reçetelerinin, bizzat uygulayan güçleri nasıl bir sonla karşı karşıya getirdiğini en açık örneklerle Latin Amerika ülkelerinde görmek mümkündür. Bu ekonomik modellerin askeri rejimler, ya da ordu desteği ile uygulamaya geçirilmesi de zaten sistemin bir bütün olarak nasıl bir çözümsüzlük içinde olduğunu kanıtlar. Sermayenin, diğer burjuva kesimleri de dışlayarak bir avuç tekel grubunun elinde toplandığı, yabanc sermayenin ekonominin her alanına kesin hakim olduğu ve çarkların bu kesimlerin çıkarına döndüğü, enflasyonun dev boyutlara ulaştığı, iç tüketimin ve halkın alım gücünün kısalar çıkara yönelindiği, işçi ücretlerinin en asgari düzeyin bile altına düştüğü, işsizlik ve sosyal kötülüğün alabildiğine arttığı bu ülkelerde tekelci burjuvazi, elbetteki şiddet dışında yaşama olanaklarına sahip değildir. Ama gelişmeler de göstermektedir ki, kısa zamanda toplumun tümünün muhalefetiyle karşılaşan ve bizzat varlığıyla, rejimi tehlikelerle karşı karşıya getiren askeri yönetimler de bu ülkelere tutunamamakta, ve tabii ki, karşı-devrimci zorun dışında uygulama imkanı olmayan bu politikaları sürükleyip sürükletmek için "demokrasi" modelleri birbiri ardına piyasaya sürülmektedir. Yani, ya askeri darbeler birbirini kovalamakta, ya da "sivilleştirilmiş" askeri-faşist rejimler biçimini almaktadır.

Emperyalist sistemin dünya çapındaki bu çirkinişlerinin en yakın ve en belirgin örneği Türkiye modelidir. TC, bugün adeta emperyalizmin kendisinin yaşam şansını denediği bir alan haline gelmiştir. Ekonomiden, siyasete ve askeri alana kadar, sistem kendisini bu alanda askeri-faşist cuntanın şahsında yansıtmakta ve denemektedir. Bu nedenle, TC sınırları içindeki sorunlardan hareketle bazı özgül yanları bulunsu da bu sahadaki her politika ve uygulamayı sadece sömürgeci Türk burjuvazisi açısından değil, tüm bir sistem açısından değerlendirmek gerekmektedir. TC sınırları içinde bugün çağımızın tüm çelişkileri en keskin biçimleriyle yaşanmaktadır. Artık dünya çapında tasfiye olmuş küçük sömürgeci, feodalizm ve emperyalizmin gerici tortullarına, emperyalizmin en gerici ve kanlı yönetim biçimi olan faşizme karşı, bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm savaşımının verildiği bir alan olarak, TC sınırları, çağın, tarihin gerici tortulan ve güçleriyle hesaplaştığı bir zemindir. Açık ki, böyle bir konumda bul-

nan bir yapı, sistemin en zayıf halkalarından birini oluşturmaktadır. Ve bu zayıf halkanın en zayıf noktası ise TC'yi bu güne dek yaşatan, ama bugün ona ecel terleri döktüren Kürdistan'dır. Nasıl ki emperyalizm, TC'de denediği politikalarla dünyaya kendini kanıtlamaya çalışıyorsa, TC de Kürdistan üzerinde uyguladığı politikalarla varlık bulmaya çalışmaktadır. Böyle bir gerçeklik TC açısından çok daha geçerlidir; çünkü TC, Kürdistan üzerindeki hakimiyeti temelinde şekillenmiştir. Ve o, kendi sonunun da bu alanda belirleneceğini çok iyi bilmektedir.

Nitekim, uygulanan ekonomik politikanın, siyasi ve askeri politikalarla kadar, rejim bir bütün olarak kendisini Kürdistan sahasındaki gelişmelere göre biçimlendirmektedir. Çöken ekonomisini Kürdistan'da sağladığı aşırı sömürü temelindeki karlarla canlandırmaya, sermayenin tikanıklığını bu alanda açmaya, gaspettiği tarımsal ve hayvansal ürünleri dış alanlara pazarlayarak döviz ihtiyacını karşılamaya, enerji kaynaklarını ekonomisinin çarklarını döndürmeye hizmet eder bir konuma getirmeye çalışmaktadır. Sömürgeci-faşist zor temelinde boğazını sıkıttığı halkı son lokmasına kadar soyarak, en son vurgununu vurma planlarını uygulamaktadır. Pek tabii ki, böyle bir politika, her şeyden önce ulusal direniş güçlerinin gelişmesini önlemektedir. Söygen ve şiddet, rejim tarafından tümünden ayrılmaz bir bütün olarak uygulanmaktadır. Ve bu politika, rejimin karakteri gereği öyle olmak zorunda olduğundan, hükümeti adı da önem taşımamaktadır. Zaten, hangi partinin adını taşırsa taşırsın hükümete düşen görevin, rejimin her alandaki politikasını günlük uygulamanın ötesine geçemeyeceği, rejimin basit birer bürokratlar olma konumunu aşamayacakları açık olan bir durumdur.

24 Ocak Kararlarıyla uygulamaya geçirilen ekonomi politikanın halen uygulayıcı gücü ve rejimin diplomatik sahada sözcüsü olan mevcut Özal hükümetinin oluşumu ve devam eden varlığı da bu gerçek ışığında izahını bulmaktadır. 12 Eylül darbesi ardından oluşturulan Ulusu hükümeti gibi, Özal hükümeti de tüm yetkisini amirleri durumundaki generaller tarafından almakta ve verilen direktifler doğrultusunda günlük yürütmeyi sağlamaktadır. Rejim tarafından sahneye sürülen "anayasa", "parlamento", "seçim" gibi sahtekarlıklar bu gerçekleri üzerini örtmemiştir. Özal hükümetine damgasını vuran 12 Eylül rejimidir ve 12 Eylül hükümeti olarak Özal hükümeti bu rejimin gereklerini yerine getirmekten öte bir işleve sahip değildir. Bugün hükümetin adı etrafında sürdürülen, sözüm ona tartışma ve tenkitler de, bu gerçekçi çok iyi yansıtmaktadır. Hükümet kendisini savunurken "iş bitirici" olduğunu, 24 Ocak Kararlarının en iyi kendisi tarafından uygulandığını, ordunun anarşi ve terörden "temizlediği" zemin üzerinde şimdi kendilerine düşen ekonomik uygulamaları gerçekleştirmek olduğunu ifade ederken, sözde muhalefet ise sadece uygulamaya sorunlarına ilişkin olarak eleştiriyi yöneltmekte ve en iyi uygulayıcıların kendileri oldukları çığırkanlığını yansıtmaktadır. Kısaca, hükümetin başkanı ya da başansızlığı, rejimin önüne koyduğu planı pratik uygulamaya becerisine aranamaktadır. Bunun ölçeği ise, birincisi, Kürdistan'da bastırılan askeri UKM kararsızındaki politikayı uygulamaya becerisi, ikincisi ise, tekelci burjuvaziye yeni sömürü ve kar olanak ve alanları açma becerisidir. Hükümetin ayakta kalması veya düşmesi bu iki ana görevini başarma gücüne bağlıdır.

Özal başkanlığındaki hükümet, şimdiki bu açıdan "rahat" görünmektedir. Ordunun doğrudan destek ve direktifleri ile ekonomik politikayı uygulamadığı başansızlığını göstermiştir. NATO Genel Sekreteri Luns'un, "Türkiye'yi kışkırtıyorlar" demesine ve cunta başınına; "yabancılar Özal'ı pek beğeniyor" diye manşet atmasına

bakılırsa ve yine, bir avuç tekel grubunun palazlanması karşısında halkın açlık ve sefaleti gözler önüne getirilirse, Özal'ın ekonomi politikayı uygulamadaki becerisi inkar edilemez. Çünkü bu ekonomi politikanın "başarıyla" uygulanması halinde daha başka bir sonuç doğurması söz konusu değildir.

Ama aynı başarıyı Kürdistan sahasında gösterdiğinden pek bahsedilememektedir. Çünkü, karşısında, ordu ve tüm bir devlet yapısıyla ezmeyle çalıştıkları halde, giderek büyüyen birulusal kurtuluş hareketi vardır. Ve işte bu noktada, Özal'ın siyasal geleceği bu sahadaki gelişmeler üzerinde odaklanmaktadır. Gerçi bu, onun uygulamaya becerisinin ötesinde bir olaydır. Kürdistan'da politikanın hayata geçirilmesi bizzat ordu tarafından yapılmaktadır. Ama, en azından yine de günlük uygulamalarda belli bir onayı alması gerekmektedir. "Sivil" hükümetleri öne sürerek yıpranmayı önlemek isteyen cunta, Kürdistan'da kaçınılmaz olan bozununun kefareti bu "hükümetlere" yüklemeyi daha baştan gündemine koymuştur. Kürdistan'a ilişkin olarak karar ve yürütme gücü kendisi olmasına rağmen, cunta, görünüşte hükümet kararlarıyla hayata geçireceği bir çok kanlı

planın yolaçacağı sonuçları ilk gündün hesaplamıştır. Nitekim cuntanın başı Kenan Evren, kendisini her şeyin üzerinde gösterirken, Özal hükümeti bunun ağır yükü altına girmişti bile.

Özal, Ağrı'da yenilenen Belediye Başkanlığı seçimine bu nedenle büyük önem vermiş ve bu seçim sonuçlarını henüz atılması gereken bir paçavra haline gelmediğinin "kanıtı" olarak göstermek istemiştir. Cuntanın Başbakanı Özal, Ağrı Belediye Başkanlığı seçimi dolayısıyla, Ağrı'da yaptığı konuşmada; "gelişip ise 'Özal geldi pahalılık geldi' diyecekler. Pahalılıkla birlikte para geldi, canlılık geldi..." derken, yetkisini aldığı cunta ve tekelci burjuvaziye bu mesajı vermek istemektedir. Kendisine düşen, halkı soyp soğana çevirmek, Türk kapitalizminin çarklarının dönməsi için gerekli kolları akıtma görevini başardığını belirtmeye çalışmaktadır. Tabii ki, bunu özellikle Kürdistan'da ifade etmesinin ayrıca önemi vardır. Özal 12 Eylül hükümeti olarak, cuntanın programını, yani Kürdistan halkının kanını emen bir vampir olma görevini yerine getirmesinin ödüllendirilmesini talep etmektedir. Ve bu noktada, enfedilerin karını iyi doydurduğunu bilerek kendinden emin konuşmaktadır.

Turgut Özal'ın Stolipin'ciliği Tutmayacak!

Kenan Evren ve Çetnesinin başbakanı olan Turgut Özal'ın uygulamaya geçirdiği politikalar, dünya çapında defalarca iflasi yaşamış politikalarından başka bir şey değildir. "yeni ekonomik model" adı altında piyasaya sürülenler, bu nedenle yabancı veya "yeni" gelmemektedir. Çöktüğü giden her burjuva iktidarının kaçınılmaz biçimde uygulayacağı şey, diginsiz bir şiddet temelinde söygen ve sömürünün artırılmasıdır. Günümüzde devrimin her tarafında peş peşe ortaya çıkan askeri-faşist diktatörlükler ve daha dün gibi tazeliğini koruyan Rusya pratiği bunun örneklerini oluşturmaktadır. Devrime ve halk kitlelerine azgınca saldırarak kendi sınıf egemenliklerini sürdüren yönetimler, azgın bir gericiğin temsilcileri olarak, toplumu her alanda kaos ve karmaşıya itmiş, en küçük bir muhalif gelişmeye bile tahammülsüz olmuşlardır. Bu yönetimler önünde tek bir hedef vardır; o da, sermayenin palazlanması ve egemenliğini sürmesidir. Bunun için uygulanacak her yöntem onlar açısından geçerlidir.

Özal hükümetinin uygulamalarından da görüldüğü gibi, bu yönetimler, sadece şiddet temelinde söygeni hızlandırmakla da yetinememektedirler. Karşı-devrimci şiddetin karşılığı sürekli büyüyen bir kin ve öfkenin halk yığınlarını sarması olduğundan, buradan gelecek tehlikelere karşı emniyet sağlanarak oluşturmaktan geri durmadıkları da bilinmektedir. Bu, devrim güçlerinin her türlü şiddet ve işkence yöntemini kullanarak imha etmek başta olmak üzere, sahte "sol" partileri yaratmak, özellikle köylülüğü ve küçük-burjuvaziye etki altına almaya yönelik ekonomik uygulamaların icraatına bakıldığında, tüm bu uygulamalar açıkça görülmektedir.

Özal, neden "doğunun makus talihini değiştirmeye" soyunmuştur? Ve nedeni, özellikle emeklilerin, yabanc ülkelere çalışan işçilerin, küçük esnaf ve zanaatçıların elindeki tasarrufla "akıllıca kullanma" yolları önermektedir? Köylünün ürettiği ürün ve beslediği hayvanlar, neden birden boylesine hükümetin ve basın'nın ilgi merkezi haline gelmiştir? Şüphesiz ki bunlar, salt ekonomik amaçlı uygulamalar değildir. Bu politikaların oluşturduğu alanda Kürdistan olması ise, yönelimi daha da ilginç kılmaktadır. Turgut Özal, ne yapmak istemektedir?

1905 devriminin bastırılmasından sonra Rusya'da Stolipin'in izlediği politika, bu durumda oldukça benzerlik arzeder. Bolşevik Partisi Tarihi, bu konuda önemli dersler vermektedir. 1905 devriminden sonra Rusya'da

karşılığını alamıyor". Gösterilen neden: "Bu arada canlı hayvan alım-satımlarıyla uğraşan üreticiler ise, et potansiyelinin büyük bir bölümünü elinde bulunduran Et-Balık Kurumu'nun alım ve kesim işini yeterince yapmadığını, depo sayısını artırmadıklarını için Türkiye'de fiyat artışı olduğunu ve bir çok bölgede et sıkıntısı çekildiğini söylüyorlar." (Tercüman 13.5.1984) "Doğu için elele" vererek çözüm arayan tüm "doğu"lu milletvekilleri hep bir ağızdan bu işin sözcülüğünü yapmaktaki, "doğu" ya iş sahalarının açılması, yeni yatırımlar yapılması ve özellikle hayvancılığın geliştirilmesi" konularını gündeme sürmekte, gazeteler bu doğrultuda hangi partiden gelirse gelsin verilecek her önergenin desteklenceğini yazmaktadır. Cumhuriyet tarihinde ilk defa bir başbakan Kürdistan'a böylesine peş peşe ziyaretler yapmaktaki ve "doğu"nun kalkınması sorunu ilk defa böylesine ilgililenen bir konu olmaktadır. 12 Eylül'ün hemen ardından cunta başı Kenan Evren'in Kürdistan'a yaptığı bir dizi gezi sırasında Urfa'da yaptığı konuşma hatırlanacaktır. Kenan Evren sözkonusu konuşmasında, köylüye "sevgili hemşehrilerim bazıları toprak reformu yapacaklarını söylediler, inanmayın. Onu da ancak biz yaparız" diyordu. Sömürgeciliğin getirdiği yıkım ve ağır baskıların altından ancak bir ulusal kurtuluş savaşıyla kalkılabileceğini yükselen sıcak mücadele içerisinde öğrenen bu yöre insanlarını, böylece etki altına alabileceğini düşünmekteydi. Feodal zorbalann ve sömürgeci ordunun dipçik ve kırbaçı altında ilklilerine dek sömürülen ve boyunduruğa vurulan yoksul köylülüğün, devrimci mücadeleyle olan bağlarını koparmamın hesapları, sahteliği ilk anda sırtın ve daha da büyük bir öfkeye yol açan vaatlere kadar bağlanabilirdi. Bu, cuntanın bir çaresizliği de olsa, rejimin Kürdistan'da nasıl bir politika izleyeceğini ilk günde gösteren açık bir örnekti. Kürdistan devriminin bel kemiğini oluşturan yoksul köylülüğü, özellikle devrimden koparılmaya çalışılıyor, sahte vaatler ve faşist ordunun dipçik darbeleriyle, uyanan bilinci yeniden karartılmak isteniyordu. Sömürgeciler için daima kandırılan saf insanları, bir köle sürüsü olarak görülen yoksul köylülüğü üzerindeki bu politika halen de devam ettirilmekte ve bu politikaya büyük umutlar bağlanmış olduğu görülmektedir.

Tarihin yaprakları benzeri bir uygulamayı 1907 Rusya'sında da veriyor. Tarih bu konuda şöyle yazıyor: "İşçilerin, köylülerin devrimci hareketini bastırma çabalarından Çarlık hükümeti, yalnızca baskı ve şiddet kullanmakla, cezalandırma hareketleriyle, kurşuna dizmekle, zindanlar, müebbet mahkumiyetlerle kalamazdı. Çarlık hükümeti, köylülerin 'çar baba'larına karşı saf inançlarının gitgide zayıfladığını kaygıyla görüyordu. Bu yüzden büyük bir hileye başvurdu: Köylük bölgelerde kalabalık bir sınıf olan köy burjuvazisinin -kulakların- kişiliğine sağlam bir destek yaratmayı tasarladı.

9 Kasım 1906'da Stolipin, köylüler köy komünlerinden ayırıp tek tek toprak işletmecisi yapmaya doğru götürerek yeni bir toprak yasası çıkardı: Stolipin toprak yasası, toprakları ortaklaşa yararlanma sistemini ortadan kaldırdı, her köylüye, hissesine düşen toprağı özel olarak işletmesini ve köy komünlerinden çekilmesini istiyordu. Köylü o zamana dek sahip olmadığı bir hakka sahip olacak kendi payına düşen toprağı satabilecekti. Köy komününden çekilen her köylüye, komün, tüm bir parça olarak toprak (hutor, otrop-toprak parçası, dilim) ayrılmak zorundaydı.

Böylece, zengin köylüler, kulaklar, halı-vakti yerinde olmayan köylülerin topraklarına yok pahasına sahip olmak fırsatı elde ediyorlardı. Bu yasanın çıkışını izleyen birkaç yıl içinde halı-vakti yerinde olmayan bir milyon fazla köylü topraktan bütünü yoksul edildi, yıkıma uğratıldı. Halı-vakti yerinde olmayan köylülerin toprakları yoksul edilmelerinin, kulak çiftliklerinin ve işletmelerinin sayısı arttı. Bu çiftliklerin bazıları üretici irgat çalışmasını geniş ölçüde kullandığı tam bir malikane duru-

mundaydılar. Hükümet, köylülere köy komününün en iyi topraklarını, köy komününün ayrılan kulaklara vermesini şart koşuyordu.

"Köylüler 'azat'lıktan kurtulurken toprak ağaları köylülerin topraklarını nasıl yağma etmişlerse, şimdi de kulaklar en iyi toprakları en geçirmek, hali-vakti yerinde olmayan köylülerin toprak paylarına köy pahasına sahip olmak yoluyla köy komünlerinin topraklarını yağma ediyorlardı.

Çarlık hükümeti, toprak satın almayı ve çiftlikler kurmaları için kulaklara önemli ölçüde krediler açıyordu. Stolipin, kulakları çar istibadının sadık savunucuları haline getirmişti. (SBKP Bolşevikler Tarihi, S: 126)

Çarlığın kıra yönelik politikası bu olurken, sanayi alanında da önemli değişiklikler ortaya çıkıyor. Sermayenin giderek güçlenen bir grup kapitalistin elinde toplanması hızlanıyor. "Daha 1905 devriminden önce, kapitalistler, ülke içinde emtia fiyatlarını yükseltmek elde ettikleri fazla kârları, dış pazarlara ucuz fiyatlarla mal satılabilmek ve böylece dış pazarları en geçirmek amacıyla ihracatı desteklemek için kuruluşlar oluşturmaya başlamışlardı. Bu kapitalist kuruluşlara (tekellere) tröst ve sendika deniliyordu. Devrimden sonra bunların sayısı daha da arttı. Büyük bankaların da sayısı çoğalıyordu, sanayideki rolleri yükseliyordu. Rusya'ya yabancı sermaye akını gitgide artıyordu.

Böylece, Rusya'da kapitalizm, gitgide artan bir ölçüde tekelsel kapitalizme, emperyalist kapitalizme dönüşüyordu." (age, S: 126)

Ancak, sanayileşmede sağlanan gelişmeye rağmen, yine de Batı Avrupa kapitalizminin gerisinde olan Rusya, doğrudan Batı Avrupa kapitalizmine bağımlıydı. Özellikle temel sanayi dalları yabancı sermayenin elinde bulunuyor, çarlık Rusyası, bütün makina ve donatım malzemesini dış ülkelerden ithal ediyordu. Pek tabii ki bu bağımlık ardından diğer bağımlılıklar da getiriyordu. Dış borçlanmalar hızla artıyordu. Yine, "bu durum, savaş çıkması halinde, 'müttefiklerin' yardımına koşmak İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin muazzam kârlarını korumak için, çarlığın emperyalist savaş cephelemine milyonlarca Rus askeri yollamasını taahhüt altına alan 'müttefiklerle' yapılmış gizli anlaşmalarda kendini gösteriyordu.

"Stolipin gericiği yılları, jandarma ve polislin, Çarlık ajan-provokatörlerinin ve Kara Yüzler zorbalarının işçi sınıfına karşı yürüttükleri ağır, tutucu, barbarca saldırılar ve baskınlarla dolu geçen yıllardı. Ama, işçilere baskı ve şiddetle kullanılan, yalnızca çarlığın ücretli zorbaları değildi. Sanayinin durgunluk dönemine girdiği, işsizliğin arttığı yıllarda, patronlar, fabrikatörler, işçi sınıfına karşı saldırılarını özellikle şiddetlendirerek, bu yolda ötekilerden geri kalmıyorlardı. Patronlar ve fabrikatörler, yığınların halinde işçiyi işten çıkarıyorlar, grevlere etkin bir biçimde katılan bilingçli işçileri 'kara liste'lerine geçiriyorlardı. 'Kara liste'ye geçen bir kimse, artık o iş kolundaki fabrikatörlerin birliğinin eli altındaki işletmelerin hiç birinde iş almıyordu, işçi ücretleri daha 1908 yılında yüzde 10-15 oranında indirildi. İşgünü her yerde 10-12 saate çıkarıldı. Ceza kesme adı altında yapılan soygun yeniden aldı yürüdü." (age, S: 127-128)

Cuntanın Başbakanı Özal'ın başkanlığındaki hükümetin, mevcut uygulamaları ve şimdiden netleşen sonuçları da gözler önünde. Tüm yönetim ve yürütme gücünün bir avuç tekel grubunun elinde toplandığı ve bunun temsilciliğini generallerin yaptığı TC'de Özal'ın ve bunun pavya haline gelecek atılması durumunda iktidara gelecek olan diğerlerinin rolü de çarın başbakanının rolünden farklı değildir. Tekelsel burjuvazinin egemenliği ulaştığı nokta, bunun dışında bir duruma izin vermemektedir. Büyük bir çöküntünün içinde bulunan işbirlikçi-tekelsel Türk kapitalizmi, benzeri örneklerden gördüğü gibi, işçi haklarını tümüyle reddetmekte, sömürüyü işçi alabildiğine derinleştirip, çok küçük tutardaki parayı daha belli bir merkezde yoğunlaştırmının yollarını her türlü entrikayı deneyerek geliştirmektedir, küçük-üretici iflasa sürüklenirken, sermayenin palazlanması sağlanmaktadır. İnce tüketim kısırlık, halk tükellerinin varının yoğunun gaspedilmesi temelinde dış pazarlara açılmaya çalışılmaktadır. Özellikle islam ülkeleri Türkiye'nin ekonomik nedenlerle

olduğu gibi siyasi amaçlarla da ilk elden açıldıkları alanlar olmaktadır. Ama, Türk burjuvazisi ekonomisini "geliştirmek" için sistem tarafından kendisine açılan bu yolların karışlığını da ödemek göreviyle yükümlenmiştir. Sömürgeci faşist Türk ordusu şimdi içte ve dışta, halk hareketlerinin bastırılmasında ve gericiğin örgütlenilmesinde ağırırğın ortaya koyma ve olanca saldırılarıyla bu görevin istekli bir uygulayıcısı durumundadır. Gerek Kürdistan sahasında ve gerekse İran-Irak savaşında olduğu gibi bölgeye yönelik olarak geliştirilen saldırılar bunun birer örnekleridir.

Cuntanın başbakanının doküdüğü diplomasi mekiği ve içte hızla sürdürdüğü gezileriyle, tekelsel burjuvazinin "çalışkan", "zeki" ve "iş bitirici" hizmetkarlığını sevkile yapması, belli ki tekelsel burjuvazinin en ilerlerini de sonsuz ölçüde hoşnut etmektedir. Yurtdışındaki işçilerin boğazlarından keserek biriktirdikleri paralarını sözde yatırım adı altında önce toparlayıp, hemen ardından yutan ve onları bir daha altından kalkamayacakları bir iflasa sürükleyen tekelsel sermaye grupları, Özal hükümetinin "Doğu" da yatırım adı altında sömürünün derinleştirilmesini teşvik planları karşısın-

Hükümetin ilk altı ayının bilançosu :

da da el oğuşturmaktadır. Vehbi Koç, "Doğu'nun kalkınması için alınan kararları isabetli" buluyor. Koç, "Türkiye ileri gidiyor, karamsar olmayalım. Eksikliklerimizi tamamlayalım, çok çalışalım, memleketimizi bir an evvel kalkındıralım" diyor. Ve, "Türk devlet ve hükümet yetkililerinin olduğu gibi, sermaye gruplarının Kürdistan'a yönelik gezileri de bir birini takip ediyor. Altınyıldız Kumaş Fabrikası ve Beymen'in sahibi Osman Boyner, ELKA yönetim kurulu üyesi Vildan Gülçelik ile Van'a gelen Koç, Van'da Hakkari, Erzincan ve Adıyaman illerinin adından bahsederek "doğu"ya sempatisini anlatmaya çalışıyor. "Doğu'nun kalkınması için oldukça 'yorucu bir çalışma' sürdürdüğü belli olan Koç, Van'da verdiği demeçte bu yorucu çalışmalarnın sonucunda ulaştığı düşüncelerini şöyle ifade ediyor: "Özal hükümetinin aldığı kararları isabetli buluyorum. Bu iş uzun vadeli bir iş. Bu mesele 15-20 yıl önce ele alınsaydı bugün bir takım eserler ortaya çıkmış olacaktı.

Tıpkı artan nüfusumuz karşısında Doğu illerimizde işçi bulamayan vatandaş büyük şehirlere akın ediyor ve bu şehirlerde bir takım ekonomik ve sosyal meselelere ortaya çıkıyor. Turgut Özal hükümetinin ortaya koyduğu bu felsefe yerindedir. Fakat uzun vadeli bir iş. Orada da tesisler kurabilmek için alt yatırım, ulaştırma, haberleşme, hammede temini, maddelerin pazarlanması, idarecilerin rahatça çalışma imkanlarının sağlanması icap eder. Alınan bu karar bir başlangıçtır. Gelecek hükümetler bu politikaya devam ettikleri takdirde Doğu'nun kalkınmasına faydalı olacaktır." Buradan amaçlanan şeyin, "doğunun kalkınma planları" olmadığını söylemek bile gariptir. Özel teşebbüsün bu sahaya gelmesi, ve yatırımlarda bulunması için, gümrük maddesi, gelir vergisi muafiyeti veya indirim, nakliye ücretlerinde indirim, uzun vadeli düşük faizli kredi, yatırım sermayesi yardımı ve devlet siparişleri için mecburi kota gibi teşvik edici önlemler önerilmektedir. Bu önlemler birçoğu hükümet tarafından uygulanmaya geçirilmiş durumdadır.

Cuntanın başbakanının özel teşvik yasalarıyla "doğunun kalkınması"na böylesine önem vermesinin ekonomik ve siyasi olarak ciddi nedenleri vardır.

Birincisi, işbirlikçi-tekelsel Türk kapitalizminin tıkanıklığı bu alandan açılmak istenmektedir. Tekelsel-sermaye grupları tarafından Kürdistan yeni baştan sömürünün derinleştirildiği bir alan olarak ele alınarak, Kürdistan'ın hammede kaynakları ve ucuz işgücü yerinde derinliğine sömürülmesi amacı taşınmaktadır. Kürdistan insan gücü ve doğal zenginlikleriyle büyük bir potansiyel oluşturduğu gibi, önemli bir pazar alanıdır da. Bugüne kadar bizzat sömürgeci-devlet eliyle geliştirilen bu sömürü, iş sermayenin de en geniş katılımı temelinde şimdi son kerteye varınıp, Kürdistan'ın her alanındaki zenginlikleri sonuna kadar emilmeye çalışılmaktadır. Fabrika, tesis ve diğer yatırımları, bu alanda belli bir iş gücü istihdamına olanak tanınması ise, sömürgeci açısından ikinci bir elverişliliği yaratmaktadır. İşsizlik ve sefalet içinde boğulan Kürdistan'daki yoksul halk kitlelerinden belli bir kesimi bu iş sahalarına yerleştirilerek, sömürgeciğin nimetlerinden nasiplerini almaları sağlanacak, ama bunun karşılığı ödemeleri de kendilerinden zorla istenecektir. Bu karşılığı, ulusal kurtuluş savaşına karşı tavır almak, sömürgeciğe boyun eğmek demek olduğu açıktır. Yine, kapitalizmin bu biçimde geliş-

lacaktır. Ama küçük-üreticilik, küçük-mülkiyet görünüşte teşvik edilmekte, banka ve diğer işletmelerde toplanan bu kesimlerin tasarrufları, özel-sermaye grupları tarafından kolay bir biçimde yutulacak ve Kürdistan üzerinden sağlanan aşırı sömürü temelinde sermayenin yoğunlaşması hızlandırılacaktır. Çeşitli fabrika, işletme ve şirketler biçiminde Kürdistan'a doğrudan el atan bu tekel grupları, köylünün ürettiği hayvansal ve tarımsal ürünler üzerinde de alabildiğince bir talan gerçekleştirerek, halkın elinden köy pahasına alınan ürünlerin pazarlanması biçiminde ihracat geliştirilip döviz ihtiyacı karşılanacaktır. Bunun ne anlama geldiği ortadadır. Halk kitleleri dayanılmaz bir açlık ve sefaletle sürüklenirken ve köleler gibi orundun dipçigi altında çalıştırılırken; cuntanın temsilciliğini yaptığı bir avuç tekel grubu daha da palazlanacak ve Kürdistan üzerinde hakimiyetleri arttığı anda dış alanlarda da hakimiyet amaçlarını gerçekleştirmeye çalışacaklardır. Ama, bu, tümüyle onların hesaplarıdır. Ve gerçekleştiremez olduğu, daha bugünden aşırı olarak gelişmelerle ortadadır.

Bu politika, sömürgeci-faşist zor'un dışında sürdürülemediğine göre ve yine karşısında yalnızca bu nedenle olsa büyüyen bir halk muhalefeti, kin ve öfkeyi bulacağına göre fiyaskoyla sonuçlanması kaçınılmazdır. Kaldı ki bugün, Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen bir ulusal kurtuluş hareketi vardır. Kürdistan'da kitleler, sömürgeciğin kendilerine verdiği şeyin ve verceklerinin acı, zulüm, katliam ve açlıktan başka bir şey olmadığını bugün geçmişi daha iyi görmekteyizdir.

Çar'ın başbakanının sonunu hatırlatmak bu noktada yararlı olacaktır. Bolşevik Partisi Tarihi, Çar'ın Başbakanı Stolipin'in sonu için şunları yazıyor: "Stolipin gericiğinin zaferi uzun sürmedi. Halka kırbaç ve darağacından başka bir şey veremeyen bir hükümet güçlü olamazdı. Halk, baskı ve şiddetle öylesine alışmış ki, artık bundan korkmuyordu. Devrim yenilgisini izleyen ilk yılları işçilere getirdiği ezilik kaybolmaya yüz tuttu. İşçiler yeniden savaşımı giriştiler. Olaylar, devrimin kaçınılmaz olarak, yeniden yükselişini söyleyen Bolşeviklerin haklı olduğunu doğruladı." Kulakları ve tekel gruplarını palazlandırmak ve sermayenin bu elerde yoğunlaşmasını sağlamak için Stolipin'in büyük bir işçi ve halk düşmanlığı sergilemek durumunda olduğunu görmekteyiz. Nitekim, Stolipin'in iktidarı döneminde, mevcut uygulamalar karşısında öfkeyle ayağa kalkın işçi kitlelerine karşı uygulanan politika bunun açık bir örneğidir. Bu dönemde çarlık jandarmasının emriyle yüzlerce

işçi katledilmiş, yüzlerce yaralanmış ve sayıları binleri aşan işçi ve devrimci aydınlar cezaevlerinde, ya da sürgünde en ağır işkenceler altında tutarak edilmişlerdir. Böyle bir politikanın kaçınılmaz biçimde yaratacağı sonuç budur.

Nitekim çöken ekonomisini ve siyasal iktidarı ayağa kaldırmak ve devamını sağlamak için, Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyetinin devamını zorunlu gören sömürgeci Türk burjuvazisi, bir yandan ekonomik sömürüyü son haddine kadar derinleştirmeye çalışırken, öte yandan da saldırılarını daha bugünden katliamlar düzeyine çıkarmıştır. Ordu, Kürdistan'da savaş halindedir. Ve, 'karşısında savışı gücün tüm bir halk olduğunu, yediden yemise kendisine öfke ile bakan gözlerden çok iyi anlamaktadır.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine karşı, sömürgeciğin bugün Özal hükümeti ve yarın başka hükümet adlarıyla geliştirmek istediği her türlü ekonomik, siyasi ve askeri saldırı karşısında halkın örgütlü savaşını bulacaktır. Stolipin gericiği döneminde çar polis ve jandarmasının ateş açtığı ve katliam karanarını verdiği işçilerin karşılığı nasıl ki, büyük yığın gösterileri, mitingler ve Bolşeviklerin etrafında halklanma olmuşsa; sömürgeci-faşist cunta hükümetleri ve ordusu karşısında Kürdistan proletaryası ve halkının cevabı da PKK etrafında örgütlü direniş mücadelesini geliştirmek olacaktır.

Stolipin gericiğinin saldırılar karşısında, bir grup fabrikasının işçileri kararlarını şöyle açıklıyorlar: "Biz öyle sarsıldık, öyle donakaldık ki, o anda duygularımızı dile getirecek sözleri bulamadık. Ne ölçüde bir protestoda bulunursak bulunalım, bu protestoda, her birimizin içinde kaynayan hincin ancak silik bir gölgesi olabilir. Bize ne göz yaşları, ne de protestolar, hiçbir şey çare olamaz. Bize ancak, örgütlü yığın savaşı çare olabilir." Yaşamın bir işkence haline getirildiği, sömürü ve talanın alabildiğine derinleştirildiği, halkın açlık, işsizlik ve sefaletle mahkum edildiği, köy meydanlarının katliam alanlarına dönüşürdüğü, idam sehpalarının hazırlandığı, Kürdistan'da, sömürgeci-faşizmin halkımıza ve insanlığı karşı işlediği suçların hesabını sormak, ve bunun için örgütlü bir güç haline gelmek gereği çok daha açıktır, dayatıcıdır.

Cunta ve onun hükümetleri, katliamlarla durdurmaya çalıştıkları böyle bir gelişmeyi önlemeyecekleri gibi, PKK önderliğindeki bu örgütlü gücün kararlı savaşıyla bu alanda yeniliğe uğramaktan da kurtulamayacaklardır.

Sendikası'nın 27 yöneticisi hakkında 10 yıl 8 aydan 20 yıla kadar ağır hapis cezaları istendi.

Bu ek "dava"yla birlikte, Maden-İş Sendikası "davası"nda yargılananların toplam sayısı 195'e ulaştı.

DAVALAR DEVAM EDİYOR!

Halkın Yolu Davasında 2 İdam!

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Halkın Yolu "davası"nda 2 devrimci idam cezasına çarptırıldı. Haklarında idam cezası verilen devrimcilerin Ahmet Kaya ile Osman Koyuncu oldukları bildiriliyor.

Dev-Yol Mensubu 10 Kişinin İdamı İsteniyor!

Toplam olarak 63 kişinin "yargılandığı" Dev-Yol-2 "davası" İstanbul 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde, 10 devrimcinin idam istemi ile başlandı.

Haklarında idam cezası istenen 10 devrimci dışında kalan 53 tutuklu kişi de 6 aydan 15 yıla kadar hapis cezası isteniyor.

Metris Askeri Cezaevi duruşma salonunda 1 Ağustos günü başlayan ilk duruşmaya, cezaevinde zorla tekele cezaevi elbiseleri giydirilerek istenmesini protesto etmek amacıyla iş çamaşırlarıyla katılan 14 devrimci salondan dışarıya çıkarıldılar ve aynı şekilde bir daha girilmesine savunma haklarının ellerinden alınacağı tehdidi bulundu.

Açılan bu yeni "dava"yla, Dev-Yol mensubu olmakla "yargılanan"ların

sayısı 394'e, idamı istenen devrimcilerin sayısı ise 46'ya yükseldi.

Gölcük Dev-Yol Davası Sonuçlandı!

Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı Gölcük Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan "davada", 5 Dev-Yol üyesi çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

Yapılan açıklamada, Hacı Orak'ın 22 yıl 4 ay ağır hapis, Adnan Sınır ve Beraati Erduran'ın 4'er yıl ağır hapis, Ramazan Uçan ve Özkan Yurdakul'un birer yıl ağır hapis cezasına çarptırıldığı belirtildi.

Dev-Yol "Davası"nda 4 Kişi Tahliye Edildi!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Dev-Yol "davası"nda 4 kişi tahliye edildi.

Tahliye edilen devrimcilerin Ertan Arslan, Turgut Okkaya, Ali İhsan Ataç ve Rıza Ödemiş oldukları bildiriliyor. Dev-Yol "davası"nda 200'ü tutuklu 701 kişi "yargılanmaktadır".

Maden-İş "Davası"nda 195 Kişi "Yargılanıyor"!

İstanbul Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'na açılan ek "dava"da, Maden-İş

İzmir İGD "Davası" Yeniden Başladı!

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde 21 kişilik İGD "davası"na yeniden başlandı.

Daha önce tutuklu hakkında 5-15 yıl arasında hapis cezası verilerek karara bağlanan "dava" Askeri Yargıtay 2. Dairesi'nce bozulmuştu.

TSİP Üyesi 5 Kişi Hakkında 6-20 Yıl Hapis Cezası İstendi!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 No'lu Askeri Mahkemesi'nde süren bir "davada" TSİP üyesi 5 kişi hakkında 6 yıldan 20 yıla kadar hapis cezası istendi.

SVP Üyesi 31 Devrimci Yakalandı!

7-10 Ağustos tarihleri arasında İzmir ve ilçelerinde faşist kolluk kuvvetlerine sürdürülen operasyonlar sonucu SVP-Kıvılcım üyesi oldukları iddiasıyla ikisi bayan 31 kişi yakalandı.

“Bizlerin safı kesinlikle ...”

Baştarafı 4. sayfa

edip şehrin dışına çıktıktan sonra konvoy birden durdu. Biz de istisrahat vardı diyip aşağı indik, isimlerle beraber Yüzbaşının hissi ile karşılaştık. Şöyle baktı: “Ulan o su içmek isteyen ... çocuğu gelsin buraya.” Arkadaş yanına koşarak gitti. Yetişir yetişmez hayvan gibi askerini üzerine saldıran Yüzbaşı ... gözü dönmüşcesine dövmeye başladı. Bir yandan küfrediyor, bir yandan da darbe indiriyordu. Askerin ağız-burnu kan içinde kalmıştı ve her yanı parçalanmıştı. Durmadan yalványordu: “Komutanım ... yiyeyim beni öldürme suçumu söyle sonra öldür razıyım” diyordu.

Yüzbaşı hıncını aldıktan sonra bizlere döndü ve başladı askerini “suçunu” söylemeye: “Öğlum” dedi: “siz bilmezsiniz, siz bilmiyorsunuz Türk askerinin düştürmün kim olduğunu. Tarihten beri Türk askere her düşman olan Tunceli milletidir. Belki suya zehir katabilirler, sizi bir daha uyarıyorum: Ovacığa gittiğinizde o insanlardan ne alın, ne yişin. Onlar her şeyi eskiden yaptıkları gibi yaparlar. Ölmek istemiyorsanız kendinizi koruyun.”

Yine o dönem biz 5’li arkadaş grubu bu olayı tartışma konusu yaptık. Gün geçtikçe yurtsever duygularımız kabanyordu.

Ovacık köylerine gittik, arama yaptık, silah toplayıp halka sıradayağı çekerek birliğimize döndük. Arkadaşlardan birisi bunalmış düşmüştü. Bu hakaret ve baskılara tahammül edemiyordu. Sürekli kaçacağına söylüyordu. Biz sürekli umut verip engellemeye çalışıyorduk.

Anılanlardan ilginç olan bir diğer olayı da anlatmamız geçemeyeceğiz. Bir gün gündüz alarm çaldı ve tüm tabur acele kuşanıp dışarı toplanıldı. Olayı anlatırlar: 4 tane “terörist” taksinin içinde nöbetçilere küfredip giren kenar mahallelerine doğru gitmişler, onları yakalayıp getirmemiz gerekiyordu. Tam 200 komando koşar adımla o yöne doğru gittik. Aramalar sonunda onları yakalayıp tabura getirdik. Doğru nizam karakoluna alındılar. Ben de beraber gittim. Sıraya dizip duvarın önüne diktiler bunları. Askerlerin hiç birinde mermi yoktu. Onları korkutup çözmek için bağımsızdaki subaylardan biri bize “mermi öne al” diye emretti. Biz de sanki mermi varmış gibi mekanizmayı getirip götürerek mermi aldık ve subay: “ateş dedimide ilk sıradan dört kişi ateş etsin” diye komut verdi.

Ve sonra gençlere dönerek “ulan ... çocukları niye hiç korkmuyor, yalványmırsunuz? Biraz sonra sizi öldürecek” diye bağırdı. Hiç birinde çıkmadı, gözlerine kin ve nefret okunuyordu. Onların bu durumunu görüp daha içeren subaylar, bizim de korumamız altında başladılar silletok-takemle gençleri dövmeye. Kum torbasıymış gibi boks oynuyorlardı, ama bu fasıl 10-15 dakika sürdüğü halde hiç biri yere düşmemişti. Subaylar yorulunca biri ana-avrat küfrederek “bu zir Kürtleri öldürsen inadinin vazgeçmezler” deyip dövmeyi bıraktılar. Bu söz üzerine gençlerden biri düzenli bir konuşma yaptı. Ve “anamız dil uzatmayın, yiğitsiz bizi öldürün, işi elinizdeyiz korkaklar” deyince, subaylar adeta kudurmuş vaziyette yeniden dövmeye başladılar. Sonuçta birşey elde edemeyince götürüp mahkemeye teslim ettiller ve Türk askere hakaretten dava açtılar. Bir yandan da korkudan çarşıya inmiyorlardı. “Bizi görüp vururlar” diyorlardı.

Aslında askerliğimde halkımız üzerine yapılan uygulamalardan gördüklerimi detaylı anlatacak olsam kitaplar dolar. Ben sadece içime işleyenleri anlatıyorum.

Sıkıntı günlerinden biriydi. Komandoyu topladılar ve bir konuşma yaparken 120 kişinin seçilip Muş’a arama yapmaya gönderileceği söylendiler. Biz 5’li arkadaş grubu birbirimize baktık hepimiz aradın çokmuştuk, moralimiz sifırı inmişti. Ne pahasına olursa olsun gitmemeliydik. Kendi halkımıza bile bile işkence yapmamızı istiyorlardı ve bu da bizim için büyük bir acı demekti. Ama ne var ki sportif ve atik olmamız her şeyde olduğu gibi bu işte de ilk başta seçilmemize neden oldu ve mecburen ertesi gün 120 kişilik konvoyla yola koyulduk. 20.7.1977 tarihinde Muş’a geldik ve orada bir

gece kaldıktan sonra ertesi gün Malazgirt’i Kutka köyüne baskına gittik. Küffe girmeden arabalarını kula kula ettik ve şafak sökmeden emekleyerek yaklaşık köyü kuşattık. Her mangan bir evin önünde durdular. Daha sonra evlere girdik ve kimseyi koşturmadan 7 yaşıdan 70 yaşına kadar, herkesi köy meydanına topladık.

Toplandıktan sonra her çavuş, sivil halktan birer mangan düzenliyerek yerkalk talimi vermeye başladık. Sonra teker teker komando taklasi attırdık. Taklasi atamayan ihtiyarların sırtına binerek eğlence yaratıkt. Bundan sonra tek tek falakaya yatıp ayaklarına yip ve sopalarla vurmaya başladık. Hepsinin ayakları el girecek kadar yanılmış, her taraf kanlar içinde kalmıştı. Kadınlar, karşımızda diz çöküp yüzlerine vuruyor, saçlarını yolup önünüme atıyorlardı. Kimisi kocasına, kimi babasına, kimi oğluna ve kardeşine yanıp feryat ediyordu. Ortalık tam şivan yerine dönmüştü. Hıncını almayamamıssuz kukla subaylar, yine işkence metodlarını uygulamaya başladılar. Bir kovta yüz getirip yaralı köylülere avuç avuç yedirmeye başladılar. Bu olay karşısında fedakar Kürdistanlı kadınlar, kendilerini yerdere atarak feryat etmeye başladılar. Tüm köylü bu sahne karşısında dayanamayıp ağlamaktaydı. Bunun üzerine komutan komandoya emir verip bu sefer de kadınları saldırmaya başladılar. Dipçiklerle kadınlar yere düşene kadar dövdük. Bunu gören erkekler kendi durumlarını unutarak “ne olursunuz, kadınlarımızı, çocuklarımızı dövmeyin, yine bizi dövin” dediler. Erkeklerin müdahalesine içeren Assubay Çavuşu, inadına kadınları sanki öldürmeye başladı. Kürdistanlıların en hassas damarını kasıtlı olarak yakalayan bu alçak adam, kocası için ağlayan bir genç geline doğru gidip sanki öldürmeye başladı: “senin o ağlayan çok hoşuma gidiyor yavrum. Kucacımda ağlayan bana daha çok zevk verir, güzelliğine yazık yavrum” bunları söylerken bir yandan göz altından askerlere bakiyordu. Ben de çavuş olduğumdan mangamdaki askerlere hızla göz gezdirdim. Hepsinin suratı asıktı. Horasanlı bir Kürt arkadaşın gözlerinden sapır sapır yaş akıyordu. Ben hemen yanına gidip: “çabuk gözlerini sil biraz metin ol” dedim.

... ismindeki yüzbaşı da başka bir metotla işkenceye başlamıştı. Özel olarak potinlerinin ön kısmına demir çakırmıştı ve bir-iki vuruşa o insanları yere yığıyordu. Bir daha yerinden kalkamayan insanları gösterip kahkalarla güliyor ve kendini diğer subaylara övüyordu.

Tam o esnada Assubay Çavuşu 90 derecelik bir dönüş yaparak elindeki jop'u sol eline vura vura sırayla tüm komandalorın yüzüne bakıp süzmeye başladı. Birden iki kişinin kulağından tuttuğu gibi kendine doğru çekti ve “yüzünüze üzüntü belirtileri var, herhalde siz de Kürtünüz, alın sopayı siz girişin” diyerek amaçlarını itiraf etti. Aslında bu arkadaşlar Kürt değildiler, sadece insandırlar. Tüm komando yeniden başladı dipçik salılamaya. Assubay bize doğru geldiğinde durumu çakması diye hızlı vuruyormuş gibi yapıyorduk, ama çoğu dipçigi boşa sallıyorduk. Bir yandan da nara atıyorduk.

Yaklaşık 2 saat işkenceler devam etti. O köyü kasaphaneye çevirip öbür köye gittiğimizde, o köyde erkek denen kimse kalmamıştı. Komandanın köylere girip arama yaptığını duyan tüm civar köyler, birbirlerini hemen haber salmışlardı ve gittiğimiz diğer köylerde umduğumuzu bulamamıştık. Köylerde hasat mevsimi olduğu halde, insanlar tarlalarını terk etmiş, tarihten beri tek kurtuluş yolu olarak benimsedikleri dağlara çekilme metodunu kullanarak canlarını kurtarmışlardı.

Umduğunu bulamayan sömürgeci kolluk kuvvetleri bu sefer de elvedeki değerli eşyaları –para, tütün, altınlatın etmeye başladılar. Bizzat kendileri itiraf ediyorlardı ki, arama ve baskın esnasında “köşe dönme” serbesttir. Ve bunu 45 günlük baskın döneminde gerçekten de yaptılar. Malazgirt’i tüm civar köylerini böyle işkenceden geçirdik.

En son gittiğimiz köyde de arama yapmadık. Komutan köy muhtarını

çağırdı ve 6 tane kuzu kesmesini istedi. Muhtar ve diğer köy ileri gelenleri buna dünden razıydılar. Hemen komutanın yanına geldiler ve “isterse 10 tane keselim yeter ki siz emredin komutanım” deyince kıyamet koptu. Yüzbaşı: “ulan pezevenk muhtar, sen Türk askere rüsvet mi tekil ediyorsun” deyip yakasından tuttuğu gibi komando taklasi attırır gibi kafa üstü yere çaktı. Yerdeyken de epeyce tekmeledi. Ondan sonra kaldırıp “haydi şimdi gid 10 tane kuzu kes” demesiyse tüm köy ileri gelenleri sokulalarını evlerinde aldılar. Bir saat geçmeden baktık yemekler geliyor. Zaten öyle alışmıştık ki, öğleğin hangi köye yetişsek orada mutlaka ziyafet çektiyorduk.

Bu köyden ayrılıp Muş’a geldik. Şehre girdiğimizde duvarlarda şu sloganı gördük: “Komando geldi zulum başladı”. Direkt yatılı okula götürdüler bizi, iki-üç gün istisrahat ettik. Bu istisrahat süresi boyunca komutanlar yerel MIT ajanlarıyla sürekli gizli toplantılar düzenliyorlardı. Yeni operasyonların planları hazırlıyorlardı. Nihayet yüzbaşı, birgün hepimizi toplayıp konuşma yaptı ve yörede, sözde, bir eşiği çetinesini ele geçireceğimizi söyledi. Ertesi gün tam teşkilat arabalara binip doğu (eşkiyanın bannıdır) eteğine geldik. Kürt arkadaşım, eğer bu sefer de zulüm ve işkence yaparlarsa kesinlikle firar edeceğimi söylüyordu. İssiz bir vadide durduk. Yüzbaşı, çetenin çok nişancı ve savaşçı olduğunu belirterek çok dikkatli olmamız gerektiğini durmadan hatırlatıyordu. Bu esnada bir de baktım Yüzbaşının yanında sivil biri duruyor ve heyecandan titriyor. Bunun ajan olduğunu hemen anladım. Biraz sonra komutanın asker elbisesi üstü ve “onlar beni dürbünle tanır vururlar, ben korkuyorum” dedi. Bunun üzerine ona asker gömleği giydirdiler. Komutan da kendi beresini ve motkelerini çıkardı. Bu işler tamamlandıktan sonra yola koyulduk. Subaylar tam komandanın ortasında gidiyorlar ve sürekli: “aman elatların kendinizi koruyun” diye saykılıyorlardı. Şunu gözümle gördüm ki, Türk sömürgeci kolluk kuvvetleri düşmanın çok, onun dağlanndan korkuyorlardı. Askerler düşmanı unutmus uçuyorlardı. Sıklıkla birbirine dürtüp korkulunu belli ediyorlardı. Ben ise korkmak bir yana, bu dağlarla gurur duyuyor ve içimden sevinç şarkıları söylüyordum. Onların korkusu bana yürek veriyordu.

Şafak üstümüze vurduğunda, Yüzbaşı dürbünle etrafı kolladı ve uzakta eşkiyanın çadırını gördü. Ve “siper al” diye komut verince herkes korkusundan sağa sola dağıldı. Çoğu titriyordu. Çünkü ajan, onların çok cesur olduğunu söylüyordu. Zaten dağlarımız onlara en büyük korkuyu vermişti. Tam o esnada çadırın yakınında kayıkların içinde nöbet tutan biri, bizi görür görmez arkadaşlarına Kürtçe: “lo eskerê Tirko tal” der demez cadırdı yatanları, kimisi tomsun, kimisi kalafişkollarla dışarı fırladılar. Atlarına biner binmez bir yandan bize ateş edip, bir yandan da hızla uzaklaşmaya başladılar. Yüzbaşı, bağıracak “ateş serbest” dediğinde biz de onlara ateş etmeye başladık. Bir ara dikkat ettim ki, komandanın büyük bir bölümü taşın ardına kafasını gizlemiş, silahlıya da havaya rastgele ateş ediyordu. Bu durum karşısında inanın kahkahalarla gülesim geldi, ama kendimi tuttum. Bu çatışmada sadece eşkiyalann, çadırın yanında bırakıldıkları iki attan biri vurulmuştu. Ateş kesildiğinde Yüzbaşı bizden yaralı olup olmadığını sordu. Biz de “vukatu yoktur” dediğimizde “Allah’a çok şükür” deyip derin bir nefes aldı. Aslında bu kişi askeri çok sevdiğinden değil, kendi üstlerinden ağır hakaretler işitmekten korkuyordu. Çünkü 120 kişilik komando birliği 4-5 kişiye karşı bir şey yapamamıştı.

Geri çekilme emri verildiğinde asker sevincin uçarak dağın aşağı iniyordu. Bu esnada Yüzbaşı ajani yakasından tuttuğu gibi yumruklamaya başladı. Bir yandan da “orospu çocuğu, kaç gibi askerlerime bir şey olsaydı ne yapardım” diyerek korkunç verdiği heyecanı atmaya çalışıyordu.

Yolumuzun üstüne çıkan bir köye gidip bir kaç koyun kestirdik ve kendimizi bir güzel ziyafet çektikten sonra tekrar Muş’a döndük. Orada belli bir süre istisrahattan sonra son bir arama-tarama operasyonuna giriştik. Civar köylere giren komando yine “köşeyi dönmeye” başlamıştı. Bu aramalar esnasında namussuz, alçak Assubay ... kendi kafasında 5 uşak askeri tem-

bihlemiş ve evde yalnız olan kadınları tespit etmelerini söylemişti. Bunlar da bu emri aynen yerine getirecek yalnız kalan bacılarımızın evlerini o kopeğe gösteriyorlardı. Bu kadınlarımız ne yapıldığına da bu yazımı okuyan Kürdistanlı yurtseverler karar versinler. Bizim için ölümden beter olan bu olaylar karşısında ses çıkarmadan durmamız ve ölümü hak eden bu tip alçaklara karşı sabırlı olmamızın nedeni ise, gerçekten çıkaramıyoruz. Şimdiki düşüncem bende olsaydı, kesinlikle dayanamazdım.

Bu talan ve gasp seferi de bittikten sonra, Muş’taki aramalarımız sona erdi ve kendi birliğimize döndük.

Tüm bu anlattıklarım iki yıllık askerlik süresi boyunca karşılaştığım yüzlerce olaydan bir kaç tanesidir. Hepsini anlatmaya kalksam gerçekten kağıt-kalem yetmeyecektir.

Benim bir Kürdistanlı olmam ve Türk sömürgeçliğine askerliği de yine kendi ülkemde yapıp, onların emirleriyle halkıma baskı ve işkence yapmam, onların tarihte de uyguladıkları iğrenç yöntemlerin bir parçası olmama, Kürdistanlılar, Kürdistanlılara kırdırma politikasının bir parçası olan bu küçük örnek, halkımıza bazı gerçekleri anlatmalıdır. Gerek baskı ve zor yoluyla bizleri kişiliğimizden uzaklaştırdı öz benliğimizi düşman etmeleri, gerek aşiret ilişkileriyle halkımızı birbirine kırdırtmaları, gerek kan davaları vb. bizzat körlüklererek yeni yaralar açmaları, gerekse de özellikle son yıllarda bizzat devlet eliyle kişiliğimizi mezhep ilişkilerini geliştirmeleri, onların böl-parçala-yönet politikasının hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir.

Bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu tür olaylara alet olan insanlarımız artık bir etrafına bakmalı ve kendi öz insanına duyduğu kini ve nefreti asil düşmanına yönelmelidir. Artık bunun zamanı gelmiştir. Halkımıza yüz gösterip ona kurtuluşu işgini yakan önderlikte ortaya çıkmıştır. Vakit kaybedilmeden, herkes kendi safını tanımalı ve düşmanına yönelmelidir.

Sömürgeci güçlerin ayaklarının altında inleyen ülkemiz, şerefimiz ve namusumuz mutlaka kurtarılmalı, bunu başarmak için gereken bilinç alınmalı ve halkımızın şanlı önderi

PKK’nin açtığı bayrak altında zafere kadar yürünmelidir.

Ben kendime kazandığım sınırlı yurtsever duygulan, askerliğim birliğinde memleketime gittiğimde orada Kürdistan Devrimcileri adına bilinen daha sonra da PKK adında bir partinin üyeleri olan yiğit Kürdistan evlatlarını gösterdikleri kararlı mücadelele güçlendirdim ve kısa sürede sınırlı da olsa aldığım bilgilerle güçlü yurtsever özelliklere sahip olan bir PKK sempatizanı oldum. Almanya’ya tekrar geldiğimdeki eski işçilik hakkım ölüğünden iltica ettim ve tüm gücümle ülkem, halkıma yararlı olabilmek için çalıştım. Benim yaşamım ve sömürgeci Türk ordusu içinde gördüklerim, tüm Kürdistanlılar için iyi bir ders ve örnek olacak niteliktedir. Bizlerin kaybedecek hiç bir şeyimiz kalmamıştır. Onun için de mücadeleye atılmaktan bir bile tereddüt etmemelidir. Kurtuluşumuz için yakılmış olan ışığın söndürülmesine yönelik tehlikelere karşı –ister içten, ister dıştan– amansızca göğüs germeli, gerekirse bu uğurda canımızı vermemelidir. Geçmişte bir hiç uğruna ya da sömürgeci güçler için tehlikelere atılmış olan bu canımızı, şimdi kendimiz, ailemiz, namusumuz ve halkımız için neden feda etmeyelim? Şunu da hiç aklımızdan çıkarmayalım ki, askerlikte başından geçenerleri anlatmıştım da gördüğünüz gibi, kendisine uşaklık, ahlaklı yapılan da bağışlamıyor egemen güçler. O bile kurtuluş yolu değildir. Bizlerin safı, kesinlikle Bağımsız Kürdistan’ı yaratma mücadelesini verenlerin yanı olmalıdır.

● Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeçliği!

● Yaşasın Halkımızın Şanlı Önderi PKK!

● Herşey Bağımsız Kürdistan İçin!

Kin ve öfkeyle dolu olan bir Kürdistan yurtseveri

Teslimiyet İhanete, Direniş Zafere Götürür

Baştarafı 14. sayfa

ile onlar gibileri bulunuyordu. Bunlar boş durmuyorlardı, günbegün yükselen direnişi ve önderliğini yapan PKK’yı özünden boğaltmak ve zayıf unsurları örgütleyerek, Hareketimizin direnişine karşı ihaneti çıkarmak istiyorlardı.

Ancak onlar şunu bilmiyorlardı: Mazlum’ların, Kemal’lerin, Hayri’lerin Partisi PKK’nin partizanları, yamayı ölümden vareden eşsiz önderlerimizin başeğmiş direnişçi ruhlarını hergün, her saat, her dakika zindanlarda, dağlarda her yerde yaşıyorlardı.

Büyük önderimiz, eşsiz halk kahramanımız, Mazlum Doğan’ın yapılan işkenceler dozunu aşmıştı. Ölümün eşğinde olan önderimiz Mazlum DOĞAN, bizlere “bize şerefli bir ölüm yakışır, ve bunu kamıtlayacağız. Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür” şiarını emanet bıraktı. Ve bu öyle bir ışıktı ki, yolumuzu sürekli aydınlatmakta, geleceğimizi apaçık ortaya koymaktadı.

1982 yılının Eylül ayında 7 kişilik bir grupla delil yetersizliğinden ve soruşturma ifadesizliğinden temiz oluştundan, bir de yattığı süre gözönünde bulundurularak tahliye edildi. Fakat, daha sonra sonuçlandırılan davada diğer tutuksuz sanıklar gibi, bana da giyabımda yeniden 13 yıl, 4 ay ceza verildiğini öğrendim. Aslında düşmanın bu ceza verebilmesi için hiçbir maddi delil yoktu. Ellerindeki tek delil, PKK’li olma. Degilsen bile PKK davasından yargılanmaktadır. Tüm

Parti kadro, sempati ve taraftarlarına verilen ceza suça göre değil, DİRENİŞE göredir.

Sonuç olarak şunu belirtmek istiyorum ki; doğru bilgi ve yorumlar PKK’li olmamanı kısıtı değildir. Diyarbakır zindanlarında yaşayan, her türlü işkenceye maruz kalan, devrimci kişiliğini, dürüst kişiliğini yitirmeyen her insanın görevi, Diyarbakır zindanlarında PKK önderliğindeki direnişi halka doğru bir biçimde anlatmak ve tüm insanlığı bu konuda aydınlatmaktır. Bu gerçekleri görüp yaşamak ve gerektiği yerde anlatmamak, halka kavratmamak, bilerek ya da bilmeyerek düşmanın amacına hizmet etmek demektir. Yukarıda anlatmaya çalıştıklarım gerçeklerin sadece binde birini bile izah etmemektedir. Ama tek bildiğim; önmüzdeki yreçlerde böyle bir düşmanla savaşmak gerektiğinin, şehitlerimizin anılarına bağlı kalınarak ve onlara yarışı bir tarzda mücadele etmemiz gerektiğinin ivedi ve kaçınılmaz bir borç olduğudur.

* Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!

* Yaşasın PKK’nin Direnişçi Geleneği!

Devrimci selamlar
Kürdistan’dan Bir PKK Taraftarı

Sömürgecilerin Şemdinli'deki Son Faaliyetleri...

Baştarafı 16. sayfada

ve Yüksekova'da kamplarda eğitimle olan Şah vb. yanlıları dururken, birkaç kaçakçı ya da yoksul Kürdistanlı yönetime teslim etmelerinin anlamı nedir?

Bütün bunların yanı sıra askeri-savaş hazırlıkları da yoğun bir biçimde sürdürülmektedir. Gizli yürüttüğü anlaşılan askeri faaliyet, güçlerin çeşitli yerlerde yoğunlaştırılması ve genişletilmesi-dir. Bunun için ek askeri tesisler hemen hemen her bölük, takım ve tabur çevresinde inşa edilmektedir. Tamamen yabancı işçi ve teknisyenler eliyle yapılan bu tesislerde modern işkence odaları da yapılmaktadır. Halen Şemdinli İlçe Seyyar Jandarma Taburu Alaya; Rubaruk, Xizne ve Pıra-Dure bölükleri tabura dönüştürülmek üzere hazırlıklar devam etmektedir. Yine tabura bağlı yeni sabit karakollar Şemdinli topraklarına yerleştirilmiştir. Bunlar; Şkeftan, Museka, Bezele, Geleşim, Mazeru, (İran, Irak ve Türkiye üçgeninde) vb. yerlerdir.

Diğer bir savaş hazırlığı ise; ormanlık alanlara, daha önce hiç yol girmemiş olan vadilere ve yüksek yaylalık alanlara yeni yollar yapılarak, eski bazı yollar ise genişletilmektedir. Örneğin Kelêt ve Begor yaylalarına, Beroj mıntıkasına (Güney Kürdistan'daki Mergesor nahiyesine bağlı Deşta Bezazegir'deki yollara yaklaşıyor) Raşida ve Bay'e yöresine, Maseru (Türkiye, İran, Irak sınır üçgenine) Bezêl'den Herki-Bedau Vadisine yeni yollar yapılırken, Güney Kürdistan içlerine doğru uzanan Gerdî mıntıkası yolu ise mukemmel askeri yol durumuna getirilerek genişletilmektedir.

Bir diğeri ise; savaş hazırlığı amacıyla başlatılan orman kesimidir. Her ulusal kurtuluş mücadelesinin tanık olduğu gibi, bizde de görülen bu durumun, açık ki, en temel hedefi doğayı tahrip ederek, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı tedbir almaktır. Şemdinli ile Şapatan köyü arasında, Sallara'da ve Benevok'da başlatılan bu kesimler, cuntanın hangi hazırlıklar içinde olduğunu bir kez daha sergilemektedir.

İlçemize giriş-çıkışlar da başlıbaşına bir olaydır. Şemdinli'ye girmek, bir ülkeden başka bir ülkeye geçmekten çok daha zorlaştırılmıştır. Yüksekova'dan yola çıkıp, Şemdinli'ye yönelmek durumunda iseniz, Yüksekova'nın hemen kırsındaki havaalanı karakoluna ilk sorgu, arama ve hakaret molasına alınırsınız. Buradan geçmeye başlarsanız, daha on kilometre kadarlık bir mesafe aldığınızda yeni bir karakol tarafından alıkonulur, tepeden tırnağa aranırınız. Orayı da aşarsanız, daha Şemdinli sınırlarına girer girmez Haruna karakolu, bu kez pasaportunuzu istercesine ve sizi soyma amacıyla bir neden aramaya koyulur. Bir yığın hakaret ve aşağılayıcı bakışlardan kurtulunca, önünüzde yine beş-yedi kilometre ilerde Pıra-Dure bölüğünün soruşturması başlar. Ancak buradan da geçebilirsiniz, işte o zaman Şemdinli'ye ulaşma şansına kavuşmuşsunuzdur. Aramaların yapıldığı her dort nokta da, soygun, gasp, hırsızlık, haraç ve rüşvet almak için konulmuş birer çete gücüdür. Sadece Türkiye ve Kürdistan'dan değil, Hakkari'den hatta Yüksekova'dan bile tamamen tecrit edilmiş bir ilçedir Şemdinli. Dışardan girebilmek için ancak yerli kimlik sahibi olmalı veya yörede çalışan bir memur olduğunuz kanıtlayabilmelisiniz. Yoksa Şemdinli'ye Yüksekova kimliğinin girişi bile yasaktır.

Sürdürülmekte olan savaş ve katliam hazırlıklarının bir diğer parçası da askeri demogojilerle kit-

leleri etkilemeye çalışmaktır. Tammam askeri-politik bir manevra niteliği taşıyan bu yalan haberleri ise bizzat kendi askerleri aracılığı ile yaygınlaşmaktadır. Örneğin: "...Herki mıntıkasında 3 gündür Apoculara çatışmaktadır" gibi.

Son olarak da, sömürgeci-faşist savasa uygun olarak savunmacıların güçlendirilmektedirler. Sadece ilçe seyyar jandarma taburundaki bu yönlü hazırlıklara baktığımızda;

1- Daha önce tabur içinde sıkı aramadan geçirilmek için Zeran ve Gerdî mıntıkalarının yolları tabur içinde verilmekteyken, alalacele tabur dışında bir karakol ve karakoldan geçmekte olan yeni bir yol yaparak, tabur girişi yasaklandı.

2- Daha önce sivillerin tabura giriş-çıkışları serbest iken, şimdi hem yaya, ve hem de arabayla girişler yasaklanmıştır.

3- Taburdan daha önceleri mevcut olan helikopter pistlerine ek olarak pistler genişletilmekte ve bir alana dönüştürülmektedir.

4- Taburun tüm çevre alanı ışıklandırılmakta ve projektörler hazırlanmaktadır.

5- Taburun tüm çevresinde en az bir metre derinliğinde ve seksen santimetre genişliğinde kanal tipi uzunca savunma mevzileri kazılmış bitirilmektedir... vb. Ayrıca bu savunma hazırlıkları tüm bölük ve karakollarda da hızla sürdürülmektedir.

Tüm bunlara ek olarak, sömürgeci-faşistlerin yaptığı hazırlıklar yakından ve sıcağı sıcağına izleyen biri olarak diyebiliriz ki, bu hazırlıklar, tamamen savaş hazırlıkları ve savaşın arifesidir. Askeri otoritelerin dediği gibi en azından bir "kuşatma ve ezme" seferine hazırlanan faşist Türk sömürgecilerinin bu yönlü planları sadece Şemdinli ve Hakkari'nin tümünü değil, Güney Kürdistan'daki en azından "onbeş kilometrelik" bölgeyi de kapsamına almaktadır. Ama mutlaka ve mutlaka zafer, ırkçı-faşist Türk sömürgeciliğine karşı PKK önderliğinde savaşan halkımızın olacaktır.

Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!
Yaşasın Partimiz PKK!
1.7.1984
Şemdinli'den bir devrimci

HRK'nin Kuruluşu Coşkuyla Karşılandı

Baştarafı 2. sayfada

eylemler pratik mücadelenin yollarını açacak, takımlikları ortadan kaldıracaktır.

Aynı zamanda, bu eylemler, pasifizmi, korkaklığı, dönekliliği, ihaneti, teslimiyet ve uzlaşmayı yerle bir ederken, direnişin örgütlendirilmesini güçlendirerek Ulusal Direniş Cephesinin oluşturulmasında en sağlam temelleri atacaktır.

Provokasyon, tasfiyecilik, yıkıcılık, bozgunculuk, çürüme, dağılma biçimindeki içten ve dıştan gelen her türlü dayatmalar yaşadıkları bozgunla hüsrana uğrayacak ve onları kaçınlmaz akibetlerinden kurtarmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Artık yaşamanın, var olmanın tek yolu direniştir. Başka yolların tümü işbirlikçiliğin, uzlaşmanın yollarıdır. Direniş bayrağına sarılanlar, kendi geleceklarının görkemli yaratılışında şerefli yerlerini alacaklardır. Teslimiyet ve ihanet botağın saplanmış olanlar ise o bataktan boğulacak, tarihi suçlarını hiç bir şeyle kapata-mayacak, devrim önünde hesap vereceklerdir.

*** Bin Kere Selam Olsun Direniş Bayrağı Elde Düşmana Korku Salanlara!**

*** Selam Olsun, 15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhuna!**

*** Selam Dağda Savaşan Partizana!**

"Yeni Doğan Çocuklarımızın İsmi Diren Koyun!"

Baştarafı 15. sayfada

Hasan Hüseyin Karakuş'un teslim olmasından sonra, M. A... Yoldaşı üç ay mahkemeye getirilmedi. Hasan Hüseyin Karakuş teslim olduktan sonra, M'nin o güne kadar bilimemen yönlerini ihbarda bulunmuştu. Bu nedenle M... yeniden işkence altına alındı.

"Davamız" son aşamaya gelmişti. Arkadaşlar, mahkeme heyetine "M.A'nın üç aydan buyana mahkemeye getirilmediğini, nerede olduğunu bilmediğini, öldüye ölüm haberinin verilmesini, yaşıyorsa önümüzdeki mahkemede duruşmaya getirilmesi gerektiği"ni belirttiler. Bir sonraki mahkemede arkadaşları getiriler. Arkadaşı teslim almak için çok zorlanırlardı.

Mahkemede sağa-sola bakmak yasak olduğundan, önceleri M'yi fark etmedik. İfadeye çağırıldığında ne hale geldiğini gördük. M, iki arkadaşın yardımıyla ifadeleri alındığı yere getirildi. Hafızasını kaybetmiş, bir çocuk gibi sağa-sola bakıp gülmüyordu. Gülmenin dışında kesinlikle konuşmuyordu. Başının her tarafı yaralıydı, yüzü morarmıştı. Sürekli serum verildiğinden her tarafı şişmiş olmasına rağmen işkence izleri görülebiliyordu. Sorulan sorulara cevap vermek duruma olmadıgından, H. A. arkadaş söz aldı: "M... büyük bir depresyon geçirmiştir. Cezaevi koşullarında böyle devam ederse, karışmadıgımız M. A. ne ilk ne de son olacaktır. Böylelikle dilsiz insanlar 'yargılamak' zorunda kalacaklardır. -Gerçi biz sizi yargı organı olarak kabul etmiyoruz. Bizleri ancak halkımız yargılayabilir.- Ben de sürekli hücrede kaldığım için, içindeki koşullar çok iyi biliyorum. Artık koşullar yaşamamıza elverişli. Yine tekrarlıyorum; M... derhal hastahaneye kaldırılmalıdır." diyerek yerine geçti. Daha sonra savunma avukatı söz aldı. Kısaca: "gördüğüm kadavryla müvekkilim büyük bir depresyon geçirmiş, hafızasını tamamen yitirmiş bir durumdadır. Bu, hareket ve tavrından açık bir biçimde görülmektedir. M'nin derhal hastahaneye kaldırılmasını talep edeceğim. Daha önce de bazı müvekkillerimin hastahaneye kaldırılmasını istemiştik. Bir kaç haftalığına hastahaneye yatırılmış, fakat hiç bir tıbbi müdahalede bulunulmadığı gibi, bu süre içinde de işkence, baskılar devam etmiştir. Bunu kendileri son mahkemelerinde dile getirdiler. Askeri hastahane koşulları böyle olunca, M. hiçbir zaman iyileşmeyecek, durumu daha da kötüye gidecektir. Bundan böyle biz avukatlar, dilsiz ve hafızasını yitirmiş felçli insanların savunmasını yapamayacağız. Şu andan itibaren mahkemeyi protesto ediyoruz." diyerek, diğer avukatlarla birlikte mahkeme salonunu terk ettiler.

Böyle zamanlarda, çoğu kez dışardan mahkemeye giren basın-yayın mensupları ve tutuklu akrabaları anında dışarı çıkarılır, yalnızca PKK düşmanı tanklar, asılsız ifadeler veremeleri için salona doldurulurdu. Cezaevindeki teslimiyetçilerin, arkadaşların üzerine verdikleri asılsız ifadeler dikkate alınıyor, bunların kabul ettirilmesi için daha çok baskı yapılıyor. Bizim koğuştaki bulunan dört bayan arkadaşın üzerinde şunlar ifade veriyordu: Şahin Dönmez, Hidir Akbalk, Hasan Hüseyin Karakuş.

Bu dört bayan arkadaş mahkemelerde Partinin savunmasını yaptılar. Mahkemelerde cezaevinin kötü koşullarını dile getiriyorlardı. Bu kötü koşullar altında hemen hemen sağlıklı yerinde hiç kimse yoktu. Fakat özellikle bu dört arkadaşın üzerinde insanlık dışı baskılar daha yoğun bir şekilde uygulandığından sağlıklar oldukça kötüydü. Buna rağmen -Partiye duydukları inanç ve güven sonsuz olduğundan- moralleri yerindeydi. Zaten bu yaşamaz koşullarda bizi ayakta tutan güç, Partiye ve halka olan inanç, güven ve bağlılımımızdır.

Koşumumuzda bir kız, diğeri erkek olmak üzere iki küçük çocuk vardı. Faşist idare bu küçük çocuklara rağmen acımasız davranıyordu. Bu iki çocuğun hiç bir ihtiyacı karşılanmadığı gibi, hastalık hallerinde herhangi bir tıbbi müdahalede bulunulmuyordu. Bu çocukların dışında 70-

75 yaşlarında analar vardı. Faşist idarenin bu analara karşı tavrı da aynı şekilde acımasızdı. Türkiye'de dahi bilmeyen bu analara A.B.C öğrettiler, Atatürk'ün çeşitli sözleri ezberlettiler. Örneğin: "En büyük Türk Atatürk", "Ne mutlu Türküm diyene" vb. Bunlar anaların dövülmeleri için bahaneydi. Analar bu sözleri doğru telafuz edemediklerinde kaba dayak atılır, eşarpları yırtılır, hakaretler yağdırılırdı.

Koşulların durmadan ağırlaştığı bir ortamda, delil yetersizliğinden serbest bırakıldım. Son mahkemeye diğardan gittiğimde M. A'nın hala eski durumda olduğunu gördüm. Verilen serumların etkisi geçtiğinden vücudundaki şişler inmiş, yüzündeki morallu kaybolmuş, çürükler kabuk bağlamış-

tı. Arkadaş bir kemik yığını halindeydi. Ama gözlerindeki umut belirtisi kaybolmamıştı.

İnsan mezbahasında direnişçiler hep bir ağızdan bağınıyorlardı: "DİREN... DİREN..." diye. Halkımız mesaj yollayacaktık; yeni doğan çocuklarımızın ismini DİREN koyun diyecektik!...

Bizler her yerde, yani zindanlarda ve dışarda sömürgeci baskılara karşı DİRENİKDCE VAR OLACAKTIK... Artık bundan sonra sloganımız olacaktır DİRENİŞ!

KAHROLSUN TESLİMİYET YAŞASIN DİRENİŞ!

Diyarbakır Zindanlarından T...

PKK-Çermik Grubu Davası

Sonuçlandı

Baştarafı 3. sayfada

rin gözünü korkutmak, davadan uzaklaştırmak ve insanlarımızı fiziki olarak yıpratarak davaya hizmet edebilecek hale getirmekti. Ancak, sömürgecilerin unuttuğu birşey var ki, o da bu davayı halkımızın gönlünden ve bilincinden silmek için artık çok geç kaldığı, tutuşan bu meselelerin artık söndürülemeyecek denli Kürdistan'ın her yanını sarıdığı ve insanlarımızın işkence ve imhaila bitirilemeyecek kadar çok olduğu, her düşenin yerini binlerin aldığını. Evet, bugüne kadar tüm gerçeklerin olduğu gibi, Çermik "davası"nın da bir kez daha ortaya koyduğu gerçek budur.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin eskiden çok daha gelişkin ölçülerde şimdi yeniden ülke zemininde yükseltilmesiyle birlikte sömürgecilerin artan korkusunun ifadesi olarak peşpeşe sonuçlandırılan, idam ve ağır hapis cezalarının yağdırıldığı davalar sömürgecileri kurtarmaya yetmeyecektir. Halkımız için hükümler geçersiz olan bu "yargılamalar"

sömürgeciliğe karşı nefretin bilensinden ve her geçen gün daha çok sayıda yurtseverin mücadele saflarına akmasından başka bir sonuca yol açmayacaktır. Bugüne kadarki gelişmelerin gösterdiği gibi, halkımız sömürgecilerin bu ağır cezaları ve tehditlerini yılmak bir yana mücadeleyi için çok daha büyük bir istek ve inanç besleyip büyütmektedir. Ülkeye yeni den adımı atan devrimcilerin halk tarafından böylesine coşkuyla karşılanmasından, desteklenmesinden sömürgecilerin tehdit ve "yargılamaların" yolaçtığı sonuçlar açıkça görülmüyor mu? O halde şu rahatlıkla belirtilebilir ki, sömürgecilerin yurtsever insanlarımızı verdiği her idam cezası, her müebbet hapis ve diğer ağır cezalarından bir günlük hapis cezasına kadar tüm cezalar onun kesin mahkumiyetini, halkımız tarafından tarih sahnesinden silinmesini her geçen gün biraz daha yaklaştırmakta, halkımızın kurtuluş yolundaki azmini daha da bilemektedir.

Jİ BO ALEMA GİŞİYA ŞOREŞGER...

Destpêk di rûpelê 20an de ye.

biryar tekoşina xwe bajon, û yekparetiya Partiya xwe mîna pola, behtir zexmûxur bikin. Li dijî revûbeza jî şoreşê, îxaneta li derheqê şoreşê û dakû rîheki jî şoreşê valabûyî, têkilî refên me nebe, şoreş jî rîya xwe newê derxistin, em ser bîngeha girêdana xwe bi xeta Partiyê re, bibin nîmûnên bêemsali berxwedankariya millîtan a PKK.

Dîvê em jî bîran dernexin kû li girtigahan hevalên me yên tekoşînê, pêşî de rêberên me rêhevalên Mazlum, Kemal û Hayrî bin hoy û şewên zehmet û çetintir, berxwedan bilindkîrin û zanîn, bîlî bedeldayîna jîyanên xwe, hercûre êrîşên dijîman û îxanetê tarûmar bikin. Ev rêya rêhevalên me -kû şerê parastina PKK de mîsâlen hilbijartî û hêja pêşkêşî me kirin-ronîkîrîne, jî bo me jî rêkî tenê ye, ku em li ser bî ezm, bawerî û biryarî, bîmêşîn.

Dijîmin, bî berjewendî jî sistî û qelsiyên jî navça Awrûpa hîldayî, xwest tiştê ku li girtigahan nekari bibe serî, li Awrûpa bîcîbênê. Xwestin kû, Partiya me di qada emperyalîzma Awrûpa de, bî xebatê zexelî û qelpezanîya jî her rengî û bî bêşexsiyêti û bêberzayetiya jî her awahî, bî destê xain û nokerên bihevrexebatkar, bîhilweşênin, belavbîkin. Xebatên hilweşandkarî û pejlîandinê kû Mazlum'an, Hayrî'yan, Kemal'an û Ferhat'an... bî fidakîrîna jîyanên

xwe, bêlêker, bêbîngeh û pûçkîrin, em dikarin pîr hesanîtir bîperçiqênin, lew em xwediyê derfetên hêj firehtir û xurtiyê ne. Bêgotin û kifşê kû, em hemû xwediyê vê ezmê ne, ger hewce be, di şerê parastina Partiya xwe de, emê bî hercûre azîne tewayî hîm û qudrêta xwe deynin holê. Ev, jî bo me delameteke, kû şehîdên berxwedanê danîne pêşîya me û hewce ye yekxur (mutlaka) bîcîh bê.

Nexwe, beyî em bikevin nava tîrs û lerzîneke piçûktîrîn a kesanî, ser rîkna rîh û yekîtiya Partiyê, jî kuderê û jî kê bîla bê, tax û gîta wê çî be bîla be, li hemberê xebatên hilweşandkarî û qomplovan û li hemberê provaqasîonê, kû li dijî Partiya me tîbî birêvexistin, em tewreki militan daxuyan bikin, destûr û mafa jîyanê nedin xeta provaqasîonê û mafa jîyana provaqatoran nasnekin.

* Em li hemberê her babet hilweşandkarî, pejlîandinê û provaqasîonvanî, ala Partiyê bilindbikin!

* Bîjî yekîtiya tekoşîna gelên Tîrkîye û Kurdîstanê!

★★★

Kürdistan Halkı, Sömürgeci-Faşist Cuntanın Kanlı Egemenliğine Karşı Ulusal Direnişin Bayrağını Yükseltiyor!

Sömürgeci-faşist cuntanın işbaşına gelişinin 4. yıldönümünü, Kürdistan isyan halindeki yüreklerle karşılıyoruz. Dağlar ve ovalarda bu isyanın ilk kıvılcımları tutuşuyor.

Sömürgeci-faşist cunta, emperyalist efendileri ve işbirlikçileri, zindanlardan dalga dalga yayılan bu ulusal direniş kıvılcımını söndürmek için, bugün daha da artan bir kudurganlıkla saldırıyorlar. Dört yıl boyunca uyguladıkları işkence ve vahşetle mücadelemizi ve halkımızı yok etmenin kanlı emelleri içinde olan sömürgeciler, amaçlarına ulaşamamanın telaş ve öfkesiyle saldırıyorlar.

Faşizmin dört yıllık saltanatı, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin tarihinde önemli bir evreyi kapsamaktadır. Bu dört yıllık süre, halklarımız için acı, açlık ve vahşet içinde savaşın öğrenildiği yıllar oldu. Bu dört yıllık süre, halklarımızın, sahte önderleri tanıdığı, gerçek kurtuluş yolunu bir kez daha karartılamamacasına öğrendiği yıllar oldu. Bu dört yıllık süre, faşist-sömürgeciliğin gün gün ölüme gittiği yıllar oldu...

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, içten ve dıştan yöneltilen her türlü saldırılara rağmen, bu yılları güçlü devrimci gelişmelerin yaşandığı yıllar haline getirmesini bildi.

Emperyalizm ve sömürgecilik, Kürdistan ve Türkiye halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini kanla boğmak için her türlü saldırıyı uygulamaktan çekinmedi ve hala da sürdürmektedir. Halklarımız üzerindeki kanlı emellerini boşa çıkaran tek güç olarak Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve önderi PKK'yi görmekte ve saldırılarının temelini bunları almaktadır.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve PKK, bugün her alanda yoğun bir saldırıyla karşı karşıyadır. Zindanlarda yenilgiye uğratılan sömürgecilik, artık katliamlarla da yetinmemekte, tarihin en kirli oyunlarını bir kez daha halkımıza dayatmak istemektedir. İhanet, teslimiyet ve reformizm eğilimleri canlandırılmak, kan ve işkenceyle bastırılmayan mücadele, yüreğe saplanan hançerle yok edilmek istenmektedir. Bu ihanet ve teslimiyet cephesi alabildiğine genişletilmeye, KUDM etrafında sürekli büyütülen militan devrimcilik bunlar eliyle teslim alınmaya çalışılmaktadır.

İhanetin kara yüzleri Şahin-Yıldırım ve Semir çetesi bu işin merkezine oturtulurken, devrimci geçinen birçok güç ve çevre de aynı ihanete ortak edilmiş bulunmaktadır.

Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, emperyalizmi ve faşist Türk sömürgeciliğini can evinden vurmıştır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizminin hayat hakkını ortadan kaldırmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu saldırılar bu nedenledir. Yükselen devrimci mücadelesinin ve militan direnişçiliğin büyütülmesinin sonucudur.

Halklarımızın devrimci direnişinden korkan ve bu mücadelede kendi sonlarını gören bütün güçler, bir koro oluşturmışlardır. Cezaevinde, ülkede ve Avrupa'da Kenan Evren'-den emperyalist devletlere, Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve Semir provakatoründen Kürt küçük-burjuva reformizmine, sosyal-şovenizmden Avrupa sosyal-demokrasisine kadar hemen tüm güçler, telaş içinde KUDM'ne saldırmaktadırlar. Devrim için en küçük bir adım dahi atmayanlar, devrime karşı birleşmekte; PKK'yi teşhir, tecrit ve yoketmenin ortak hesapları içinde yoğun bir faaliyet yürütmektedirler.

PKK ve Kürdistan halkı, Ulusal Direniş Mücadelesini en küçük bir ikircikliğe düşmeden yükseltti, bu dava uğruna şehit düşen önder, militan ve yurtseverlerin yüceleştirildikleri direniş bayrağını düşürmediği için saldırıya uğramaktadır. PKK ve halkımızın ilerlediği yol, küçük-burjuvaları korkutuyordu. Düşman ve ajan-provakatörleri can havliyle son saldırılarını yapmaktadırlar.

12 Eylül'ün 5. yılında, Türk sömürgecilerinin tüm politikaları iflas etmiş durumdadır. Mücadelemizi teslim almak ve yok etmek için giriştikleri her türlü saldırı bozguna uğramış, Mazlum, Hayri, Kemal ve Mehmet'lerin direnişinde büyüyen militan devrimcilik tüm bir halkımıza mal olmuştur.

Halkımız aç, sefil ve yokluk içindedir. Her günü bir işkence ve zulümdür. Ama, bu acı ve yoksulluklarının hesabını sormanın mümkün ve zorunlu olduğunu görmenin gücünü de duymaktadır. Sömürgecilige, reformizme, teslimiyete ve ihanete ve ajan-provakatörlere en küçük bir yaşam hakkı dahi tanımamanın kararlılığı içinde, UDM etrafında giderek daha çok kenetlenmektedir. Kürdistan'da dört yıldır halka kan kusturan ajan, muhbir ve işkenceciler, bugün korku içinde can telaşına düşmüşlerdir. Halk, muhbir ve ajanları elleriyle boğmaktadır. Devrimcilere en büyük desteği sağlamak, evini, tarlasını ve tüm olanaklarını giderek daha çok devrime sunmaktadır. Halkımız Ulusal Direniş Mücadelesi dışında bir başka kurtuluş yolunun olmadığını çok iyi bilmektedir.

Şimdi Kürdistan'da iki cephe vardır. Birincisi; PKK'nin önderlik ettiği Ulusal Direniş Mücadelesi, ikincisi ise, sömürgeci-faşist cuntanın bayrağı altında açılan karşı-devrim ve ihanet cephesidir.

Saflar giderek belirginleşmektedir. Bir yandan emperyalizm ve sömürgecilik tüm kanlı planlarıyla saldırmakta, ajan-provakatör ve işbirlikçilerini harekete geçirmekte ve karşı-devrimin beyaz ordusuna toplumun serkeş, lumpen ve en ahlak düşkün kesimlerini katmaya çalışmaktadırlar. Sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizminin maskesi düşmüş bulunmaktadır. Devrimden korkan bu güçler, Kenan Evren'in bayrağı altına koşmakta, KUDM'ne her koldan saldırmaktadırlar.

Halkımız ise kendi yolunu belirlemiş olmanın cesaret ve vakarı içindedir. İşçiler, köylüler ve yoksul emekçi kitleler, faşizmin zulmü altında büyüttükleri umut ve inançlarını devrime sanlmaktadırlar. Dört yıllık uzun bekleşim yıllarının devrimci fırtınalara gebe olduğu, yaşanan gelişmelerle ortaya konulmaktadır.

Artık önümüzdeki süreç, faşist-sömürgeciliğin, halkımızın bin yıllık acı ve köleliğinin hesabının adım adım sorulduğu bir dönem olacaktır. Önümüzdeki yıllar, bugün bir kıvılcım olan, ama giderek tüm bir Kürdistan'ı tutuşturacak ulusal direnişin alevinin büyüdüğü yıllar olacaktır.

Yurtsever Emekçiler!

Direnen ve bağımsızlık için savaşan bir ülkenin insanları olmanın gururunu yüreğimizde duymakta haklıyız. Mücadelemize yönelik saldırıların bizi hiçbir biçimde geriletemeyeceğini, aksine bunun güçlenmemizin ve doğru yolda olmamızın bir kanıtı olduğunu söylemekte haklıyız.

Emperyalistler ve sömürgeciler en kanlı ve alçakça saldırılarını, düşmanlarına yöneltirler. Onların düşmanları ise, devrim ve halktır. Devrimci mücadeleler ve halklar, her dönemde ve her alanda bu güçlerin saldırılarına uğramak durumundadır.

Eğer düşman bize saldırıyor ve küfrediyorsa, bu, ona verdiğimiz korkuyu ve doğru yolda olduğumuzu gösterir. Cezaevleri bunun en açık kanıtıdır. Önderlerimiz Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer şehit düşen yoldaşlarımız, en ağır işkencelere uğratılarak ve en vahşi biçimde bu nedenle katledilmişlerdir. Oysa, ihanet takımı ve reformist teslimiyetçiler, halen o soysuz bedenlerini yaşatabilmektedirler. İhanetleri karşısında onlara sunulan bu "yaşam"ın, halkımızın yok edilşinin onaylanması, yani halk varlığına yönelik saldırılar olduğu biliniyor. Ve elbette ki halkımız, basit yaşamları, kişisel çıkarları vb. için, geleceğini karartmaya çalışan her türlü ihanetçiye ve ihanete karşı acımasız olmak, onları ezme zorundadır.

Kürdistan'da yükselen direniş karşısında varlık bulamayacağını bilen ihanet takımı ve

reformist-teslimiyetçiler, bu şansı bir kez de Avrupa'da aradılar. Avrupa'nın ülkeye mekan olarak uzaklığı ve emperyalist efendilerinin kucağında olmanın "rahatlığı" içinde, direniş bu alanda zayıflatmak ve hatta bozguna uğratma gelişmelerinin boş umutlarına kapıldılar. Türk sömürgecilerinin alçak provakatörleriyle elele, Avrupa kapılarındaki kulluklarını kaybetmemeye çalıştılar. Ajan ve provakatörlere bu alandan vurulan darbeler karşısında tek bir ağızdan şunu haykırdılar. "*Biz demedik mi PKK değişmedi..., terörist-tir... Derneklerimiz kapanacak, burada da yaşayamayacağız..., biz ne olacağız?*" vb.

Açık ki bu sözler, kendi geleceğini devrimde görmeyen, halkla ve ülkeyle bağlarını koparmış, yaşamı kullukta gören ihanet ve teslimiyetin ağzıdır. Direnişten duyulan korku, direniş düşmanlığı son ifadesini bulmuştur.

Kürdistan bir Ulusal Direniş Mücadelesi içindedir. Bu savaşın yeri ve zamanı yoktur. Her Kürdistan insanı, aldığı solukta bile bu savaşı yaşamak durumundadır. İster ülkede ve isterse dünyanın en uçra köşesinde olsun Kürdistanlılar için bunun dışında bir yaşam düşünülemez. HERŞEY ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELESİ İÇİN! diyoruz. Bize yol gösteren bu sloganla her alanı, ülkemiz kurtuluş mücadelesinin büyütüldüğü alanlar haline getirmeliyiz. Nereden ve kimden gelirse gelsin, her türlü saldırıya karşı, PKK etrafında kenetlenmeliyiz.

Bizim gücümüz ve birliğimiz, düşmanın güçsüzlüğü olacak ve onu kahredecektir. Kendi geleceği için savaşan bir halk olmanın militan ve coşkun ruhu ile doluyor. Mücadelemize yönelik hiçbir saldırıyı karşılıksız bırakmamanın kararlılığı içindeyiz.

Bu birlik ve kararlılığımızı artık daha güçlü biçimde her an göstermeliyiz. İhanetin batağı haline getirilmek istenen Avrupa'ya da ihanete mezar yapmalıyız.

Kardeş Türkiyeli Emekçiler!

Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketine yönelik saldırılara ortak olarak karşı durmak, vazgeçemeyeceğimiz görevimizdir. Türkiye devrimi, burjuvazinin bayrağına karşı savaş açma gücünü duyamayan sosyal-şovenizm tarafından çıkamaz ve kaos içinde tutulmak istenmektedir. Türkiye işçi sınıfı, Türk burjuvazisi tarafından Kürdistan halkına karşı düşmanlık duygularıyla doldurulmaya çalışırken, sosyal-şovenizm de aynı amaca hizmet etmek ve bizlerin dayanışması arasına girmek istemektedir.

Sosyal-şovenizm işçi sınıfının tutumu olamaz. İşçi sınıfı, kendi burjuvaları tarafından bir halkın katledilmesine, bağımsızlık mücadelesinin boğulmak istenmesine karşı sessiz duramaz.

İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı mücadelenin en önünde yürüyen, ulusal baskı başta olmak üzere her türlü sömürü ve baskı biçimine karşı militan direnişin öncü gücüdür. Sizi bu rolünüzü oynamaktan alıkoyan ve halklarımız arasında düşmanlıklar yaratmaya çalışan sosyal-şovenizme artık varlık hakkı tanımamalıyız. Bu, halklarımızın kurtuluşu ve kardeşliği için vazgeçilmez ve zorunlu görevidir.

KUDM'ne yönelik saldırılara karşı durmanız, saldıran güçleri teşhir ve tecrit etmeniz, Türkiye'deki demokrasi ve devrim mücadelesi içinde izleyeceğimiz tek yoldur.

Güçlerimizi birleştirilim ve askeri-faşist diktatörlüğü, bu birlik ve gücümüzle adım adım yıkmaya mücadelesini yükseltelim.

Avrupalı Demokratik ve İlerici Güçler!

Proletaryanın emeğinden elde ettiği kârları, burjuvaların, dünya halklarının bağımsızlık mücadelesini boğmak için kullanıyorlar. Sizin emekleriniz ve vergileriniz, halklarınıza yönelik birer imha silahı haline getiriliyor.

Emperyalist burjuvazi, tüm ulusal kurtuluş hareketlerine karşı olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı da düşmanca saldırıyor. Ve bu halkın hakkı talebini sizlere yanlış tanıtmamın çabalarını sürdürüyor. Halkımızın Ulusal Direniş Mücadelesi'ni bir "terör" hareketi biçiminde göstererek gözden düşürmek istiyor. Türk faşist cuntasıyla elele halkımızı katletmenin provalarını yapıyor.

Avrupa işçi sınıfı ve demokratik çevreleri buna izin verecekler midir? Kürdistan halkının kendi kaderini özgürce tayin etme hakkı emperyalizm ve faşist-sömürgeciler tarafından en kanlı biçimde boğulmak istenirken, Avrupa işçi sınıfı ve demokratik çevreleri sessiz kalamaz. Halkımızın mücadelesi, bu alandan da gerekli cevabı bulmalıdır.

Yurtsever Kürdistanlılar!

Mücadelemize yönelik saldırılara karşı, önderimiz PKK etrafında daha sıkı kenetlenirken, Türkiyeli emekçiler ve Avrupa işçi sınıfıyla da gerekli dayanışmayı yaratmalı, mücadelemizin haklı sesini onlara ulaştırmalıyız.

Avrupa, KUDM'nin gür sesinin tüm dünyaya duyurulduğu, köle halkımızın bağımsız ve özgür bir halk olmaya doğru attığı kararlı adımlarının gerekli desteği bulunduğu alan haline getirilmelidir.

12 Eylül'ün 5. kanlı yılını, böyle bir ruh ve güçle karşılıyoruz. Şimdi, tecrit ve yokedilmek istenen mücadelemizin sesini daha gür haykırarak, yediden yetmişe ve tüm gücümüzle bu alandan mücadeleye destek olalım.

12 Eylül'ü protesto yürüyüşünü, bu sesin haykırıldığı ve kararlılığımızın bir kez daha ilan edildiği bir gösteriye dönüştürelim. Sömürgecilige ve faşizme karşı dağlarımızdan sıkılan her kurşunu, bu alandan destekleyelim.

15 Ağustos direnişini ve elde silah dağda savaşan partizanı, miting alanlarında hep bir ağızdan haykırdığımız sloganlarla selamlayalım.

Bağımsızlığı için mücadelede karar vermiş bir halk, artık kölelik zincirlerine mahkum edilemez. Öyleyse, bu zincirleri parçalamak için, önümüzde hiçbir engel tanımayalım. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin bayrağı altında toplanalım ve hep bir ağızdan şunları haykıralım:

*** YAŞASIN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!**

*** YAŞASIN PKK!**

*** SELAM OLSUN 15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI RUHUNA!**

*** KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST CUNTA VE AJAN-PROVAKATÖRLER!**

*** YAŞASIN TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARININ ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI!**